ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Svet_po2energeticke-2-Projekt_Berserkr.PDB

PDB Name: Šlechta-03-Projekt_Berserkr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.4.2004
Modification Date: 25.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta: Projekt Berserkr

Prolog
VÁLEČNÉ JMÉNO

Ten chlapec se jmenoval Gouvernet Fink.
Nemám mu za zlé ty hrozné věci, které provedl, nikdo si nemůže být jistý, jak by se tehdy u Laramise zachoval.
Nebylo mu ještě dvacet pět let, když jezdil po boku vojevůdců v čele velkých armád. Jindy se probíjel pustinou jako řadový člen ustupujícího, bojem zdecimovaného oddílu. Mrzl ve sněhem zavátých opevněních. Vyjížděl vstříc namířeným hlavním karabin, nataženým samostřílům, napjatým tětivám luků, jejichž ocelová lučiště svíraly nervózní, zpocené ruce. Necítil strach. Byl veselý, optimistický, přátelský. Měl všechny dobré vlastnosti, jaké si jen dokážete představit. Začínali ho znát. Mluvili o něm. Pěnkavka Gowery, to bylo jeho válečné jméno... znělo mu tak sladce.
Ne, nikdy předtím nevzal do ruky zbraň. Jako pracovní nástroje používal slovo a bílou vlajku. Byl herold, vyjednavač. Jel před armádami a domlouval podmínky míru, války, kapitulace. Častokrát měl namále a mnohokrát byl zraněný. Ale nic ho nepřinutilo zabíjet.
Je mi ho líto, když si vzpomenu, jak ležel na břehu Laramise, prostřílený šípy a posekaný čepelemi Thilemannových žoldnéřů. Někdy si říkám, že tam měl zemřít. Jindy jsem rád, že přežil.
Protože já se jmenuju Gouvernet Fink a přátelé, pokud nějaké mám, mi říkají Pěnkavka Gowery. Jenže moje nom de guerre, válečnické jméno, zní jinak: Gowery od Laramise. Bohužel.
Vzpomínám na toho mladíčka v předvečer bitvy o brody a nedokážu pochopit, že jsem to byl já. Já jsem vznikl až pak, druhý den ráno. Tohle je ten příběh:
* * *
Chvíli trvalo, než přede mnou odtáhli zátaras ze zahrocených smrkových tyčí. Čerstvě nařezané dřevo ostře čpělo a z dálky zaznával křik dravců, kteří se honili nad vrcholky Tyrhánských Alp. Žoldnéři byli oblečeni do plastikových pancířů s maskovacím vzorem leopard a omotáni kulometnými pásy. Zarostlí, unavení, šediví ve tvářích. Dlouhé deště z nich vymyly všechny barvy života. Pokoušel jsem se odhadnout jejich výzbroj, morálku, odhodlání. Jistě, tohle bylo divadlo určené pro mne — nábojové pásy na plecích bojovníků, stejně tak jako spřažené hlavně Franzoneho kulometu, trčící opodál z nedbalého maskování větvemi. Ještě ani nevstoupím do vod Laramise a kulomet bude odtažen do jiného postavení.
Vypadali unaveně. Pronásledování našich stahujících se oddílů trvalo příliš dlouho, týden a ještě dva dny, to vše v neustávajících studených lijácích. Na tvářích žoldnéřů seděla zarputilost, vzdor dělníků války, kteří přes nepřízeň osudu chtějí dokázat, že své řemeslo ovládají beze zbytku. Nic dobrého pro barona von Ogilvyho a jeho muže, z nichž jedním jsem byl já sám.
Chlapík s distinkcemi kapitána, který mě doprovázel od Thilemannova štábu, mávl rukou k uvolněné cestě: „Čekáme tě za úsvitu, herolde. Tebe a barona. Čekáme vás dva a kapitulaci. Nezkoušej přijet sám.“
Pak zavrtěl hlavou, jak se mu ta představa osamoceného herolda vůbec nezamlouvala.
Vysoukal jsem se do sedla nízké hnědé klisny barvy připálené vánočky a mávl rukou v jezdecké rukavici na pozdrav. Laramise se třpytila čtvrt míle odsud a její vody jiskřily v září posledních slunečních paprsků tohoto dne — pak se slunce skloní za skalní štíty a nastane dlouhý, pozvolný soumrak. Opatrně jsem vedl klisnu k brodu.
„Konečně,“ řekl jsem sám pro sebe polohlasem, „skončily ty deště. Konečně přijde léto. Ale ne pro mne a pro mnoho jiných,“
Vyslovil jsem to lombardštinou a pokoušel se přitom o ten zvláštní Thilemannův přízvuk. Usmíval jsem se a cítil se jako malý chlapec, kterému právě skončila škola a začínají prázdniny. Jistě, něco se chýlilo ke konci. Můj život a životy baronových mužů. Byl jsem s tím smířen.
Mám pár fotek z té doby, dívá se z nich široká, důvěřivá tvář bez jediné vrásky, o níž dívky tvrdily, že je hezká. Oči barvy zeleného lahvového skla, jaké zemědělci vyorávají na svých polích. Vlasy jsem nosil ostříhané nakratičko, na šířku hřebenu. Oblékal jsem se do obdélníkového kusu látky, v jejímž středu byl prostřižený otvor pro hlavu — takovému zvláštnímu oblečení se říká poncho. Tohle poncho bylo temně rudé, s vyšitými bílými holubicemi a zlatými palmovými ratolestmi. Rudá barva s těmito znaky je symbolem heroldů, ale ti obvykle používají plášť nebo korouhev. Poncho jsem používal jen já, Gowery Fink, přezdívaný Pěnkavka. Rzivá klisna vešla do brodu a zastavila se — nechtělo

se jí máčet si břicho v kalné, rychle tekoucí vodě. Zlehka jsem ji kopl patami do slabin a ona pochopila, že jí nic jiného nezbývá. Opatrně si hledala cestu na kamenitém dně. Mrazivá voda zmáčela třásně ponča, kalhoty z černé kůže a natekla i do mých vysokých šněrovacích bot.

„Mrtvému muži," zazpíval jsem tichounce, „mokré boty nevadí." Tentokrát jsem použil germánštinu, a jak jsem vedl klisnu napříč Laramise, zpíval jsem tu písničku v různých tóninách a v různých dialektech Císařství.

„Mrtvému muži mokré boty nevadí!"

Kdysi se tohle místo jmenovalo Krahenbruck, Vraní most. Stávalo tu město a několik mostů, ale to už bylo dávno. Ze všech těch mostů zde zbýval jediný pahýl kamenného pilíře uprostřed koryta. Z města nezůstalo nic.

Draví ptáci se stále honili nad zelenými vršky hor.

„Co se loudáš!" zaječel z břehu, ke kterému jsem směřoval, hrubý hlas. „Pohni sebou, člověče! Čekají na tebe a jsou děsně nervózní!"

Dno Laramise začalo stoupat, a tak jsem popohnal klisnu do rychlejšího kroku. Tři bojovníky v maskáčích jsem rozeznal od okolního terénu, až když přede mnou uskočili.

„Jak to vypadá?" zeptal se jeden z nich.

„Blbě," řekl jsem. „Hodně blbě. Úplně nejvíc."

Klisna stoupala vzhůru po cestě a přede mnou se objevovali další a další válečníci. Vyzbrojení většinou krátkými karabinami, mačetami, těžkými pistolemi. Těla chráněná odřenými flakvestami, přilbice s průhlednými čelními štíty na dosah.

Zůstávají v mých vzpomínkách: pořízek s vlasy nakratičko okudlanými nožem pečlivě odvažuje černý prach na kalibračních vážkách a pak ho sype do kartónových nábojnic. Vedle něho, s hlavou položenou na kolenou, spí jeho druh, v klíně drží kladkový luk a kolem sebe má do země zapíchánu desítku šípů s dříky z plastových trubiček. Mládenec s červenýma očima obtahuje na brousku ostří mačety. Šest vyděšených mladíčků hlídá zavalitý seržant s ovčím kožichem přehozeným přes plece. Dlouhán s potetovanou tváří ledabyle zkouší finesy s riderským mečem.

Žalostný zbytek třítisícové baronovy armády, kterou před devíti dny Thilemann o sto kilometrů jižněji rozsekal na nudle. Ta bitva u Reggenzy později vešla do vojenských příruček jako vítězství výstroje nad výzbrojí. Thilemann byl početně slabší a zdaleka nedisponoval tak skvělými karabinami, jaké měl každý náš pěšák. Přesto zaútočil. Tvrdé jádro své armády, asi dvě stovky mužů, nechal zavařit do kompletních plastikových brnění, tak dokonalých, že spíš než zbroji se podobala skafandrům. Zatímco do nich naši hoši vypráskali několik tisíc patron v ceně půl druhé marky za kus, oni se přiblížili až na pár metrů k naší přední linii.

Ty dvě stovky Thilemannových přízračných potápěčů byly vyzbrojeny opakovacími brokovnicemi, v zásobníku každé šest patron nadívaných hrubými broky. Zásah z takovéhle věci vám urve ruku v rameni, nohu v kyčli. A naši chlapci, bohužel, byli chráněni jen neprůstřelnými vestami a přilbicemi.

Přežil jsem jen díky tomu, že jsem se zdržoval na levém křídle, které hájil Christopher Lynx. Je známou skutečností, že lamelová struktura osobních pancéřů, o kterou se spolehlivě rozpleskávají i kulky z kulometů, nemá šanci při zásahu šípem — ocelový hrot jí pronikne stejně snadno jako krejčovská jehla štupovanou ponožkou. Lynxových šedesát harcovníků, nebo spíš jejich kladkové luky, odrazilo několik vln Thilemannových zabíječů, poskytlo baronovi šanci sešikovat to, co z levého křídla zbylo, a vyrazit na kvapný ústup.

Cestu k moři, k trajektům kotvícím na čáře obzoru, jsme měli odříznutou. Nezbývalo než se obrátit k bělostným štítům Alp. Nebyl to dobrý nápad.

Týden a dva dni jsme ustupovali horskými údolími, škrábali se do skal. Šli jsme územím, které bylo kdysi slušně osídlené, ale o něž se za války, zvané druhá energetická, svedly urputné boje. Válka zničila všechny dopravní trasy — strhla mosty, překlenující údolí, zasypala tunely. Asfaltové dálnice pokryla krátery po bombách. O zbytek se postarala příroda — voda, vítr, semenáčky stromů, které zesílily a roztrhaly asfalt cest i zdi domů.

Proč se zmiňuju o druhé energetické? Myslíte si, že je to dávno odbytá záležitost? Asi byste změnili názor, kdybyste tam byli s námi. Dvakrát jsme se dostali do starých minových polí, a ačkoliv tam ty miny ležely nejspíš od oné zmíněné poslední velké války, tedy téměř půl třetí stovky let, byly vysoce funkční. Tehdejší germánská (možná to byla galská?) zbrojovka odvedla velice profesionální práci.

Minové pole, porostlé řídkým smíšeným lesem, a vy nevíte, zda jste na jeho okraji, nebo ve středu. Obě ta pole nám způsobila citelné ztráty a z obou jsme se nakonec vymotali metodou kláda-tažená-koněm, což výrazně zredukovalo počet našich zvířat.

Po celý čas, kdy jsme se prodírali horami, pršelo. Horší však bylo, že se Thilemann, místo aby oslavil své snadné vítězství, pustil do pronásledování. Možná si myslel, že nás během jednoho dvou dnů dostihne a vyřídí, chtěl svou práci udělat pořádně. Později, když jsme se mu vysmekli, se pronásledování změnilo v posedlost.

Byli jsme mnohem pohyblivější než jeho tisícová armáda, zbylo nás něco málo přes tři stovky a popoháněl nás strach. Thilemannovou výhodou bylo, že jsme mu prošlapávali cestu neznámou krajinou, nemusel se zdržovat tápáním. Po devíti dnech jsme dokázali nemožné — prošli jsme pustinou až k brodům na Laramise, otevřená krajina byla vzdálena sotva půl dne pochodu a navíc po známých cestách. Byla to naše krajina. Tedy ne přímo moje, ale člověka, pro kterého jsem pracoval. Patřila baronu von Ogilvymu. Za šest sedm hodin jste od brodů mohli dojít až do Gartzu, nechráněného města bez stálé vojenské posádky.

Převedli jsme Thilemanna přes Tyrhánské Alpy a jako odměnu za vytrvalost jsme mu nabídli Gartz takřka na stříbrném podnose.

Já jsem byl jedním z posledních baronových trumfu, ale jeho karty se stejně skládaly ze samých plív a plonkových desítek. Takže teď jsem vedl svou rezavou klisnu jménem Vánočka po stezce vzhůru, abych baronovi vyřídil to, co mu Thilemann vzkazuje.

Nahoře z narychlo vybudované pozice stoupají obláčky páry, to jak vojáci udržují tlak v kotli. Kdybych tohle slyšel jinde a jindy, potrhal bych se smíchy: Vasil Schäffer, baronův osobní technolog, získal kdesi za drahé peníze náčrtky obkreslené prý přímo z originálů starověkého učence Leonarda da Vinciho. Ten geniální konstruktér, který jako první teoreticky propočítal a navrhl deltaplán, akvalung i helikoptéru, vymyslel i tuhle zbraň, od které si Vasil tolik slibuje. Parní dělo.

Parní dělo! K smíchu? Možná. Ale je to znak zoufalé snahy baronových velitelů získat alespoň jedinou těžkou zbraň, ať je jakákoliv. Jsem velice zvědavý, s jakým účinkem bude dělo fungovat, i když si s jistou dávkou smutku uvědomuju, že o tom už nikomu vyprávět nebudu.

Velitelský bunkr se nachází na planince, vzdálené od Laramise asi jednu orgonskou míli. Vznikl narychlo — přes zářez do skály nakladli vojáci kmeny smrků a překryli je hlínou. Tři stěny bunkru tvoří dolomitové plotny a tu čtvrtou, původně otevřenou do stezky, val z hlíny. Rýha, do které je bunkr vestavěn, je vymletá dešťovou vodou. Možná stačí, aby trochu sprchlo, a vlna vyplaví barona i jeho suitu ven.

Před bunkrem postává třicítka lidí. Jednak stráž, která má hlídat, aby se k bunkru nikdo nepřibližoval. A pak Vlci Christophera Lynxe, které se odtud nikdo neodvažuje vykázat. Všude kolem ostře voní pryskyřice stromů, pokácených na zátarasy.

Seskočil jsem z klisny, hodil uzdu jednomu ze strážných a vstupním otvorem vešel do bunkru.

Tabákový dým mě zaštípal do očí.

„Finku!“ osopil se na mne ze šera hlas barona voň Ogilvyho. „Vězel jsi tam celou věčnost! Už jsem měl strach, že nám Thilemann předhodí tvou hlavu katapultem!“

Baron byl malý chlapík se širokými rameny. Pro jeho nesouměrnou postavu se mu (pouze za jeho zády) říkalo ‚Skřet´. Vypadal na svou pětačtyřicítku. Široký žabí obličej měl brunátný. Oblečen byl do potlučeného plastikového pancíře, vypracovaného na jeho atypické rozměry, mezi spoji chráničů paží a loktů se prodírala potrhaná vlákna vlněného svetru. Chrániče stehen měl baron přinýtované přímo na maskáčových kalhotách. Zřetelně, nepotlačitelně se třásl, snad vzrušením, možná zimou a vyčerpáním.

„Tak kolik chce ten kříženec mezka s prasetem?“

Široce jsem se usmál: „Chce kapitulaci. Bezpodmínečnou. Zítra, za úsvitu.“

„Cože?“ vykřikl baron vztekle. „O čem ses to s ním bavil, člověče? Řekl jsi mu, ať si stanoví cenu za to, že odtáhne zpátky? Že zítra večer tady může mít muly naložené zlatem? Smlouval jsi s ním o počtu koní, dobytka, otroků?“ Hlas mu přeskočil.

Dva lajtnanti postávali ve stísněném prostoru, v pološeru žhnuly oharky jejich silných, ručně balených cigaret. Kouř se líně převaloval pod stropem a zvolna odplýval škvírami mezi kmeny stromů, těmi škvírami na oplátku proudilo dovnitř zase něco světla z končícího dne. Drželi se svých cigaret a baronův vzteklý křik pominuli. Byl tam však ještě jeden muž a ten se zasmál:

„Říkal jsem vám, že na to nepřistoupí, barone. Byl by blázen. Pokud se nevzdáme, tak nás prostě smete.“

Chlapík, který se zasmál, nepatřil k baronovým mužům. Vysoký, v černých plastikových chráničích, designovaných podle zbroje antických herou. Přes ramena temně modrý riderský plášť, vlasy nepořádně zastřižené pod ušima. Stáří necelých třicet let, ale to věděli jenom ti, co ho dobře znali. Jeho věk se nedal odhadnout podle obličeje. Vlastně ani žádný obličej neměl.

Jeho kůži od obočí až k bradě pokrývalo rudé, žluté a černé tetování. Rezavá srst s černými šmouhami. Obličej rysa, potměšilý, krutý. Takové tetovaní je v boji velmi užitečné: protivník dostane strach už předem. Ví, že chlapík, který je tak nemilosrdný k vlastnímu obličeji, nebude mít slitování s někým úplně cizím.

Muž s tváří rysa se jmenoval — pokud to bylo jeho skutečné jméno — Christopher Lynx. Mluvil zvláštně, místo sykavek vyslovoval něco mezi ‚f' a ‚v'. To zavinil jeho rozštěpený horní ret. Christopher Lynx možná pocházel z Vestfálska, tam je rozštěp horního rtu běžnou dědičnou vadou.

Baron se po něm vztekle ohlédl: „Držte hubu, Lynxi! Finku! Tohle má být nějaký výsledek vašeho vyjednávání? To jsme se mohli vzdát u Reggenzy a taky se tam nechat povraždit!“

„Thilemann slíbil,“ řekl jsem unaveně, „že pokud se vzdáme, nedovolí svým vojákům vyplenit město.“

„Slíbil! A tys mu věřil, Finku, tys mu věřil třeba jen chviličku, že to myslí vážně? Čím myslíš, že udržoval ty své hrdlořezy v chodu, no co myslíš? Já ho znám, toho bastarda, on je jeden z nich, určitě jim celých devět dní sliboval ty ženské a to pivo, co je v Gartzu čeká…“

Baron voň Ogilvy se zajíkl, koneckonců šlo o jeho pivo a jeho poddané. Oči se mu zaleskly. „Čas!“ vyjekl. „Ten pablb, ta palice vylízaná nám nechal celou noc k dispozici... Proč? Proč nezaútočí hned? Vždyť si mohl spočítat, že jsme poslali do Gartzu jezdce a zítra dopoledne nám přijdou posily!“

„Zítra dopoledne,“ zašustil Christopher Lynx rozštěpeným rtem, „už budeme všichni plavat v Laramise k vodopádům.“

Baron si ho nevšímal, „Co myslíte, Finku,“ obrátil se ke mně, systematicky střídal vykání a tykání. „Proč nás nechal, abychom se opevnili? Co bys řekl, proč nezaútočil ihned? Okamžitě? Nebo je jeho ultimátum léčka? Čeká na soumrak a pak —“ vyrazil baron výbojně pěstí vpřed.

„Řekl bych,“ pokrčil jsem rameny, „že Thilemannova armáda je roztažená na cestě a zatím dorazilo jenom její čelo. Myslím, že Thilemann měl trochu strach, že překročíte Laramise zpátky a udeříte na něho, dokud jádro armády nedorazí. Asi proto se se mnou dohadoval tak dlouho, věděl, že dokud jednání neskončí, budete pln naděje čekat na druhém břehu. Propustil mne, až když se cítil dost silný,“

„Jakže? Jak to myslíte?... Aha! Mohli jsme překročit Laramise nazpátek a Thilemanna zabít. Jistě, pokud by byl Thilemann mrtvý, tak... Do prdele! To jsme propásli příležitost!“

Pod baronem podklesly nohy a on si kecl do dřevěného otáčivého křesílka. Křesílko byl jakýsi jeho amulet, z něho

dělal plány a zapichoval praporky před zpackanou bitvou u Reggenzy. Ten nicotný kousek nábytku pak přes skalní štíty nesli soumaři i pěšáci, zatímco důležitější části výstroje jsme museli odhodit. Snad si baron namlouval, že jeho vyčerpaní a hladoví vojáci budou posléze křesílko považovat za kulomet, protože má podobný tvar (no, ten tvar zas až tak podobný nebyl), což povzbudí jejich bojového ducha.

„A dál, Finku? Co ti ještě ukázali?“

„Thilemannovi žoldnéři byli ověšení patronpásama jako vánoční stromečky, ale ty patrony měly špatnou ráži jak do jejich pušek, tak do Franzoneho kulometu, který mi nenápadně předvedli. Předpokládám, že Thilemannův trén zůstal hodně pozadu.“

Christopher Lynx, muž s tváří rysa, vzrušeně vykřikl: „To je naše příležitost! Zaútočíme! Udeříme v obvyklou hodinu, mezi druhou a třetí ranní. Baron von Ogilvy si Christophera Lynxe zkoumavě prohlédl a pak se vztekle rozeřval. „Až se sám divím, jak tě znám, Lynxi, ty parchante. Dobře sis to vymyslel. Ty a tvoji jezdci přelétnete Laramise a vjedete do Thilemannova tábora, budete zabíjet nalevo i napravo. Jenže palba z Thilemannových zbraní smete moje pěšáky dřív, než se dostanou do poloviny řeky. Vy projedete jejich táborem, zjistíte, že Laramise už odnesla mrtvoly všech mých lidí, a nezbyde vám, než se probít do bezpečí.“

Pak se baron rozvalil v křesílku a několik minut mlčel, snad se snažil ovládnout svůj svalový třes. „Zůstaneme a budeme hájit brody,“ řekl pak.

Christopher Lynx vyprskl z kočičího tetování: „Nemáme šanci brody ubránit!“

„To já vím,“ kývl baron.

„A k čemu to teda je,“ vykřikl Christopher Lynx. „To se máme nechat všichni pobít?“

Baron se mu upřeně zadíval do očí. „Jednou jste se k nám přidal, Christophere Lynxi,“ řekl pevně. „Zůstanete s námi až do konce.“ Stále se třásl, ale zdalo se, že se trochu ovládl,

Christopher Lynx zaváhal, pak přece jen přikývl. „Zůstanu až do konce.“

„To jsem rád,“ vykouzlil baron na své žabí tváři nehezký úsměv, „že jsme si vyjasnili situaci. Jakmile dojde k boji, je s námi konec. Musíme se pokusit boj odložit, o pár hodin, o půl dne. Musíme doufat, že se stane zázrak. Třeba sestoupí divoké kmeny z hor a přidají se k nám. Možná přijde v noci bouřka a rozvodní řeku. Protože jestli Thilemann překročí Laramise, nic už mu nezabrání vstoupit do Gartzu a vzít si jej. To, co pak z města zbyde, bude jen hromada kouřících trosek a nahých mrtvol,“ Baron si opřel loket o opěradlo křesla a podepřel bradu pěstí: „Co že to vzkazuje Thilemann o kapitulaci?“

„Máme se dostavit za svítání,“ řekl jsem. „Vy a já, barone. Jako dva bratři.“

Baron kývl, „Dobře. Pojedeš tam. Říkali mi, že jsi ze všech vyjednavačů nejlepší, a já ti dám příležitost to dokázat. Budeš vyjednávat. Zdržovat.“

Jako by mi podbřišek sevřela ledová pěst. „Když pojedu sám, barone, tak mě zabijou ještě dřív, než přebrodím Laramise!“

„Nesmysl!“ osopil se na mne baron. „Ani Thilemann není takový barbar, aby nechal zavraždit herolda. Ty nevidíš, že ti právě dávám šanci přežít? Budeš se z Thilemannova stanoviště dívat, jak nás jeho hrdlořezové pobíjejí!“

Pokrčil jsem rameny. „Ať tak nebo tak, stejně žádnou šanci nemám. Když pojedu sám, budou si myslet, že mám kolem pasu nastrkané dynamitové patrony a odpálím je tam u nich. Vůbec mě k sobě nepustí. Barone!“ vyhrkl jsem naléhavě. „Dejte mi pušku a já zalehnu vedle vašich pěšáků! Budete mít o jednoho bojovníka víc!“

Baron von Ogilvy opět zbrunátněl v obličeji. Pěstí udeřil do opěradla. „Tady velím já! Odejdi a připrav se na zítřek. Vymysli si nějaké cinty, kterýma Thilemanna nakrmíš. Jdi!“

Rozhlédl jsem se. Oba lajtnanti dýmali ze svých cigaret a dívali se skrze mne. Nebyl jsem pro ně ničím. Christopher Lynx se zašklíbil rysí tváří a vypadalo to jako projev přátelství.

Naprázdno jsem polkl, lehce se baronovi uklonil a vyšel z bunkru.

Před bunkrem, stráž nestráž, už čekala dobrá padesátka bojovníků. Baronovi pěšáci v zablácených uniformách ze zeleného sukna, flakvesty prodřené až na kompozitové vložky. Lynxovi Vlci, vysocí, oblečeni s citem pro vybranou individualitu do částí zbroje nejrůznějších armád, všichni tetovaní v obličeji.

„Tak co?“ zeptal se podobaný kaprál,

„Tak nic,“ usmál jsem se na něj. „Zůstaneme tady. Už napořád.“

Mladičký hubený chlapec v příliš velké uniformě zašeptal do ticha, spíš sám pro sebe: „Padneme, že...“

Vysoký hromotluk s maskovacím vzorem vytetovaným přímo na obličej udeřil chlapce pěstí do ramene. „Drž hubu, cucáku. Ty budeš zejtra hryzat hlínu, ale my jsme Vlci Christophera Lynxe, rozumíš? My se probijeme ven, jako vždycky!“

Vzal jsem klisnu za uzdu a vedl ji vzhůru po stezce. Za zády mi zůstávalo ticho — mlčení vojáků, kteří vědí, že zítra zemřou. Šlapal jsem vzhůru po rovné široké cestě, tu a tam porostlé trsy trávy, občas pokryté ostrůvkem starého asfaltu. Při každém kroku se z mých promočených bot ozvalo slaboučké začvachtání.

Nebe nahoře ztmavlo do světlounce šedivé barvy, ale hvězdy na něm ještě nevyšly. Odkudsi sem stále zaznívaly výkřiky dravých ptáků. Po levé straně stoupaly k obloze nitky kouře. Zamířil jsem k nim.

Došel jsem k jehlanovitým stanům, rozházeným mezi skalisky. Stanové plachty měly šedou barvu a splývaly s okolím. Před jedním z nich seděla na balvanu hezká dívka v dlouhé modré sukni a v důstojnické blůze. Hlídala konvici nad malým ohýnkem. Bylo jí sedmnáct let, jmenovala se Agnes a patřila ke mně.

„Pěnkavko,“ vzhlédla dívka od plamenů. „Že jdeš! Byl jsi pryč celé odpoledne. Vedlo to k něčemu?“ „Dostali jsme odklad až do rána,“ řekl jsem. Odstrojil jsem klisnu a přehodil přes ni deku.

„Nevím, jestli to byla moje zásluha,“ dodal jsem pak.

Sedl jsem si na balvan a s obtížemi sundal promočené šněrovací boty. V posledních záblescích dohasínajícího dne

jsem měl bosé nohy rozmáčené a bledé. Dívka mě pozorovala a neříkala nic. Konečně voda v konvici začala vřít. Zalila čaj v hrnku, nasypala do něj cukr a zamíchala lžičkou.

„Tady," podala mi hrnek. „Vypij to. Vždyť se celý třeseš. Máš boty úplně mokré!"

„Mrtvému muži," zazpíval jsem, „mokré boty nevadí."

Podívala se mi do očí. „Byli... byli hodně naštvaní, ti Thilemannovi vojáci?"

„Baže, děvče," přitakal jsem. „V životě jsem neviděl takhle naštvané žoldnéře... No tak, Agnes, je na čase, aby ses sbalila a vypadla odsud. Zítra ráno to tu vůbec nebude pro malé holčičky."

Podívala se na mne zle. Byla hezká a statečná a ve svých sedmnácti letech věděla o životě všechno, nebo si to alespoň myslela. Jako dcera poddůstojníka strávila ve vojenských leženích všechen svůj čas. Mne, herolda, si vybrala, abych ji odsud vytáhl pryč, někam do jiného světa. Nemínila se mne vzdát.

„Mě se tak lehce nezbavíš, Pěnkavko. Zůstanu s tebou. Až do konce."

„Budu mít svůj vlastní konec. Takový malý, soukromý. Pro nikoho jiného v něm už není místo. No tak, Agnes, musíš pryč. Vezmi si Vánočku. Znám se s ní déle než s tebou a nechci, aby se jí stalo něco zlého,"

„A ty?" „Já budu zítra držet v pekle místo ostatním. Budu tam první."

„Jak to?"

„Skřet vymyslel," usmál jsem se, „že mám zítra za úsvitu pokračovat ve vyjednávání. Zdržovat. Ale oni nebudou chtít vyjednávat. Sestřelí mě, ještě než k nim dojedu, v půli Laramise. A to bude zároveň signál k zahájení veselice."

Dosedla na plochý kámen, v ruce stále hrnek s čajem, který jsem si od ní zapomněl vzít.

„Ahhh... A ty se necháš zabít. Baron se nechá zabít. Tentokrát možná dojde i na toho Christophera Lynxe. A to jenom proto, abyste neztratili čest."

Zatímco mluvila, vlezl jsem po čtyřech do našeho maličkého stanu. „Tak, tak, Agnes. Neviděla jsi tady někde flašku? Měl jsem v ní ještě čtvrt litru šnapsu."

Agnes nešikovně položila hrnek na balvan, ten sklouzl a třískl o skálu a čaj se rozlil. Vystrčil jsem svou krátce ostříhanou hlavu ze stanu, abych se podíval, co se stalo. Agnes přiklekla a objala mne. „Pěnkavko Gowery, mám tě ráda. Chci s tebou strávit alespoň tuhle poslední noc. Chtěla bych mít od tebe něco na památku. Tvoje dítě, chlapce, jako jsi ty. Pomiluj mě a já pak pojedu."

Vytáhl jsem ze stanu ranec dívčiných věcí. „Děvče, ty vůbec nejsi v obraze. Dneska to prostě nejde. Mám hrozný strach, nevšimla sis? Je mi až na zvracení, jak se bojím. Naliju do sebe kořalku a nějak tu noc přečkám. Ráno už to bude dobrý,"

Vstal jsem a znovu sedlal klisnu jménem Vánočka. Agnes postávala nad rancem svých věcí. Sebral jsem ho ze země a pověsil na sedlovou hrušku.

„Jeď, Agnes. Jeď už." Znovu mne objala a políbila na rozloučenou. „Pěnkavko Gowery," řekla. „Ty ani netušíš, jak moc tě miluju." Pak se lehce a zkušeně vyhoupla do sedla, ačkoliv na sobě měla tu dlouhou modrou sukni — ta sukně byla šitá právě pro jízdu na koni. Splynula ke třmenům jako vodopád.

Dívka otočila nízkou klisnu čumákem na vyšlapanou cestu, která mířila k velkému městu Gartz a ještě mnohem dál. Díval jsem se za nimi, za Agnes i Vánočkou, jak se vzdalují a mizí v houstnoucím šeru nastávající noci.

„Měls jí říct, ať si pospíší," řekl někdo vedle mne. „Thilemannovi jezdci zítra poletí jako vlaštovky."

Ohlédl jsem se. Muž, který promluvil, patřil k Lynxovým Vlkům. Vysoký, stejně jako ostatní. Jeho kovoplastikový pancíř byl zvláštně tvarovaný a jemňounce zdobený, zato chrániče stehen a loktů byly tuctovým, sériovým výrobkem. Zvláštní bylo i mužovo tetování — pestrá ptačí křídla, rozprostřená na lícních kostech.

Beze slova jsem natáhl k muži ruku, v níž jsem za hrdlo držel láhev. Vlk přijal, ucucl, ale nijak přehnaně.

„Dík... Myslím, že nám tu jednou postaví pomník. Bude na něm stát něco v tomhle smyslu: Poutníku, vyřiď v Gartzu, že jsme tady do jednoho padli, protože... jsme neměli nic lepšího na práci,"

„Tak nějak," přikývl jsem. „Jak zákony kázaly nám."

Nad obzorem se ostře vylouplo z oblohy první satelitní město.

* * *

K ránu jsem měl sen: obloha nad skalisky bledne. Nahoře je sice ještě plno hvězd, ale světlo těch nejslabších se už ztratilo. Rozostřené skvrny menších satelitních měst se lesknou jako oči mrtvé ryby. Coda 3, obrovité vesmírné monstrum, stojí téměř v nadhlavníku. Z jejích tisíce kilometrů vzdálených ploch září logo Techniky Vítězné. Asi jedna třetina vesmírného města je jakoby odseknuta obrovskou válečnou sekerou.

Ještě chvíli, slabou hodinu, a slunce ozáří zakrslé borovice na vrcholcích Tyrhánských Alp. Mezi stany, postavenými ve skaliscích, tu a tam blikají plamínky strážních ohňů. U jednoho sedí Agnes a zimomřivě si objímá ramena. Je chladno a ona má na sobě jen svou dlouhou sukni a vojenskou blůzu. Hnědá klisna jménem Vánočka přešlapuje opodál.

Strážný překračuje velké kameny a v šeru tápe ke stanu, před nímž visí zplihlá heroldská korouhev. Když došel, zdvihla dívka hlavu. Poznal ji, věděl, že je to moje milá. V armádě barona von Ogilvyho bylo původně pětadvacet ženských, vesměs vojenských kuběn, ale jen tři z nich došly až sem.

V tom polosnu a polobdění slyším hlasy:

„Jdu vzbudit herolda," říká voják. „Baron to nařídil,"

„Už je vzhůru," kývne Agnes. „Jen se šel vyčůrat."

Voják nerozhodně šoupě nohama. Může mu být tak dvacet let.

„Ty," říká Agnes, „jak se vlastně jmenuješ?"

„Jakob. Jakob Eiche."

„Polib mě, Jakobe," „Jo," neohrabaně udělá tři kroky a obejme ji. „Ty, Agnes, měla bys odjet, dokud to ještě jde."

„Jistě. Pojedu. Jen vypravím Goweryho a pak pojedu co nejrychleji pryč... Jdi už, neboj se, dám pozor, aby Gowery

odjel tam, kam má.“

Voják odchází, pažbou flinty plácá do stanových plachet: „Vstávejte, bude svítat.“

Za zavřenými víčky cítím svítání. Pak se znovu propadám do hlubšího spánku.

S trhnutím se probouzím — stanová plachta je světlounce šedivá! Proč mě nikdo nevzbudil?

Oblečený ve zváleném triku a v rozepnutých kalhotách vyskočím ze stanu. S hlavou otupělou po kořalce se rozhlédnu po postavách, pohybujících se v položeru.

„Hej! Kolik je hodin? Proč mě nikdo nevzbudil?“

Jakýsi poddůstojník baronových pěšáků, který se hned vedle s rozepnutými kalhotami zbavuje přebytečné vody, se hlasitě podiví: „Ty seš tu ještě? Vždyť jsem tě před deseti minutama viděl odjíždět!“

„Cože? Co to říkáš?“ Jednou rukou si zapínám kalhoty, druhou šátrám uvnitř stanu po mokrých botách. Jsou ztvrdlé a obouvám je jen s obtížemi. Pak hledám tu nejdůležitější část obleku.

„Sssakra! Kde mám ponču? Do prdele! Kam jsem si dal to zkurvený ponču!“

„Hele!“ řekne ten voják. „Před čtvrthodinkou jsem tě viděl odjíždět dolů na ty připálený kobyle, měl jsi na sobě to svý ponču a na hlavě kapuci... Nebo jsi to nebyl ty?“

„Sssakra. Sssakra! Ježíšikriste... Tamten jel určitě na mojí Vánočce?“

„Jasně, kobylu s takhle srandovní barvou si přece nespletu...“ Obloha už není šedá, ale matně bílá. Stále jen v triku, kalhotách a v nezašněrovaných botách se rozebíhám ke stádečku osedlaných koní u cesty. Namátkou vytrhnu jednomu z mužů tam stojících uzdu a vyhoupnu se do sedla.

„Ty kreténe!“ křičí muž. „To je můj kůň,“

Pobízím koně k rychlosti, jakou není radno používat na tak strmé horské cestě. Mířím vojáky, skupinky i jednotlivce, už zaklekli do palebných stanovišť, nebo k nim míří.

Zukfýra s opakovači brokovnicí mi zastoupí cestu: „Halt, brácho! Ke které četě patříš?“

„Já jsem vyjednavač!“ volám zoufale. „Jedu za Thilemannem!“

Zukfýra není nepřátelský, nepřátelství si schovává pro ty za řekou. „Jaký vyjednavač? Vždyť tu před deseti minutama už jeden projel... Hele, koho jsem to vlastně pustil?“

Nakloním se v sedle a lehce zukfýru seknu malíkovou hranou přes spánek. Voják se zapotácí. Vytrhnu mu z ruky brokovnici a odkopnu ho z cesty. Paty svých rozšněrovaných, promáčených bot zaryju ukradenému koni do boků. Tryskem sjíždím k brodu.

Obloha na východě zezlátla a první paprsky slunce se zatřpytily ve vlnách Laramise. Všude kolem řvou hlasy.

„Už to začalo, chlapi!“

„Za mnou, za mnou! Dejte jim to sežrat!“

„Zpátky, vraťte se na pozice.“

Vjíždím do brodu, voda stříká všude kolem. Řvu: „Agnes! Stůj! Nestřílejte — to nejsem já!“

Uprostřed běhuté vody váhavě kráčí rzivá Vánočka a neví, ke kterému břehu se má vydat. Na hřbetě nese zhroucený uzlíček, z heroldského ponča trčí opeřené dříky šípů.

Trhám pístem vyhazovače nábojnic. „Vy svině! To jsem nebyl já!“

Na druhém břehu napínají Thilemannovi střelci tětivy kladkových luků a seřizují hledí karabin.

„Vy vrahové!“ kopnu koně do slabin. Ten sebou trhne, vzpíná se a z plece mu náhle trčí konec šipky do samostřílu. Dlouhý šíp mi narazil do žebra, sklouzl, projel plicním hrotem a zastavil se až o opeření.

Můj vypůjčený kůň se vzpíná na zadních a jeho tělo trhají střely z Franzoneho kulometu. Kolem mne se deset Lynxových jezdců, kteří se dali strhnout mým zoufalým výpadem, pokouší projet brodem.

Necítím bolest. Po prsa ve vodě se brodím na druhou stranu. Střílím do vodní tříště, dokud „jsou v brokovnici náboje. „Vy vrahové! To jsem nebyl jááa!“

Na opačném břehu Laramise vjíždí do brodu hustá rojnice Thilemannových obrněných jezdců.

Výstřely na obou březích Laramise se slévají do ohlušující kakofonie. Vzadu vypálilo parní dělo a pak se s rachotem roztrhlo.

Svět dostává červený nádech.

A pak — pak už jsem to nebyl já.

* * *

Nechce se mi vyprávět dál, pořád to ještě bolí. V jediné hodině jsem ztratil všechno, co jsem dlouhé roky budoval. Svou pověst i svou sebeúctu. Stal jsem se Mužem od řeky Laramise.

Nemusíte se bát. Ještě toho uslyšíte o Laramise až dost. Když zasejete vítr, sklidíte bouři. A to, co jsem u Laramise zasel já, nebyl vítr, ale pořádná vichřice. Taková vichřice má dlouhé agrotechnické lhůty. Několik let si klíčila, rašila, rozrůstala se. A pak mě vtáhla zpátky do sebe.

Kapitola první
PATRICIIN PROBLÉM

Byl to už třetí večer, který jsem trávil v Modré štice. Ta hospoda se od mých studentských let nezměnila. Až na to, že tehdy bývala v tuto dobu nacpaná k prasknutí. Studentská hospoda. Tehdy. Teď zůstávala poloprázdná až do zavíračky a spíš než studenti ji navštěvovali řemeslníci, dělníci, městská stráž.

Vlastně byla mnohem menší, než jak jsem si ji pamatoval. Rybářské sítě i trojzubce na stěnách byly tytéž, i dřevěné stoly a dlouhé lavice. Za úzkými okny se chýlil ke konci pěkný, barevný den časného října. Moldava jiskřila v drobných vlnkách, a když se člověk vyklonil z okna (nebo vyšel velkými dvoukřídlými dveřmi na nábřeží), mohl si přes

řeku prohlédnout dóm svatého Víta. Pravda, ten byl zchátralý vždycky, protože nikdy nebylo dost peněz na jeho opravy a údržbu, ale já měl pocit, že to chátrání nabralo nepříjemně rychlé tempo.

Dóm svatého Víta, jeden ze symbolů téhle země — nejprve království, pak republiky a tak dál a teď nakonec regentství, pokud to slovo něco znamená. Jak se měnil status, zmenšovalo se i území. Modifikovalo se rovněž jméno státu. Teď znělo Boiohiem, což znamená Země Bójů. Bójové tu žili před dvěma a půl tisíci lety. Pak odešli, aby se už nikdy nevrátili. Jméno zůstalo.

Město za oknem se jmenovalo Parag, Prag, Praha — vyberte si, co se vám z toho zamlouvá nejlépe. V něm jsem se narodil, vyrůstal — a když jsem vyrostl, tak jsem odešel a osm let, skoro třetinu svého života, jsem strávil mimo. Ani jedenkrát jsem se nepřijel podívat za hranice své vlasti, ačkoliv často jsem od nich byl vzdálen sotva půlden cesty. Bál jsem se toho, co tady najdu.

A pak jsem sebral odvahu a udělal si pár dnů prázdnin. Bylo to jiné, než jsem čekal.

Na dnešní večer jsem měl připraven perfektní program. Budu pozvolna, ale vytrvale nasávat optimismus ze Sumečkových lahví s pestrými vinětami, povídat si se Sumečkem a zapřádat lehké hovory s ostatními návštěvníky. Pokud se mi podaří přepít smutek, vstanu zítra do mlhavého rána. Dojdu k jednomu velkému zchátralému domu nedaleko odsud, utrhám prkna, natlučená přes vstupní dveře, a vejdu dovnitř. Budu si prohlížet vybledlé tapety, rozprávět s pavouky a pak vystoupám po širokém schodišti až na půdu. Tam si tiše sednu a budu se dívat do proudů světla, řinoucích se dovnitř dírami po vypadaných taškách. Možná že ve sloupech vířícího prachu zahlédnu skřítky, kteří tam kdysi bydleli.

Měl jsem s načatým večerem ty nejlepší úmysly, ale kdesi v týle se už začal ozývat můj instinkt.

Od bitvy na Laramise uběhly čtyři roky a já jsem se zase tak moc nezměnil, samozřejmě když nepočítám ty špatně srostlé zlomeniny a tak podobně. Jenom vlasy jsem si přestal stříhat a teď mi spadaly až na ramena. Nosil jsem je rozčesané pěšinkou uprostřed a stažené čelenkou, spletenou z řemínků. Stále jsem oblékal černé kožené kalhoty a vysoké šněrovací boty. Zůstával jsem věrný i obleku zvanému poncho. Modré, černě vzorované, bylo kusem obleku, který tady nikdo neznal, a vypadalo poněkud výstředně. Popravdě řečeno — vypadalo výstředně kdekoliv. Ne, ten černý vzor nic neznamenal, žádné znaky herolda. Nepředstavoval vůbec nic.

Pořád jsem dokázal používat širokou škálu přátelských úsměvů, ale obávám se, že už nebyly tak upřímné. Bylo mi jedenatřicet let, udržoval jsem se ve formě a cítil se skvěle. Teď už to vím — mezi třicítkou a čtyřicítkou je pro chlapa to nejkrásnější období.

„Je to tu všechno tak jako dřív," říkal jsem právě Sumečkovi. „Ale asi jsem se změnil já. Město mi připadá nějaké menší."

Seděl jsem na barové stoličce a pohrával si se zpola naplněným pohárkem. Sumeček stál na své straně barpultu a měl na mě čas, hospoda byla prázdná, jen v tom nejtemnějším koutě se cicmal mladičký párek.

„Není to stejné," potřásl Sumeček dlouhými sumčími kníry. Pleš mu už pohltila celé temeno hlavy, kdysi býval kus chlapa a něco z jeho charismatu ještě zbývalo. Hospoda mu patřila skoro dvacet let, ale předtím, než ji koupil, prožil v západních zemích kus dobrodružného života.

„Napij se se mnou, bráško," zvedl jsem pohárek. Sumeček vyndal zpod barpultu svou vlastní sklenici a nalil si z láhve na prst tekutiny. Cinkl svou sklenkou o tu mou a omočil rty.

„Chodil jsem po městě," řekl jsem mu. „Hledal jsem holky, se kterýma jsem spal. Z některých jsou vážené dámy, to je v pořádku. Ale jiné zmizely. Prostě zmizely a nikdo o nich nic neví. Hledal jsem kluky, se kterýma jsem chodil na pivo. Nacházel jsem okna a dveře zatlučené prkny."

Sumeček kývl. „Já jsem zažíval stejné pocity, když jsem se tenkrát vrátil. Dokonce jsem zapomněl i místní řeč, musel jsem se ji znova učit."

„Přeháníš," pousmál jsem se. „Nemůžeš zapomenout svoji mateřštinu."

„No, tak to nebylo úplně takhle," připustil. „Řeč jsem nezapomněl, ale chytil jsem tam venku tak hrozný přízvuk, že mi tu nikdo nerozuměl,"

Potřásl jsem hlavou. „Tohle vždycky byla chudá země. Chudá, ale civilizovaná. Pořád ještě vyváží to proslavené pivo z Pilsenu a Budowissu. Na zdejší univerzitu se nechávají zapsat děti z bohatých rodin z Císařství, díval jsem se do statistického lexikonu v Bornnu. Ale co mě zarazilo, až skoro vyděsilo, je počet obyvatel. Tohle město, Parag, nemá ani dvě stě tisíc lidí a počet obyvatel země klesl na půl milionu. Před deseti lety, když jsem odcházel, to bylo o polovinu víc,"

„Tyfus," kývl Sumeček. „Dalo by se říct, že jsme se z něho nevzpamatovali. Od té doby to šlo šejdrem. Tohle je Pohraničí, tady jde všechno rychle. Když se daří, lidí tu přibývá jako veverek v suchém roce."

„A naopak," napověděl jsem mu.

„A naopak," souhlasil,

„Teď do toho přišly ty potíže s tím tvým přítelem... momentík, Pěnkavko, já tady žvaním a kšeft mi stojí. Ještě to probereme,"

Hospoda se zvolna plnila. V nejtemnějším koutku stále vrkal zamilovaný párek, u stolu u okna se čtyři přístavní dělníci dožadovali piva a tlačenky s cibulí. Co nejdál od nich se usadil jakýsi nevýrazný úřednický typ. Sumeček se všem věnoval a mě nechal ve společnosti pohárku a poloprázdné láhve, ze které jsem si s citem doléval sám.

Po chvíli se hospodský vrátil a tvářil se zamyšleně: „Ty jsi odešel v třiaosmdesátém?"

Kývl jsem. „Jo, v třiaosmdesátém, na začátku léta. Myslel jsem, že se na Vánoce zase objevím, ale na Vánoce, člověče, to už jsem pádloval přes bradla na Pyrenejský ostrov. Deset měsíců jsem tam pracoval jako vyjednavač na straně vzbouřenců a tam jsem si taky udělal jméno."

„Tenkrát v třiaosmdesátým," řekl hospodský rozvážně. „Ztratil ses včas. Na podzim přišel ten tyfus,"

„Slyšel jsem. Přej to bylo moc zlý.“

„Hodně zlý. Lidi kapali jako mouchy. Po ulicích se válely nafouklý mrtvoly. Proto to ale neříkám — napadlo mne, že kdybys byl zůstal a kdybys byl přežil, mohl jsi udělat politickou kariéru. Máš ten správný původ. Teď jsi klidně mohl být regentem. Rada nakonec zvolila tvého strýce.“

„Nevlastního strýce,“ zdůraznil jsem. „František Erasmus Stanek, bývalý soukromý entomolog čili broučkoznalec, bratr mého otčíma,... nikdy jsem ho neměl rád. Chceš znát můj názor na politiku, bráško?“

„Už jsi mi ho říkal.“

„Cože?“ podivil jsem se.

„Jo, o svých názorech na politiku jsi mi vyprávěl. Na jaře v třiaosmdesátým, když jsi odcházel.“

„Ty si to pamatuješ? No, nevadí, já si to pamatuju taky. Tehdy jsem ti říkal, že politika je pro naprosto neschopné, ale zato ambiciózní lidi. Kdo se dokáže prosadit normálním způsobem, nemusí se do politiky hrabat. Navíc musí být exhibicionista — být politikem, i tím neúspěšným, znamená ztrátu soukromí. Musíš se zubit na lidi, které bys nejradši nakopal do zadku, žvanit na mítincích, na které přicházejí jen potrhlé feministky a egocentričtí, zatrpklí chlápci středních let.“

„Jo, takhle nějak jsi mi to říkal,“

„To jsem říkal tehdy. Jenže teď vím, že tohle není pravda, ale jen její část. Politika, bráško, ta je pro zvané. Musíš mít zázemí konexí, rodinných styků, strýčků. Zkrátka — musíš pocházet z té správné rodiny.“

„Ale ty pocházíš z té správné rodiny.“

„Jasně. Pocházím... Protekční dítě Gouvernet Fink,“ řekl jsem zálibně. „To byl ten hlavní důvod, proč jsem odsud odešel. Chtěl jsem žít někde, kde nikdo nezná moje strýčky. Sám a za vlastní peníze. Mimochodem, jak si vede můj strýček Erasmus coby hlava regentství?“

Na Sumečka neudělal můj výlev ten správný dojem. „Nevede si špatně,“ pokrčil rameny.

„Představuju si ho,“ zubil jsem se, „jak předsedá zasedání Rady a ze všech stran do něj ti narvaní obchodníci se střižním zbožím hučí, jaký výnos by měl podepsat — aby si oni sami nemuseli pálit prsty. A on jen tak zasvěceně pokyvuje a říká: tohle musíme důkladné rozvážit... nemůžeme to uspěchat, přátelé...“

„Zajdi za ním, Pěnkavko, třeba ti to rád přenechá.“

„Nejsem na regentování ten správný typ,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nestojím o to, nechat na sebe naházet zodpovědnost bez pravomocí a každý svůj návrh krvavě vyhádat navzdory Radě. Jsem samotář.“

Sumeček znovu cinkl svou sklenkou o můj pohárek: „Tak na tvůj návrat, samotáři,“ „Ne na návrat. Na moji dovolenou.“

„Jednou se vrátíš. Tak jako jsem se vrátil já. Jenže ty budeš mít na víc než na jednu malinkou hospodu... Občas o tobě čtu v novinách — v bornnském Tagblattu. Prý teď pracuješ pro Oggerda.“

„Jo. Tu a tam. Nic pravidelného. Jen když potřebuje tlumočníka nebo vyjednavače.“

Na vedlejší stoličku dosedl k barpultu tlouštík v uniformě městské gardy, poručil si utopence a půllitr piva. Než dostal žádané, urovnal si k noze pět stop dlouhý luk s lučištěm potaženým jemňounkou (snad krysí) kůží.

Otevřeným oknem dovnitř vnikala vůně podzimu, pach dění, bahna, umírání.

Dal jsem si z kolegiality k tlouštíkovi také utopence a pak jsem ke gardistovi promluvil: „Nemůžu přestat obdivovat vaši zbraň, příteli. Mohu se na ni podívat?“

Tlouštík si mne ostře změřil: „Jistě, jen si ji prohlédněte.“ Při té krátké větě mne stačil poprskat od hlavy až k patám.

Ale přece jen ustal v jídle a díval se, jak prověřuju pružnost ramen, sílu napínání i tvarování madla. „Mám rád luky,“ svěřil jsem se mu. „Radši než pušky. Jsou mnohem elegantnější.“

„Jistě, pane, jistě,“ roztával tlusťoch. „Když použijete tu správnou technologii, má luk stejnou účinnost jako karabina. Šípy můžete používat pořád dokola, pokud je ovšem nepoztrácíte. Jo, mačkat spoušť a plýtvat patronama, to dokáže každý hňup, ale ke střelbě z luku musíte mít charakter.“

„Nádherný,“ řekl jsem a nehtem se snažil zjistit, jaký materiál se skrývá pod krysí kůží. „To je z plastů?“

„To byste mne urazil, pane! To jsou samé přírodní materiály!“ „Ale vypadá to jako vrstvené,“ nedal jsem se.

„Samozřejmě, je to vrstvené. Tisové dřevo, z vnější strany kravské šlachy, z vnitřní naklížená rohovina. Počáteční rychlost vystřeleného šípu čtyřicet pět metrů za vteřinu, pane! A dostal jsem svého člověka i na sto sedmdesát metrů!“

„Hm, to se jen tak nevidí. Používáte ho k lovu?“

„K lovu zlodějů a jiných neřádů, pane. Oni ho dobře znají a říkají mu Červený Heinrich.“

„A už jste s ním také někoho zabil?“

Tlouštíkova tvář se zakabonila. „Vždyť vám říkám, že —“

Skočil jsem mu do řeči: „Já nemyslím zasáhl, zranil nebo zneškodnil, příteli. Já myslím zabil. Pomocí luku je totiž obtížné někoho zabít.“

„No počkejte, jak to myslíte?“

„Nic ve zlém, příteli. Já jsem si jeden čas dělal takovou soukromou statistiku a úplně jsem nabyl dojmu, že lukem se prostě zabíjet nedá. Jen si to vezměte — vždyť šíp, to je vlastně takový špunt, který nepustí z těla krev. Pokud někoho prásknete — já nevím — třeba z devítimilimetrového mausera, hodí ho to pět metrů dozadu a on už ztratí chuť na nějaké další laškování. No, já vím, že taková patrona do mausera stojí hříšné peníze a šípů vám každý zbrojíř prodá za marku tucet. Ale šíp?“ mávl jsem rukou. „Toho si váš protivník všimne až za čtvrt hodiny.“

Tlouštík zíral s vyvalenými zraky: „Člověče, vždyť vy mi tu říkáte úplný blbosti!“

Po pravdě řečeno, nebyly to úplné blbosti. Šípem z luku je skutečně těžké zabít odhodlaného protivníka, protože takového je těžké zabít jakkoliv. Za svou kariéru jsem viděl různé věci — lidi usmrcené šípem vystřeleným ze vzdálenosti sto metrů a za silného bočního větru i bojovníky, kteří se ježili opeřenými dříky jako ježek bodlinami, a

přesto přežili bez zvláštních následků.

Myslete si o mně, co chcete, ale v tuhle chvíli se u mne začalo projevovat první stadium opilosti, vyznačující se především žvanivostí. Napadlo mne procvičit si na těch nevinných lidech okolo sebe aplikovanou psychologii, pohrát si s jejich emocemi, rozzuřit je, vystrašit a pak je jedinou větou ukonejšit.

Nebylo to ode mne pěkné.

„Já že povídám blbosti?“ usmál jsem se neznatelně.

Odhrnul jsem pončo. Pod ním nosím vojenské řemení s brašničkami a pouzdry na plno užitečných věcí. Vyháčkoval jsem řemení z opasku, vyhrnul flanelovou košili i spodní triko.

„Fjú,“ hvízdl gardista uznale. To už se kolem začali shromažďovat všichni — přístavní dělníci, chlapec se svou dívkou i hubeňour s vizáží úředníka.

„Tady to vlítlo,“ ukázal jsem na jizvu. „Škrtlo to cíp plic a zachytilo se to až o opeření. Tudy zase ven,“ otočil jsem se bokem. „Těch šípů byly v povětří tisíce a kromě nich i kousky olova. Tehdy byl zvlášť marnotratný den a municí se nešetřilo. Když ta zábava skončila, vytahal ze mě doktor celkem pět šípů z luku, šipku z kuše a dvě poctivé olověné kulky. Jedna byla dokonce podepsaná, nechal jsem si ji na památku.“

Sáhl jsem za triko a vytáhl náhrdelník ze čtyř vlkoušských zubů, šesti pírek zlatého bažanta a jednoho strojně odlitého olověného projektilu. „Tady, slečno. Můžete se přesvědčit,“ strčil jsem náhrdelník pod nos mladičké dívce. Na kulku kdosi vyškrábal nápis LUIGI M. Dívka sáhla po náhrdelníku. Jeden z dělníků s úctou vydechl. „No, ty brďo. A kde že jste to schytal?“

„Laramise. Před čtyřmi roky.“

Laramise — to bylo jejich klíčové slovo.

Přihlížející viditelně zaváhali. Chvilka ticha a pak se muž s vizáží úředníka opatrně zeptal.

„A bojoval jste pod Thilemannem — nebo pod von Ogilvym?“

„Samo že pod baronem.“

Ticho, které nastalo, mělo ostře nepřátelskou příchuť. Chlapi se ode mne odtáhli a mimoděk postavili do střehu. Tlusťoch si posunul toulec se šípy ze zadku na bok a jeden šíp povytáhl. Ne, oni v žádném případě nestranili Thilemannovi. Věděl jsem, oč jde, ale tvářil se nechápavě. Bavilo mne to.

„Ale — vy jste nepatřil k Christopheru Lynxovi, že ne?“ vy škobrtalo z dívenky.

„K Lynxovi?“ zastrkával jsem si košili do kalhot. „Jo, Lynx tam byl tenkrát taky, s pětašedesáti svými chlapy, a víc než polovina jich nepřežila. Ale proč já bych měl patřit k Lynxovi?“

Přejel jsem si dlaní obličej. „Cožpak se mi udělalo na tváří nějaké tetování?“

Vyjevené pohledy — a vzápětí výbuch smíchu. Propukli v řehot a plácali mne po ramenou. „Hej, chlapi,“ smál se Sumeček. „Tohohle kluka znám. Je odsud a udělal díru do světa.“

„Sumečku,“ roztáhl jsem ústa do toho nejpřátelštějšího úsměvu. „Nalej všem tady kolem. Slečinko, nechcete si se mnou připít na tykání?“

Chlapec, který patřil k dívce, se jediný nesmál.

Široce otevřenýma očima se na mne díval. „Máme strach z Christophera Lynxe, pane,“ řekl tiše. A pak, přesně v téhle chvíli, mi někdo položil ruku na rameno.

„Vy jste pan Pěnkafka?“

Otočil jsem se. Osůbce, která položila otázku, bylo jistě přes třicet let. Přesto mne okouzlila. Velmi půvabná, takovým diblíkovitým způsobem. Okrouhlý obličej, temně hnědé oči, plná, jakoby našpulená ústa. Tmavé vlasy nakrátko ostříhané. Oblečená v přiléhavých kamaších a přes ně perleťovou tuniku do půli stehen. Na krku a na zápěstích zlaté řetízky, ale velice nenápadné. Podle přízvuku nebyla místní, jako její rodiště jsem odhadl Sasko.

Zalíbila se mi na první pohled. Ženská, která se dokáže takhle udržovat po třicítce, bude vypadat dobře i v pětačtyřiceti.

„Ich bin kein Herr Pěnkafka,“ zakřenil jsem se na ni. Nejsem žádný pan Pěnkafka. Pozvedl jsem svůj pohárek k imaginárnímu přípitku: „A kdo neračte být vy?“

„Ale vy jste pan Pěnkafka,“ prohlásila osůbka rezolutně. Přikryla mi dlaní sklenku. „Prosím, nepijte už. Potřebuji vaši pomoc.“

„Warum, schóne Unbekannte?“ Proč, krásná neznámá? Jazyk se mi trochu pletl.

„Promluvíme si. Támhle v rohu. Prosím vás, pane hostinský, přineste tam pro pana Pěnkafku dvojitou kávu.“ Organizovat uměla perfektně.

Usazen u bočního stolu srkal jsem horkou kávu a loučil se s představou příjemně stráveného večera. Na druhou stranu jsem byl rád, že můj starý dobrý instinkt funguje bezchybně. Cítil jsem, jak se oběma nohama sunu po šikmé ploše do nějakého z dalších průšvihů.

„Nebudeme mluvit germánštinou,“ říkala osůbka. „Mluvím dobře místním jazykem.“ Slovo dobře vyslovila tópše.

„Ale já opravdu nejsem pan Pěnkavka,,“ usmíval jsem se. „To je přezdívka. Mé jméno je Gouvernet Fink. V germánštině znamená slovo Fink pěnkava. Takže to vlastně vyjde nastejno. Nenudím vás?“

Nezdálo se, že plně vnímá moje slova. „Jmenuji se Patricia Hasse, pane Pěnkaf-... pane Fink. Jsem občanka Císařství, jak jste poznal podle přízvuku. Ale už dlouho žiji tady. Můj manžel je... no, na tom nezáleží. Momentálně je mimo Parag. Promiňte. Jsem úplně bezradná. Naštěstí jsem se dozvěděla, že jste jeden z nejlepších vyjednavačů a kde vás najdu. Pane Finku, pomozte mi a nebudete litovat!“

„Nepotřebuju peníze. Mám jich tolik, kolik potřebuju. Navíc tu trávím dovolenou. Zaslouženou dovolenou. Vybírám si ji asi tak po osmi letech.“

„Poskytnu vám cokoliv, co jen budete chtít.“

„Tak pomalu, paní Hasse. Začínám být zvědavý, co si pod tím cokoliv představujete."

„Prosím vás, pane Finku..."

Neztrácela čas. Natáhla ruce přes stolní desku, chytila prsty mé pravice a odstranila z nich hrnek s kafem. Pak je sevřela v dlaních. „Jako zálohu vám nabízím tykání."

Snažila se o koketní tón, ale nešlo jí to. Byla bez sebe strachem a záporné vibrace jejího těla přehlušily každý náznak flirtování.

„Přátelé mi říkají Pěnkavka. Nebo taky Gowery. Gowery s dvojitým vé," nakreslil jsem prstem dva obloučky. „Tak mi mé dobré jméno zpotvořili ve světě."

„Mně říkají přátelé Pat." Uvědomila si, že stále svírá mou pravici. Pozvolna ji uvolnila, neochotně, jako by měla strach, že když mě nebude držet, tak se prostě zvednu a odejdu pryč.

„Tak v čem je tvůj problém, Pat?" povzbudil jsem ji.

„Potřebuju někoho, kdo by došel do Betonstadtu."

„Do Betonového města? Nebyl jsem v Paragu hodně dlouho a možná je to teď už jinak. Ale před deseti lety se o Betonstadtu vyprávěly úplné horory."

„Vyprávějí se pořád."

„Je to nebezpečná cesta."

„Tvrdili mi, že tam máte... máš nějaké kontakty, Pěnkafko."

„To bylo před deseti lety. Ale v Betonovém městě stačí pár měsíců a všechno je jinak."

„Nechceš... nepomůžeš mi?" Zdálo se, že se rozpláče.

„Dobře," zarazil jsem ji. „Dobře. Půjdeme spolu do Betonstadtu. Jen my dva. Ty a já. Krásná neznámá a jeden přiopilý otrapa jménem Gowery Fink. A tam na nás čeká co?"

„Někdo tam drží mou dceru."

Zježily se mi chloupky v týle. Tohle mám nerad. Hodně nerad.

„Únos? Někdo unesl tvoji holčičku? Chtějí výkupné? Zkusila ses obrátit na místní policajty?"

„Ne, žádné výkupné. Myslím, že odešla dobrovolně. Není už holčička. Bude jí sedmnáct."

„Cože?" podivil jsem se. „Sedmnáct? A kolik je tobě? To je tvoje vlastní dcera, nebo jsi ji vyvdala..."

Patricia Hasse sklopila oči a trochu se začervenala. „Měla jsem ji v sedmnácti. Bylo mi tolik, kolik je teď jí."

Odmlčela se, po chvíli pokračovala. „Jmenuje se jako já, Patricia Hasse. Já... je to moje vina. Dávala jsem jí peníze, ale ne svůj čas. Myslela jsem, že je ještě dítě."

Z příruční kabelky vytáhla fotografii. Profesionální portrét, retušovaný. Podíval jsem se do tváře diblíka číslo dvě. Takhle asi vypadala Patricia matka před sedmnácti lety. Nadurděně, sebevědomě.

„A seš si jistá, kamarádko, že tvoje dcera teď o tři bloky dál nespolupracuje s nějakým studentem na výrobě Patricie číslo tři?"

„Moje dcera, ta hloupá husa, se nechala naverbovat do nějaké soukromé armády. V Betonstadtu je jen shromaždiště. Dnes v noci ji chtějí verbíři propašovat ven ze země."

Zatvářil jsem se odmítavě. „Do soukromé armády? Nebyl jsem tady skoro deset let, ale předpokládám, že je to jasné porušení místních zákonů. Žádný stát si přece nenechá odvádět pro nic a za nic své občany. Proč prostě nejdeš na velitelství městské gardy?"

Patricia řekla naléhavě: „Tam jsem byla před polednem. Vykroutili se, že Betonstadt nespadá pod jejich pravomoc. Šla jsem na patřičná místa a tam jsem se dozvěděla, že sice to je jejich rajón, ale každá akce v Betonstadtu je odsouzena k nezdaru. Betonové město je bažina, která pohltí všechny, kteří neznají cestičky."

„Takhle ti to řekli? Takhle básnicky?"

„Takhle. Abych to zkrátila — nakonec jsem se s využitím všech svých konexí dostala do jedné z kanceláří tajné služby. A víš, co mi poradili?"

„Ne!"

„Poradili mi, že je to práce pro vyjednavače. Ať si najmu nějakého pana Pěnkavku, který už třetím dnem popíjí na nábřeží v hospodě U Modré štiky." Ohromilo mne to. Byl jsem tak slavný, že jsem stál tajné službě za to, aby mne sledovala.

„Znáš jméno toho člověka, který ti o mně řekl?"

Zahrabala v miniaturní taštičce, v jaké ženy nosí kapesník, klíče, peníze, šminky. Vydolovala z ní zmuchlaný papírek. „Kašpárek. Nějaký Mark Kašpárek,"

„Kde ses s ním setkala?"

„Kus za divadlem v tom velkém baráku. No tam, kde..."

„Já vím. Tam, co sídlí policajti odjakživa. Řekla jsi mu to o té soukromé armádě a tak?"

„Všechno jsem mu řekla. Tvrdil, že nevěří, že by tu někdo nabíral lidi do soukromé armády. Pokud prý mám podezření na únos, sepíše se mnou protokol a nechá celou záležitost prověřit agenty v Betonstadtu. Upozorňoval mne, že to může trvat až čtrnáct dní... Trochu jsem na něj křičela, já... no, můj manžel není jen tak někdo. Takže mi poradil tebe."

Začalo to vypadat jako pěkně shnilá záležitost. Verbování lidí do soukromé armády, zkorumpovaná tajná policie, odpovědný úředník, když už neví kudy kam, zatahuje do maléru někoho nezúčastněného. Mne, pochopitelně.

Podíval jsem se na ni přes svůj alkoholický opar. Přijmout? Odmítnout? Ne, já pomoc v takovýchhle situacích neodmítám. Kdysi jsem vyhledával dobrodružství, záměrně jsem se zaplétal do problémů. Teď už ne. Můj život získal jiný rozměr a potíže mne vyhledávají samy. Jsou mým denním chlebem. Proto je neodmítám. Vím, že před nimi neuteču.

Mlčel jsem. Není radno souhlasit příliš rychle. Vyložila si to jako odmítnutí, odtáhla se ode mne, vyndala z kabelky kapesníček a tichounce se rozplakala. „Promiňte mi, prosím, pane Finku..."

Kývl jsem. „Dojdu tam. Půjdu do toho Betonového města."

Utírala si oči a jen velice pomalu se uklidňovala. Mluvil jsem na ni, v takových případech se to tak dělá:

„Pokud vím, do Betonového města je odsud deset kilometrů. Vede tam ještě nějaká cesta? Jak se tam dostaneme? Stmívá se a já bych své kobyle nerad polámal nohy. Poptám se, kde se tady teď dá najmout člun, to bude asi nejjistější."

„Mám vůz."

Po straně zarachotilo okno, které Sumeček zavíral. S podzimním soumrakem vnikala do nálevny i vlhká zima od řeky. Vstal jsem: „Tak jdeme."

Zpod ponča jsem vytáhl dlouhý, úzký plátěný sáček, nacpaný mincemi — nenosím zbraň a tohle se v případě nouze dá použít i jako obušek. Vymáčkl jsem ze sáčku dvě stříbrné desetimarky. „Počkej na mne venku, Pat. Jenom zaplatím."

Neměla se k odchodu. „Neuteče mi, viď, že ne."

„Ne. Jdi ven. Přijdu za tebou."

Popošel jsem k Sumečkovi a položil stříbrné mince na barpult. „Znáš ji?"

„Ne,"

„Říká, že se jmenuje Patricia Hasse. Má pro mne kšeft. V Betonstadtu."

„Hm, hm, těžce vydělaný peníze. Kolik ti nabídla?"

„Sebe."

„Stojí ti za to?"

„Ještě nevím."

„Venku stojí vůz, všiml jsem si ho, když jsem zavíral okno. To je její?" „Nejspíš."

„Má na dveřích erb. Počkej chvilku, Pěnkavko, mrknu, jestli zjistím, komu patří."

„Nemám moc času. Ona spěchá."

„To je hned." Sumeček odešel za závěs do zadní části hospody a já se mezerou mezi zdí a poodtaženým závěsem díval, jak otevírá trezor, vytahuje nějakou složku a listuje v ní. Trvalo mu skoro deset minut, než našel, co hledal, Patricia se mezitím dvakrát vrátila zvenku a gestikulovala na mne od vchodových dveří.

„Ten vůz patří nějakému Karlu Marianu van Hasse," řekl pak.

„Kdo to je?"

„Nějaké větší zvířátko. Bydlí na Haselbuschgarten."

„Co o něm víš?"

„Nic. Ale ty papíry, ve kterých jsem ho našel, jsou seznam výjimek z pravomoci místních policajtů."

„Dobře. Byl jsi v Betonstadtu někdy poslední dobou?"

„Už několik let ne. Nějak se to tam zepsulo. Chceš půjčit pistoli?"

„Ne. Díky. Měj se, bráško."

„Nebuď mě, jestli se vrátíš. Klíč máš." Jasně — byl jsem ubytován v hostinském pokoji v patře Sumečkovy hospody.

Venku se rychle stmívalo. Sodíkové lampy na nábřeží se rozžínaly, jejich světlo se utápělo v chuchvalcích mlhy, valících se z Moldavy. Patricia Hasse si zimomřivě objala ramena. I já se otřásl chladem. Ve studeném, lezavém vzduchu jsem střízlivěl rychleji, než se mi líbilo.

Patriciin vůz stál opodál. Robustní, čtyřmístný a na dveřích měl malý erb — knížecí korunka a půlený dravý pták, nejspíš káně, v modrém a zlatém poli. Zapřemýšlel jsem, co by to mohlo znamenat, jenže heraldika mě nikdy nebavila. Zkusmo jsem zařadil erb někam do podalpské oblasti.

Před vozem byl zapražen párek bílých valachů, mohutných, dobře živených zvířat. Na kozlíku seděl vozka jako nehybná socha. Od vozu nám vykročil vstříc nevysoký, ale rozložitý chlapík a nenuceným pohybem přehodil Patricii přes ramena teplý šedý plášť.

„Díky," řekla Patricia. „Gowery, tohle je Lenz. On půjde do Betonstadtu s tebou."

„Ahoj Lenzi," neobtěžoval jsem se podat chlapíkovi ruku. On nebyl ten typ na potřásání rukama.

„Nerozumí ti," upozornila Patricia. „Mluví jen germánsky. Místní řeč neovládá."

Zopakoval jsem pozdrav v příslušném jazyce. „Víš, kudy a kam máme jít?"

„Ja," zahučel Lenz.

„Hannover?" snažil jsem se zachytit přízvuk z té jediné slabiky.

„Kiel," pohnul Lenz rty. Pozvolna, široce jsem se na něj usmál. Byl to můj testovací úsměv. Na Lenze neplatil, ten nepohnul ani řasou.

Lenz byl přímo ztělesněním toho, jak má gorila čili osobní strážce vypadat. Neurčitý věk, pohybující se někde kolem čtyřicítky. Oblečený do laciných kalhot, šedého roláku a příliš velikého saka, pod které se dá ledacos schovat. Hranatá, krátce ostříhaná hlava. Bezvýrazný obličej. Krátké silné prsty. Důkladné boty s okovanými špičkami.

„Nastup si," vybídla mě Patricia.

„Až po tobě," Lenz zůstal venku. Jemu nepříslušelo vézt se v teple, musel se spokojit s posezem vedle vozky na kozlíku.

„Kdo je to, ten Lenz?" zeptal jsem se pak, usazen na polstrovaném sedadle uvnitř vozu.

„Nikdo. Náš rodinný sluha."

Bantamové pneumatiky našeho vozu zašustily po dláždění. „Pat, říká ti něco slovo gorila?"

„A co by mi mělo říkat? No tak je Lenz moje gorila, osobní strážce. A co má být?"

„Slovo gorila znamenalo původně něco úplně jiného. Označovalo lidoopa, tvora podobného člověku. Tihle tvorové žili v Africe, ale byli vyhubeni ještě před úplným zpustošením kontinentu. Když jsem pobýval před pár lety v bývalé arabské enklávě, na severním okraji Skleněné země, zaslechl jsem, že gorily, tedy ty skutečné, přežily. Někdo je viděl.

Ale podle toho, jak mi je popisovali, už to asi nebyly ty původní gorily. Ani nemohly být. To záření z jaderných výbuchů nutně poznamenalo jejich genetické kódy.“

„Promiň,“ zabalila se Patricia ještě důkladněji do pláště. „Promiň, ani nevíš, jak jsem ti vděčná za tvoji ochotu. Musela bych se do Betonstadtu vydat sama, doprovodit Lenze, protože on nezná řeč. Asi usnu. Celou noc na dnešek jsem nespala,“

„To nic, děvče. Spi. Máme nějaké dvě tři hodiny, než tam dokodrcáme.“ Cítil jsem únavu z toho, jak se mi v těle rozkládal vypitý alkohol.

Kapitola druhá
JIŽNÍ MĚSTO

„Ouuu...“

Monotónní kolébání vozu ustalo a zvenku se ozvaly hlasy. Vytrhl jsem se ze spánku, plynulým pohybem otevřel dvířka a vyskočil z vozu. V ústech jsem měl pachuť, jak se říká, jako v sirotčinci. Obloha byla jasná a hvězdy plály studenou září. Sekundární světlo satelitních měst stačilo slušně nasvítit krajinu. Vzrostlé stromy kolem byly málo zřetelné, asi jako na podexponované černobílé fotografii.

Cesta končila pruhovanou závorou a dál už nepokračovala, za závorou byl jen les. Stranou, u dřevěného domku, osvětleného dvěma olejovými lampami, stála dvojice strážných a domlouvala vozkovi. „Po téhle cestě nemůžete jet. Ta vede do Jižního města.“

Jižní město. Betonstadt. Dva názvy pro jedno ghetto.

Vozka cosi blekotal jakýmsi dialektem a Lenz seděl vedle něho jako vyřezaná socha.

Vytáhl jsem zpod ponča úřední opis heroldské licence. Byl stejně dobrý jako originál a na pohled působivější, protože ho lemovalo větší množství razítek a kolků. „Úřední jednání, hoši. Jsem vyjednavač a mám v Betonstadtu nějakou práci.“

Desátník rozsvítil elektrickou svítilnu a podrobně si certifikaci prohlédl, „Hm, vydáno ve městě Břemen,“ obtížně překládal z germánštiny. Kromě slova Břemen zřejmě žádnému jinému nerozuměl. Měl na sobě standardní uniformu vojáků všech chudých zemí, tedy khaki sako a kalhoty ze sukna zvaného kopřivák. Rukávy saka měl utržené, což vypadalo neobyčejně působivě.

Vrtalo mi hlavou, k jaké složce asi patří. K městské gardě určitě ne, ta zásadně dodržovala ustrojovací řád. Žádné utržené rukávy, kdepak. Výložky na zmasakrovaném saku byly vojenské. Tedy armáda? Proč by armáda hlídala cestu do Betonstadtu? A proč vůbec někdo hlídá cestu? To za mých mladých let nebývalo.

Rád bych se byl zeptal, jak často sem, na tuhle ztracenou vartu, jezdí kontrola ustrojenosti, ale nechal jsem si chuť na poťouchlé otázky zajít. Patricia Hasse, ospalá a s otlačeninami v obličeji, už také vylezla z vozu a decentně zívala do dlaně.

„Dáma chce jít do Jižáku taky?“ zeptal se desátník a prohlížel si dveře vozu, jako by čekal, že se z nich vyhrne ještě zástup družiček.

„Ne. Dáma na nás počká tady. Půjdu já a tady ten chlapík,“ ukázal jsem na Lenze.

„Pro vstup do Jižáku musíte mít povolení,“ upozornil desátník. Druhý voják se přiloudal blíž, za řemen nesl ručnici s remingtonovým závěrem. Ten měl sako v pořádku, zato opasek spadlý hluboko na kyčlích a čepici zvanou lodička posunutou tak hluboko do týla, až byl div, že mu tam ještě držela. „Povolení ke vstupu do zbořeniště?“ podivil jsem se. „A kdo nám dá nějaké to povolení?“

„Já vám ho dám.“

„Jo to je jiná,“ rozzářil jsem se. „Tak nám ho dej!“

Desátník mě dovedl ke strážnímu domku a tam z modrých desek vytáhl předtištěný formulář. „Tohle si přečti a pak to tady podepiš. My, níže podepsaní, jsme si vědomi nebezpečí, které — blemblemblem, však to znáš, a v případě újmy na zdraví nebo náhlé smrti nebudeme vymáhat náhradu na žádné z těchto vyjmenovaných pojišťoven,“

Doplnil jsem do příslušných řádek své nacionále a pak jsem se dole rozmáchle podepsal, „A co bys dělal, bráško,“ vyzvídal jsem na desátníkovi, „kdybychom nenápadně obešli strážnici a pustili se do Betonstadtu támhle tím roštím?“

„Já bych nedělal nic, ale vy byste měli průser,“ řekl voják bez úsměvu a patrně to myslel vážně. Zakroutil jsem hlavou nad tím šíleným byrokratickým rituálem. Zezadu se ozvalo kovové zarachocení. To Lenz vytáhl zpod saka malý samopal a vrazil mu do boku zásobník.

„Ukaž?“ vykročil k Lenzovi desátník.

Lenz ucouvl a udělal odmítavý posunek.

„Nerozumí ti,“ řekl jsem. „Neumí místní řeč,“

„No nic,“ zahučel voják. „Já jsem se chtěl jen podívat. Nic mi do toho není, ale jestli tuhle hračku budete v Jižáku ukazovat, tak vám pravděpodobně nezůstanou dlouho hlavy na krkách. Za takovou věcičku by sis v Paragu koupil třípatrovou vilu i s nevěstou a s pianinem.“

„Dám na něj pozor,“ řekl jsem. Pak jsem Lenze plácl do ramene: „Kchomm mit!“ Voják zvedl závoru a my dva trpaslíčci vešli do temného lesa.

Napříč lesem se táhly vyšlapané pěšinky, ve světě satelitních měst stříbrné a černé. Proplétaly se, křížily a všechny mířily stejným směrem.

„Víš,“ promluvil jsem k Lenzovi germánštinou, „často jsem si pokládal otázku, proč existují taková místa, jako je Betonstadt. Ale myslím, že jsem na to přišel. Chceš to vysvětlit?“

„Uhmm.“ přitakal bodyguard.

„Jak jsem si všiml, každý stát má svoji bezcelní zónu. Takové území nikoho. Takové Jižní město. Překladiště pašovaného zboží. Tudy se do země dostávají výrobky, jejichž dovoz stát buď zakázal, nebo na ně vypsal neúměrně vysoká cla, aby takzvaně chránil vlastní řemeslníky. Takže stát navenek vlastní výrobce chrání, ale potají lifruje do země laciné zboží. Domácí řemeslníci křičí, že z překladišť typu Betonstadtu tečou výrobky za dumpingové ceny, ale stát krčí rameny — tohle je věc policie, obraťte se na ni. A policajti si nakonec najdou vlastní výmluvy. Takže jsou spokojeni všichni — pašeráci, obyčejní lidé, kteří si lacino koupí to, co potřebují, i konstáblové a policajti, protože od bossů z Betonstadtu dostávají úplatky, které už stojí za to. Betonstadt je přesně takováhle nezdaněná zóna. Hele, Lenzi, platíš daně?“

„Ja,“ přitakal Lenz.

„Vidíš, já si nevzpomínám, že bych někdy platil alespoň fenik daní, a to zase nevydělávám tak málo..,“

Že bych ze svého společníka nedostal žádnou reakci? Což nemá žádné názory? To se mám do dobrodružství pouštět s někým, o kom nevím vůbec nic? Takže jsem žvanil dál, abych ho vyprovokoval: „Myslím si, že problém Betonstadtů a podobných volných zón je v tom, že na nezákonné obchody se vždycky nabalí i to ostatní. Obchod s drogama. Hazard. Obchod s perverzním sexem. Jednoho krásného rána stát zjistí, že mu Betonstadt přerostl přes hlavu, ale nemůže nic dělat, protože ho sám spoluvytvářel. Utěšuje se alespoň tím, že má všechnu špínu hezky pohromadě. Ale ona to není pravda, vůbec ne. Co ty na to, bráško z Kielu?“

„Ja. Du hast recht.“

Z lesa vystoupily temné obrysy trosek a nízko při zemi zasvitla barevná světla. Betonstadt se přiblížil na dosah.

Kdysi se takovýmhle lokalitám říkalo sídliště. Domy z betonových panelů se vypínaly dvacet, třicet a místy i pětačtyřicet metrů nad terén. V těch domech žili lidé. Vedle sebe, nad sebou, pod sebou. Každý z těch domů pojal tolik obyvatel jako standardní vesnice.

Jenže domy z panelů nevydržely tolik co obvyklá vesnice. Obvyklá vesnice žije dvě tři století, jenže panelové domy? Ukázalo se, že beton nebyl až tak kvalitní, jak ho původně vyfakturovali. Padesát šedesát let střídání ročních období — napomohla sem tam i nějaká ta válka — mikrotrhlinkami vnikla do vnitřku panelů vlhkost a sežrala armaturu z laciného železa. Deště vymyly písek. Domy pak k bydlení rozhodně už nebyly.

Hromady sutin teď zaplňovaly celou plochu, na které se sídliště dříve rozkládalo. Povlovné pahorky naznačovaly, kde který dům stál předtím. Betonová drť smíšená se sklem a prorezivělými úlomky železa. Tu a tam se k obloze vypínal pahýl paneláku jako doklad, že i v dobách výstavby sídliště existovalo něco jako pozitivní deviace, tedy lpění na kvalitě v podmínkách, kdy je kvalita každému lhostejná.

Byla to zničená země, do které ještě stovky let nic nebude. Dařilo se tu břízám, javorům, kysele čpícím bezovým keřům. A dvoumetrovým kopřivám.

V troskách žili lidé. Uprchlí nevolníci, životní ztroskotanci, zločinci. Pašeráci. Překupníci.

„Mám rád místa, jako je Betonstadt,“ řekl jsem. „Jsou opravdová. Jejich pověst je špatná, ale není zas tak obtížné v nich přežít. Kdo je příliš tvrdý, toho Betonstadt vydá státu, protože obyvatelé ghetta nemají zájem, aby městská garda každý týden prohlížela všechna zákoutí při hledání nějaké zvlášť odporné kreatury. Kdo není dost pozorný, ten v Betonstadtu zmizí beze stopy. Já mám rád lidi, kteří tam žijí. Byli tématem mé diplomní práce, jmenovala se Psychologie asociálních skupin. Ah — to už je dávno, skoro deset let, co jsem tu sbíral materiál. Moje tehdejší kontakty jsou už všechny pryč.“

Město mělo své domy. Nové stavby, vystavěné ze dřeva a sutě, i odkryté přízemky výškových budov. Mělo své ulice, křivolaké, nepřehledné. Místo pouličního osvětlení hořely na nárožích sudy naplněné nějakou látkou s odhořívajícím povrchem. Girlandy žárovek nad putykami, bordely, hernami, překupnickými doupaty. Okraj města měl svou turistickou hodnotu, ctihodní měšťanostové sem táhli utrácet rodinné úspory za splnění svých temných snů. Moldava šuměla nedaleko a z paragských přístavů vás za pár šušňů dovezl vodní taxík až sem. Lodníci z mokré cesty i ochranka remorkérů, většinou kočovníci na trase Parag — Magdeburg — Hamburg, sem přijížděli strávit čas mezi vykládkou a nakládkou svých člunů. Načerno natřené lodice sem za temných nocí přivážely kradený i neproclený tovar.

Polonahé ženštiny si nahřívaly záda u hořících sudů, opodál svítily do tmy oharky cigaret jejich strážných andělů v kožených bundách.

Lenz se zastavil uprostřed ulice. Z náprsní kapsy vytáhl kožené pouzdro, nehty z něj vydloubl dva tampony a pečlivě si je nastrkal do nosních dírek.

„Proti chřipce,“ vysvětlil, „V Betonstadtu je chřipková epidemie.“

„Ty ses nějak rozpovídal,“ ocenil jsem jeho řečnický výkon. „A víš vůbec, kam jdeme?“

Lenz sáhl do kapsy podruhé, tentokrát pro poskládané lejstro. Vůbec mu nevadilo, že ho pozorují desítky párů očí — oči strážců z příšeří i atropinem rozšířené zorničky černovlasých, v lesklé kůži přioděných krásek z výkladních skříní beze skel.

Jakási vyšisovaná blondýnka, jejímž nejpodstatnějším kusem obleku byly šněrovací boty vysoké až pod zadek, se k nám přitočila a s povystrčeným jazýčkem se podívala do Lenzova plánku. Lenz si jí nevšímal, a tak hodila pohledem po mně. Mrkl jsem na ni a přátelsky se zakřenil. Zaškaredila se a položila si hlavu na Lenzovo vycpávané rameno.

„Ty se mi líbíš, chlape,“ zahovořila rutinně, ale celkem přitažlivě. „Ses takovej udělanej... Já mám ráda takovýhle.“

Lenz si jí nevšímal. Miniaturní baterkou si svítil do papíru, na kterém byl obkreslený plánek původního Jižního města. „Hýr,“ píchl do papíru tlustým ukazovákem. „Hýr ist das. Wenzel Klaus Strasse.“

Blondýna jela ručkou s dlouhými, rudě nalakovanými nehty po Lenzově silném břiše. Jela vzhůru, k ramenní jamce a tam narazila na kov samopalu. Okamžitě stáhla ruku zpět, otočila se a rychle klopýtala na vysokých podpatcích pryč.

„Tady?“ podivil jsem se nad určením místa, které hledáme. „No to jsem ohromně zchytřel. Musíme jít na jihozápad a

ten je, tuším, támhle mezi Codou a Newtonem," mávl jsem k zářícím satelitním městům. „V jakém je ten tvůj plán měřítku? Aha, jedna ku dvanácti tisícům. Tak to budeme tu Venclklausštráse hledat až do prvních mrazíků."

Vykročili jsme dál, hlouběji do Betonového města.

Vnější prstenec, přivrácený k Paragu, byl jen pár set metrů široký. Tam byly noční kluby, šťastné koutky, herny. Za nimi následovaly už jen trosky. Hluk z obchůdků, falešný zpěv z pajzlů a štěbetání rozhoďnožek zmizelo někde vzadu. Zbyla jen noc. Ostré hrany ruin. Mrtvá satelitní města nad námi.

A tiché, spěšné kroky kolem.

Plno kroků. Vepředu, vzadu, po stranách. Patrola Betonstadtu sledovala, kdo to sem přišel na návštěvu. Pokud jsou to jen zbloudilí sexuální turisté, budou slušně, ale se skrytou výhrůžkou obráceni zpět. Jinak je nutné je prozkoumat, vyslechnout a... a dál už je příliš mnoho variant.

Věděl jsem o smyčce, která se kolem nás stahuje. Lenz rázoval pořád dál a dál, pod jeho botami skřípala betonová drť. Čas od času blikl baterkou do plánku. Buď měl vynikající smysl pro orientaci a s jistotou se blížil k místu, kde pašeráci lidí ukrývají sedmnáctiletou Patricii van Hasse, nebo bloudil a nechtěl to dát najevo.

Ze tmy vystoupilo asi patnáct postav. Kruh kolem se sevřel,

„Hledáte turistický pamětihodnosti, brabenečkové?" zazněl ze tmy sebevědomý hlas. Zároveň tři z těch kolem odkryli dosud začerněné lucerny. Světlo ukázalo naježená chlapiska v silných botách, armádních kalhotách s postranními kapsami a neprůstřelných vestách různých typů. Byli okázale ozbrojeni: tesáky, řemdichy, mačetami. Chladné zbraně pro boj muže proti muži.

Lenz je ignoruje, svítí si baterkou do mapy a ukazuje si tam prstem.

„Někoho hledáme," rozhlížím se po bojovnících.

Výbuch smíchu. „Hele, oni někoho hledají. Monte, no to mě podrž."

Jiný hlas: „To hledáte špatně. Ale když se otočíte a poťapete zpátky, budeme hodní. Vezmeme si od vás jen padesát marek."

Tahám zpod ponča licenci a svou vlastní baterku. „Jsem vyjednavač," říkám trpělivě. „Tady je moje certifikace. Jmenuju se Gowery Fink a dělám tady jen svou práci,"

„Monte, slyšíš to? On pracuje,"

„Jmenuju se Gowery Fink," opakuju. „Říkají mi Pěnkavka,"

„Strč si svý jméno do...!" kvitoval to kdosi odzadu. Jiný si lampou posvítil přímo na mne, oslepený mžourám do bílého švéda a drobnými pohyby hlavy se mu snažím vyhnout.

„Před pár lety," říkám, „jsem tu znal nějaké lidi. Je tu ještě Baloun? Jarda Baloun, říkal si taky Džery."

Ticho. „A co třeba Termit? Nebo Slída Nappel?"

„Slída odešel do Furthu," řekl někdo z nich.

Začínám toho mít dost. „Hoši," vyjíždím na ně s těžkým kalibrem. „Vy a já se jistě domluvíme. Určitě jste o mně slyšeli. Dělal jsem vyjednavače pro barona von Ogilvyho. Před čtyřmi roky jsem byl u Laramise," „Hej!" vykřikl někdo z druhé strany kruhu hlasem, který vyjadřoval znepokojení. „Nevěřte mu, určitě kecá!"

Ale to slovo už bylo vysloveno.

Světla se rozkolísala, jak nosiči spěšně ustoupili dozadu. Jen pár bojovníků zůstalo na svých místech a jediný z nich, chlapík s vlasy trčícími do stran jako ježci bodliny, postoupil dopředu.

„Gowery Fink? Tos byl ty tenkrát u Laramise?"

„Jo," zubím se. „To jsem byl já." Ježatec říká zdráhavě: „Hele, my tu nechceme problémy."

„Já taky nechci problémy," opáčím. „A věř mi, možná ani žádný nebudou."

Ježatec postoupil o další dva kroky. „A co to tady hledáte?"

Vyslovil to věcným tónem, jen se ptal, z čistě lidského zájmu, aby nám mohl poradit. Tedy už žádné co tady pohledáváte!

„Wenzel Klaus Strasse," vzal jsem Lenzovi z ruky mapu a posvítil na ni. „Tady!"

„Monte, Fretko, pojďte se podívat," ohlédl se ježatec po svých lidech. Dva z nich váhavě přistoupili. Chvíli se tiše dohadovali a pak ježatec řekl: „Nojo, myslel jsem si to."

„Dům pašeráků lidí," napověděl jsem mu.

„Je vidět, že víš, co chceš," kvitoval to ježatec.

„Je v tom nějaký problém?"

„Je v tom problém!" vykřikl. „Tohle já nemůžu rozhodnout sám!"

„A kdo to může rozhodnout?"

„Zavedeme vás k němu."

Zašilhal jsem po Lenzovi. Ten balvan stál vedle mne bez hnutí, pravičku nonšalantně zasunutou pod sako. Hlasitě dýchal otevřenými ústy, protože nos měl zacpaný těmi protichřipkovými tampony. Zatím jsem si ho nedokázal zasunout do nějaké škatulky a jen jsem doufal, že se z ničeho nic nezjančí, nevytasí svůj kapesní automat a nezačne kolem sebe střílet.

„Klid, Lenzi. Alles in Ordnung." Několika tichými větami v germánštině jsem mu vysvětlil, o co jde.

„Tak pohyb," kývl ježatec. „Jdeme. Nemáme na starosti jenom vás."

Nezbylo než jít. Naše boty zaskřípaly o betonový štěrk, když jsme se pohnuli, ovšem jiným směrem, než jsme původně měli v úmyslu. Já, Lenz, ježatec a ti dva, kterým říkal Monte a Fretka. Zbytek betonstadtské hlídky zůstal na místě, patrně aby se věnoval dalším zbloudilcům. Tato podzimní noc byla jasná a ještě ne příliš chladná. Bledá záře mrtvých ostrovů vyzývala ctihodné občany Paragu, aby rozbili prasátka a pod záminkou služebních záležitostí se vypravili sem, na území nikoho a za své poctivé peníze si tu koupili holku, kterou svážou řemeny a zbičují — nebo si totéž nechají

udělat od ní.

Věděl jsem, kam nás vedou. Před deseti roky jsem tam navštěvoval Slídu Nappela, Džeryho Balouna, Termita a další. Šli jsme přes trosky, borovými i březovými hájky, pěšinka na mnoha místech křižovala závěje kapradin a ostružiní. Nebylo pro mne tajemstvím, že v travinách i v houští kolem stezičky se skrývají desítky důmyslných pastí. Nikdy bych si netroufl ze stezky sejít. Jámě s naostřenými kůly nebo ocelové pasti na vlkouše budete těžko vysvětlovat, že jste Gowery od Laramise.

Skutečné srdce Betonstadtu se nacházelo asi tři čtvrtě hodiny cesty pěšmo od místa, kde nás ježatcova úderka zastavila. Na kraji rokle s prudkými srázy, zatopené vodou, stály sruby z březových a borových klád. Mimochodem — ta rokle vznikla provalením stanice metra, staré podzemní dráhy, zřejmě při bombardování za druhé energetické války. Kolem srubů se rozprostíralo pár políček se zeleninou a bramborami.

Divíte se? Není vám jasné, jak ta políčka uprostřed peleše lotrovské mohla vydržet, aniž by z nich někdo vytrhal cibuli, mrkev, nebo jen tak pro zábavu nerozházel brambory po okolí pomocí ručního granátu? Jednoduše — tohle byl kmen primitivních bojovníků a uvnitř svého území, vůči svým členům se řídil jasnými, tvrdými a poměrně rozumnými pravidly. Dokonce tu žilo i pár žen, se kterými ostatní zacházeli jako s lidskými bytostmi, a pokud někdo z komunity dostal chuť některou znásilnit nebo jinak ponížit, musel popojít o tři kilometry dál do obchodní zóny a tam si svůj problém vyřídit za peníze s profesionálkou. Žily tu i děti, od malička cvičené v loupení, krádežích a boji.

Z mého líčení se vám může zdát, že srdce Betonstadtu žilo v jakési harmonické, téměř bukolické idyle. Svobodní lidé, nezávislí na daních, pevné pracovní době, smluvní mzdě, placené dovolené. Já jsem měl taky ten pocit, když jsem začal shánět materiál pro svou diplomku. Teprve z vyprávění svých informátorů a nakonec i na základě vlastních zážitků jsem pochopil, jak je to doopravdy.

Ti lidé kolem byli asociálové. Mezi sebou dokázali být do určité míry stateční, čestní, věrní, přátelští. Problém je v té části věty do určité míry. Selhání jednotlivců i celých částí komunity přicházela s železnou pravidelností a končila zpravidla smrtí jednoho nebo několika z nich. Smrt tady byla běžným jevem. Naštěstí byl počet obyvatel Betonstadtu stále doplňován stíhanými zločinci z Paragu, Orgonu, Saska i Bavorska nebo utečenci z velkostatků spravovaných feudálním způsobem.

Vlastností takovýchto asociálních komunit je, že vždycky mají jednoho jediného vůdce. Vůdce se stává vůdcem jen a jen díky své hrubé síle, prokazované v osobních soubojích. Na místo vůdce se stále tlačí noví a noví samci, takže spotřeba vůdců je dosti vysoká. Ti zdatnější vydrží vůdcovat i několik let, slabí sotva pár dnů.

Ježatec a jeho dva podřízení nás vedli do vůdcovského sídla, což byla obrovská podzemní prostora, kdysi, zároveň s výstavbou sídliště, vybudovaná jako protiatomový kryt. Byla krytá umělým pahorkem a vcházelo se do ní nejprve po schodišti vedoucím asi tři metry pod zem a pak velkými vraty, které za sebou před čtvrttisíciletím kdosi zapomněl zavřít. Mezi pancéřovanými veřejemi zůstávala mezera právě tak, aby sejí protáhl jediný bojovník, což byla při obraně nesporná výhoda.

Za vraty se chodba větvila do několika ramen. Vstupy do všech byly opatřeny hermeticky uzavíratelnými poklopy a z některých páchl čpavek a metan, protože prostory za nimi byly využívány jako žumpy. Ostatně bioplyn byl lapán pomocí jakéhosi zařízení a slaboučkými trubičkami rozváděn do užívaných částí bunkru. Na stěnách blikotaly modravé plaménky metanových lampiček.

Bunkr byl rozdělen na několik desítek autonomních prostor a jednu velikou halu. Nevím, k čemu ta hala měla sloužit, ale působila hrozně depresivně. Byla obrovská, ale nízká — strop byl sotva tři metry nad podlahou a podepíral ho les sloupů. Beton, beton, beton. Šeď, tu a tam překrytá dávnými i novějšími graffitti. Blikání bioplynových hořáků. Vůdce nás očekával na opačném konci té haly.

Rituální shromaždiště primitivních kmenů vypadají všechna podobně. Mají do nich přístup jen certifikovaní bojovníci, pokud jsou tam vpuštěny i samice, tak pouze jako kosmetický doplněk, smějí se jen dívat do země a mlčet. Na stěnách jsou rozvěšeny medvědí kůže a lebky vlkoušů a rysomáků, čili mutovaných psů a rysů. V čele stojí jakási modla, rozšklebená a pokud možno se ztopořeným přirozením. V téhle betonové díře to vypadalo stejně, pouze na místě modly stál naleštěný, pečlivě vyspravený terénní automobil s velikými housenkovými pneumatikami. Pokud byl funkční, musel stát jmění.

Takovéhle auto je mnohem rychlejší a neporovnatelně pohodlnější než i ten nejkrásnější hřebeček. V několika už jsem se svezl a řeknu vám, stálo to za to. Bohužel, jeho nevýhodou je cena, za takovýhle byste si pořídili menší stádečko koní i s čabrakami. Pak byste ovšem museli jezdit jenom po silnicích a cestách, takovýhle vůz, ačkoliv se mu říká terénní, neprojede lesem ani bažinou, což běžnému koni nečiní problémy. A v neposlední řadě potřebujete palivo. Poté, co naši předkové vycucali ze země naftu, uhlí a plyn, spálili je a přeměnili v teplo a jedovaté zplodiny, se celá filozofie automobilové dopravy zhroutila. Jistě, v Císařství stojí plno zařízení na výrobu paliva. U městských čistíren splaškových vod vám naplní tlakovou nádobu bioplynem. Existují rafinerie bionafty z metylesteru řepky olejné i fabričky na zplynovávání dřevěného uhlí. Ale tady, v Boiohiemu? Neblázněte, tady pěstují pšenici a brambory a stačí jim to jen tak tak na obživu. Promiňte, odbočil jsem od našeho příběhu. Prošli jsme lesem betonových sloupů až na konec haly do onoho koutu vyzdobeného zvířecími kůžemi, lebkami a teréňákem. Už o nás věděli, ježatec zřejmě poslal napřed rychlého posla, a tak se v obrovské místnosti shromáždila dobrá stovka lidí. Přesto ta haluzna zůstávala zoufale prázdná, naštěstí její prázdnotu zakrývala milosrdná tma. To důležité osvětlovalo asi osm olejových lamp. Olejové lampy tam byly zřejmě proto, že bioplynový systém byl nespolehlivý a často kolaboval, možná že bojovníci prostě nechtěli nepřetržitě čichat metanové výpary.

Vůdce kmene seděl v masivním zdobeném křesle, v tomtéž, ve kterém před deseti lety sedával Ludwik Geld, zvaný Termit.

„Reilly," oslovil ho náš ježatec prostě. „Tenhle muž o sobě tvrdí, že je Gowery od Laramise. Říká taky, že znal Slídu a

Termita, to znamená, že bys ho mohl poznat. Prohlédni si ho pořádně. Je to skutečně Gowery od Laramise?“

Chytře řečeno. Ježatec byl v jistém smyslu génius. Pokud mě vůdce neidentifikuje, bude moc zaklínadla Laramise zlomena a oni nás jednoduše zabijou, protože jsme viděli víc, než se jim líbí.

„Do hajzlu,“ řekl vůdce. „Neměl jsi je sem tahat, Serge,“ Vstal, aby si nás lépe prohlédl. Tlustý, odulý, se zastřiženou bradkou a vlasy krátce okudlanými — výjimku tvořil pruh od čela po zátylek, pro změnu spletený do mnoha drobných copánků. Tlusťoch byl oblečen do batistové, křiklavě fialové košile a maskovacích kalhot gallských commandos, ověšen neskutečným množstvím zlatých řetízků. Vypadal na čtyřicet, nervózní, zřejmě už vůdcoval déle, než jeho psychická kondice snesla. „Je to on, do hajzlu, ten kretén, vypadá furt stejně.“

Nemyslím si, že mě chtěl urazit. On se tak jen vyjadřoval. Nedokázal jsem si ho zařadit, až jeho hlas, trochu mečivý, mi napověděl,

„No jasně,“ vyhrkl jsem. „Už si na tebe vzpomínám! Říkali ti Krysařík a byl jsi takový vytáhlý hubeňour.“

„Vidíte?“ rozzářil se nervózní tlusťoch. „Je to můj starý známý, Gowery od Laramise.“ Kouzelné slovo Laramise jako by i na něj hodilo odlesk mé pochybné slávy.

„A proč jsi přišel? Co od nás chceš, Gowery? Přišel ses podívat na svoje starý kamarády?“

Lišák! Věděl dobře, co tady hledám, ale zřejmě doufal, že jsem si to mezitím rozmyslel.

Teda, pánové a dámy, tomuhle čtyřicetiletému tlusťochovi nebylo víc než osmadvacet. V Betonovém městě se stárne rychle.

„Hledá pašeráky lidí,“ řekl ježatý Serge (nebo snad Sergej?) tiše.

„Cože? Gowery, je to pravda? Přišel sis ze mě dělat srandu?“

„Nee,“ maličko jsem zavrtěl hlavou. „Já nepotřebuju žádné pašeráky lidí,“

„Tak vidíš, Serge, ty hlavo vypatlaná. Kdepak můj kámoš Gowery a pašeráci lidí.“

Z davu přihlížejících se zvedl, přidušený ropot. Mávl jsem rukou a rázem bylo ticho. „Já hledám jednu dívenku. Jmenuje se Patricia van Hasse. V tomto čase by se měla nacházet u těch pašeráků lidí, o kterých jsi zrovna mluvil,“

Ticho. A pak zase ropot. „Do hajzlu!“ zaječel Reilly, dříve Krysařík, vztekle. „Ty debile, co to na mě zkoušíš. Serge! Co sem taháš tyhle smrady, tos je nemohl vyřídit sám?“

„Tvůj kámoš Gowery přišel pozdě,“ řekl ježatec nevzrušeně. „Pašeráci lidí vyluftovali i s nákladem před polednem,“

„No vidíš,“ rozzářil se Krysařík. „Přišel jsi pozdě.“

„Co nadělám, člověče,“ kývl jsem. „To mám parádní smůlu. Ale... určitě tam na tom místě, na shromaždišti nechali hlídku, ne? Chtěl bych si s ní promluvit,“

„Chápeš vůbec — chápeš vůbec, ty idiote, do čeho nás chceš namočit?“

„Hele,“ zatvářil jsem se uraženě. „O nic jsem se nikoho neprosil. Byl bych si našel ty pašeráky sám, ale tady ten rozječenej mládenec mne zastavil, že prý musím jít s ním. Tak proč mě sem tahal, když mi nechcete pomoct? Proč mě zdržujete? Akorát mě připravujete o čas!“

„Jsi blázen? Jsi magor, že vůbec říkáš takovýhle věci?“

Měl jsem toho právě dost. Takhle jsme se tu mohli vybavovat celé hodiny a k ničemu by to nevedlo. „Pozor, Lenzi,“ šeptl jsem a pak jsem se plavným skokem vyhoupl na piedestal s nablýskaným teréňákem.

„Můj příteli Reilly,“ usmál jsem se široce na Krysaříka i na všechny ostatní, „jsi v prdeli tak či tak.“

Vykopl jsem a můj podpatek narazil do zpětného zrcátka božského vozu. Vyrval šrouby z úchytů, zrcátko rozměrů životopisu politika okresního formátu vylétlo po balistické křivce a někde mimo dosah olejových lamp s tlesknutím narazilo do betonové zdi.

„Já jsem Gowery od Laramise,“ oslovil jsem shromážděný dav. „Chci si promluvit s pašeráky lidí.“ Ticho. Dívali se na mne a na Lenze. Patriciin bodyguard stál rozkročený a v pěstích svíral svůj malý automat. Nerozuměl sice, o čem se tu mluvilo, ale pochopil, že jsem právě znesvětil modlu.

Pak promluvil ježatec. „Reilly, nechceš radši nechat pašeráky, aby si to s nima vyřídili sami? To je jejich věc, proč se do toho míchat?“

Tlusťoch, dříve Krysařík a nyní Reilly, sebou plácl do vůdcovského křesla a levá tvář mu cukala. „Tys je sem přitáhl, ty debile,“ zachrčel, „Osobně ti rozkopám prdel. Teď je seber a odveď je tam, kam chtějí,“

Ježatec kývl, „Můžeme jít. Monte, Fretko, vezměte lampu.“

Seskočil jsem z podstavce a přátelsky poplácal Reillyho po rameni. „Díky, kámo. Někdy zase nashle,“ Nezmohl se na žádnou nadávku.

Zase jsme vyšli mezi ta políčka, nasvícená satelitními městy.

„Ty se jmenuješ Serge?“ zeptal jsem se ježatce.

„Sergej,“

„Něco ti řeknu, Sergeji. Máte srandovního šéfa. Nemáš někdy chuť nafackovat mu a posadit se do toho jeho křesla?“

„Ne. Já nejsem jako Reilly. Nechci tu zůstat nafurt.“

V překladu to znamenalo: teď zrovna nemám na vybranou, ale já nejsem zločinec jako oni.

Boty skřípaly po betonové drti. „Tudy, tady je zkratka.“

„Poslyš,“ obrátil se ke mně ježatec. „Tohle je Oggerd? Myslím ten balvan, co je s tebou a co vůbec nemluví,“

„Ne, to není on. To je někdo jiný.“ „Představuju si Oggerda většího,“ kývl Sergej spokojeně. „Pracuješ pro něj, ne?“

„Jo, občas. Nijak pravidelně. Máš pravdu, Oggerd je větší než Lenz.“

„Oggerd Orlosup,“ řekl Sergej zálibně. „Prý se o něm říká, že je kyborg. Kybernetický organismus. Napůl člověk, napůl stroj.“

„Jo, to se o něm říká,“

„Je to pravda?“

„Nevím. Pod rentgenem jsem ho neprohlížel. Nesázel bych se tak, ani tak.“
„Prý zabil desítky lidí. Je nejlepší ze všech císařských riderů.“
„Jo. Nejlepší od dob Orlanda Orgonského, kterému říkali Vévoda.“
„A jaký je?“
„Je lidský. Lidštější než většina lidí. Čestný. Pravdomluvný. Laskavý k přátelům.“
„To bych si nikdy nepomyslel. Myslel jsem, že je to monstrum, stroj na zabíjení,“
„To je, a taky tak vypadá. Ale ty dvě věci se nevylučují.“
„A co ty, člověče — ty jsi opravdu nezranitelný?“
„Povídá se to tak, ale párkrát se do mne strefili.“
„Ale tenkrát u Laramise — to ses ohánět pořádně, ne?“
„Jo. Měl jsem tu správnou náladu.“
Noc se nachýlila ke své polovině. Byl čas, kdy fyzikální zákony přestávají tak úplně platit a člověk má pocit, že to, co považuje za svět, je jen jeho nepřesný odraz. V tu chvíli čas utíká jinak, nepatří lidem, ale sobě samému. Satelitní města nejsou výtvorem lidských rukou, ale očima nemilosrdných démonů, hvězdy pak šupiny na jejich tvářích. Napětí ve mně odeznělo. „Támhle ten barák to je,“ vyhrkl ježatec až příliš hlasitě.
Sto padesát metrů od nás se přes hvězdnatou oblohu jako osamělý zub tyčil rozeklaný ostroh, asi čtyřpatrový. Temná okna beze skel vypadala jako díry do noci. Vchod do domu byl matně nasvícen, ale zdroj světla nebylo vidět. Jeden ze Sergejových průvodců, snad Monte, možná Fretka, zakryl svou lucernu. „Já už dál nejdu,“ řekl ježatec. „Pašeráci lidí platí dobře, ale jsou ostrý jako žiletky,“
„Kolik jich tam je?“
„Dva? Tři? Víc asi ne.“
„Mají kolem nějaké nástrahy? Pasti, signalizaci a tak?“
„Ne. Jejich nástraha jsme my.“
„Jo... Počkáš tu na nás? Potřebujeme, abys nás pak vyvedl zpátky,“
„Ty se nějak cejtíš. Jo, počkám tu, musím přece zjistit, jak tenhle tanec skončí. Řekls to Reillymu dobře — tak nebo tak, jsme v průseru. Buď zabijete vy je, nebo oni vás. Naštěstí,“ popotáhl, „padne tohle na hlavu Reillyho,“
„Kchomm, Lenz,“ zasykl jsem na hromotluka. „Dort ist das.“
Lehkými přískoky jsme se smýkali k osvětlenému vchodu. „Ich rechts, du links,“ šeptl Lenz.
Rozestavili jsme se po obou stranách vchodu. Lenz sebral ze země betonový úlomek a vhodil ho dovnitř. Po strakatých dlaždicích to zacvakalo. Čekali jsme.
Z šera vchodu se zhmotnil chlapík v šedých vlněných kalhotách a v pěkné oteplené bundě. Oholený, učesaný. Vůbec by nezapadal, do kontextu Jižáku, kdyby v rukách nesvíral poloautomatickou pušku. O půl vteřiny později mu Lenzova pěst naráží do brady.
Náraz je tak silný, že to chlapíka v teplé bundě hodilo ke stěně. Hlava s ošklivým křápnutím narazila do betonové zdi. Zachytil jsem plihnoucí postavu a opatrně ji složil na zem.
Muž v teplé bundě chroptí, po bradě mu stéká temná krev z překousnutého jazyka.
„Šajze!“ syknu. „Ty medvěde, ty jsi ho zabil! Ten už nám nic nepoví!“
„Dem brauchen wir nicht,“ prohodí Lenz koutkem úst. Toho nepotřebujeme.
Lenz se prosmýkl do vchodu, do tmy. V necelé půlminutě je zpátky. „Nikdo tady!“
„No právě! A tenhle nám mohl říct, kam odešli!“
Po nedokonalém dřevěném schodišti stoupáme do patra, tu a tam bliknu svou baterkou.
Prázdno. Výtahová klec je strhaná, zbyly po ní jen kousky pletiva. Namátkou posvítím do prázdných dveřních otvorů. Nic. Vlhko a plíseň. Prázdnými okny dovnitř vniká trochu bledého světla vesmírných těles. Dřevěné schody stoupají výš. Druhé patro.
Tma. A pak kousek světla.
Slaboučké světlo přichází z vnitřku bývalého bytu — nejprve jen jeho odlesk, ale když zahneme za panelový kout, zesílí. Tam, kde kdysi bývalo bytové jádro, to znamená kuchyně a záchod, ohrazené příčkami z podřadných materiálů, že je díra hluboká přes dvě patra. Někdo ji nedbale ohradil odřezanými větvemi.
V podřepu, s prázdnýma rukama a beze zbraně se šinu za zdrojem světla. Ještě pár drobných krůčků a už tam jsem. Malý kutloušek je osvětlen třemi mihotavými svíčkami. Má rozměry tři na čtyři metry, dětský pokoj pro jedno dítě. Možná by se sem těch dětí vešlo i šest — do dvou tříposchoďových paland, ale co já vím, tak na sklonku atlantické civilizace si žádná rodina víc než jedno dítě nepořizovala. Mít více dětí překáželo kariéře, navíc bylo namáhavé se o ně starat.
Podlaha místnůstky je čistě zametená a možná ji někdo občas i setře mokrým hadrem. Po zemi se válí tři prázdné láhve, z toho jedna částečně roztlučená na střepy, dále kusy prádla. Z holých betonových zdí kdysi dávno odvál průvan podtlakových bomb veselé obrázky i s tapetami, ale v poslední době se na nich kdosi umělecky vyžíval. Vytvořil na nich několik velkoplošných, pestrobarevných oplzlostí, na nichž se stupidita mísila s mystikou. Představte si nahé postavy v různých krkolomných pozicích, doplněných satanistickými symboly, zručně nakreslenými šelmami a dravými ptáky a máte výsledek.
Okno je zablendované kartonem. Polovinu pokojíku zabírá gauč, pokrytý těžkým rudým přehozem. Na něm leží na břiše nahá dívka, krátce ostříhaná blondýnka, menší, ale dobře stavěná. Nohy má doširoka rozhozené, podle světlého chmýří v rozkroku se dá poznat, že je blondýna skutečně přírodní, kdepak, žádná chemie. Líh se z ní vypařuje snad všemi tělními póry.
Její kamarádka sedí v koutě, tam, kde gauč lícuje s rohem místnosti. Hezká tmavovláska s dlouhými vlnitými vlasy,

oblečená jen do příliš velkého trička. Nahé nohy má zkřížené, oči do široka rozevřené, ruce si tiskne do klína. Monotónně se kývá dopředu a dozadu. Dojdu k té sedící a vezmu ji za rameno: „Haló, kamarádko!“

Dívka nereaguje. Pokračuje ve svém kývání, jako by na tom záležela její budoucí kariéra. Sáhnu té druhé, která leží na břiše, na krční tepnu. „Žije. Jen je opilá pod obraz. Je některá z nich Patricia Hasse?“

„Najn,“ vrtí Lenz záporně hlavou.

Pak to jde ráz na ráz. Kolik to říkal Sergej, že je v domě pašeráků lidí? Dva? Tři? Nejméně jeden tu ještě zbývá.

U dveří se mihne stín. Z obavy, aby Lenz nezačal střílet, tam skočím bez ohledu na to, že nemám zbraň. Někoho lapnu za límec a preventivně ho křísnu svou obuškovitou peněženkou přes rameno. Ten druhý se ale nechce prát. Po ráně obuškem hlasitě zanaříká a nechá se vtáhnout do pokojíku. Není vysoký rabiják, jako byl ten, kterého dole zabil Lenz. Dívám se do tváře mládenečka snad šestnáctiletého.

Prásk! Výstřel z chodby, ještě tam je někdo další. Z betonové zárubně vystříknou odštěpky. Odražená kulka odfrčí přes místnost, prorazí karton v okně a zmizí, aniž by někoho zranila.

Lenz se hne, bokem mne srazí na stranu i s mládenečkem, který se vzpouzí, Z Lenzova maličkého automatu se vyřine proud nábojnic a popálí mi tvář. Štěkot výstřelů mne na okamžik ohluší.

Pravým uchem; tím vzdálenějším od Lenzova samopalu, zaslechnu z chodby výkřik. Kovové zacvakání, to jak střelec zacloumal závěrem pušky — ale další nepřátelská kulka jde někam úplně mimo.

Lenz vyráží do chodby. Dupot odkudsi zezdola, nejméně o patro níž. Střelba krátkými dávkami. Lenz není žádný zelenáč a šetří patrony. Jeden vystřel z karabiny mu houkne v odpověď, pak poslední zaštěknutí automatu.

S ramenem svého zajatce v hrsti vyběhnu na chodbu a řvu do zhroucené výtahové šachty:

„Ty medvěde! Okamžitě přestaň střílet! Potřebujeme je živé!“

Pak rámus dole utichne a Lenz zezdola zavrčí. „Er ist tot.“ Je mrtvý.

Sssakra! Do čeho jsem se to namočil? Čí je tohle akce? Vždyť to vypadá spíš jako poprava! Jsem tu deset minut a už jsou dva mrtví. Existuje vůbec nějaká Patricia van Hasse, unesená pašeráky lidí? Nebo tu jde o něco jiného?

Lenz se vrací, sáhnu pro svou baterku a posvítím na něj: oslepeně zamžourá, hlaveň automatu nemíří ani na mne, ani na mého zajatce. Kdo to vůbec je, ten Lenz? Nechtěl by zabít taky mě? Nebo si netroufá? Desítky lidí už se snažily zabít Pěnkavku Goweryho. Není to tak snadné, jak to vypadá. Mám sto chutí seknout ho přes hrtan dřív, než se rozhodne napumpovat olovo také do mne. Zřejmě cítí mé pocity, a tak svou zbraň zarazí do holstru pod sakem.

Zhluboka dýchám a snažím se uklidnit. Lenz funí, hřbetem ruky si zastrká povylezlé protichřipkové tampony zpátky do nosu. Ještě je tady ten hošík, kterého jsem vytáhl ze tmy předtím, než Lenz rozštěkal svého vzteklého ratlíka. Pořád ho držím za rameno a i přes jeho oteplenou bundu cítím, jak se chvěje. To je můj klíč, kterým rozřeším všechny záhady.

Jsme zpátky v dětském pokojíku. Spolknu všechny nadávky, které jsem se chystal vychrlit na Lenze, třikrát se zhluboka nadechnu a zavrkám docela smířlivě:

„Alespoň jednoho máme.“ Dívám se po dívkách. Blondýnku přestřelka částečně vyburcovala — přetočila se z břicha na bok. Leží tu jako kus masa na řeznickém stole, není na ní nic vzrušujícího. Je mi jí líto.

Je mi jí hrozně moc líto.

Tmavovláska se kývá sem a tam.

Pokud je ještě někdo v horních patrech (zbývají dvě), je připraven. My ho tam hledat nepůjdeme. Odpráskl by nás zpoza rohu.

„Medvěde,“ říkám Lenzovi. „Dojdi svlíknout tomu chlapíkovi dole bundu a kalhoty, tyhle dvě veverky potřebují něco na sebe. Pokud ještě na někoho narazíš, tak ho, prosím tě, ušetři a dotáhni ho sem.“

Lenz zaváhá. Připadá mi, jako bych ho znal už spoustu let. Je pro mne čitelný jako otevřená kniha. Takových, jako je on, jsem viděl desítky. „No tak, Lenzi, pohni se! Nebo se ti hnusí svlíkat mrtvolu?“

Bodyguard konečně zahučí to své Mhmmm a otočí se do tmy. Mám šanci začít s výslechem mládenečka, který sem spadl kdoví odkud.

„Tak co, hošku, co seš zač?“

Cvakaní mládenečkových zubů připomíná vzdálené klapaní parního mlýna. Chlapec je tak vyděšený, že není s to ze sebe něco vypravit. Je menší, hubený, krátce ostříhaný, ale s patkou spadající do čela a přes pravé oko. Na sobě má šedé vlněné kalhoty a oteplenou bundu — podobné oblečení jako mrtvý chlapík ve vchodu, kterého Lenz právě svléká. Jediný rozdíl je v tom, že ten dole měl (dokud žil) bundu temně modrou a ta chlapcova je béžová.

„Já... jsem... jmenuju se Petr Braun, pane,“ zvládá mládeneček cvakání zubů. „Jsem student, studuju techniku. Na univerzitě, tady v Paragu. Nechal jsem se od nich přemluvit, že se jako nechám naverbovat do té... no do tamtoho. Ale pak jsem si to rozmyslel. Já... chci se vrátit domů, pane,“

„Ty ses od nich nechal najmout,... a pak sis to rozmyslel?“

„Ano, pane. Tak,“

„A oni tě nechali být?“ divím se a trochu ten svůj údiv přehrávám. „Ty ses nechal najmout, pak sis to rozmyslel a oni tě mýrnyx-týrnyx nechali být?“

Mladíček krčí rameny: „Nechali, co by ne.“

„A ti ostatní, co se nechali najmout? Kolik jich bylo a kde jsou teď?“

„Já nevím, kolik jich bylo. Něco kolem dvaceti. Odvedli je dneska odpoledne.“

Sahám do jedné z brašniček pod ponče pro lékárničku. Vyjímám z ní injekční stříkačku, z ampule natahuju čirou tekutinu a pak jehlu injekce vrážím ležící dívce do hýždě. Jen tak mimochodem se ptám chlapce: „A tyhle dvě dívčiny se také nechaly najmout?“

„Jo, ty taky. Tu jednu znám, chodí na techniku o dva roky výš. Letos měla končit.“

„Tak tos měl štěstí, Petře, že tě nechali být. Větší štěstí než tyhle dvě chuděry. Do čeho jste se to vlastně zapletli,

Petře?“

„No, slíbili nám výcvik. Že prý to bude trvat tak dva tři měsíce a potom budeme natolik dobří, že se můžeme nechat najmout do zvláštních oddílů.“

„Myslíš do soukromých armád, které si vydržují silné rody v Císařství?“

„Tak, pane, do těch.“

„To vám slíbili výcvik úplně zadarmo?“

„Jak to myslíte, pane?“

Lenz se vrací, nese bundu a kalhoty. „Už tam nikdo nebyl,“ funí. „A ty, Petře, proč jsi vlastně neodešel do toho výcvikového tábora?“

Petr Braun popotáhne nosem. Vypadá to skoro, jako by se chtěl rozplakat. „Já... nebylo mi dobře, pane. Jo, bolí mě v krku a mam asi chřipku.“

Oblékám bundu bezvládné dívce a pak se rozhlížím — v koutě je zchumlaná špinavá, pokecaná deka. Nedá se nic dělat, nic jiného po ruce není. Balím ležící dívku do přikrývky.

Potom se začnu zabývat tou druhou — nejdříve se pokusím vecpat ji do kalhot mrtvého muže, tím ji vyvedu z rytmu a ona se se mnou trochu pere. Trvá to chvíli, než má kalhoty na sobě. „Počkej,“ řeknu jí. „Taky ti dám něco na uklidnění.“

Jenže dívka, jakmile uvidí injekční stříkačku, propadne hysterickému záchvatu: „Ne, prosím vás, ne, já už nechci. Už nechci.“

Ječí tak zoufale, že injekci zase schovám a snažím se dívku probrat ze šoku vodou z polní láhve — tu láhev nosím připnutou k opasku stále, vejde se do ní třetinka litru vody s rozpuštěnou glukózou a dvěma špetkami soli. Glukóza jako rychle využitelný zdroj energie a sůl jako náhrada za tu, kterou člověk vypotí. Není to moc chutná směs. Svlažím tím dívce rty, ona se mátožně brání a do nekonečna opakuje to své „ne, prosím vás, ne“ a „já už nechci“. Konečně se trochu uklidní, nechá se přesvědčit, aby si z láhve dvakrát pořádně lokla. Pak zmlkne a její oči pozbudou skelného lesku.

Podávám mládenečkovi fotku Patricie van Hasse mladší: „Znáš tuhle holčinu?“

Petr Braun si fotku prohlíží, „Ano, pane. Ale jen od vidění. Jmenuje se Anna Lota Hasse, ne?“

„Zkus jiné jméno.“ „Kře-křestním jménem si nejsem jistý, pane. Ale určitě se jmenuje Hasse. Van Hasse. Její táta je obchodník,“

„Patricia Hasse.“

„Aha, už vím. Patricia,“

Tak sláva. Historka Patricie starší byla zřejmě pravdivá, opravdu nás sem poslala pro svoji dceru.

„Ona tu byla taky? Odešla odpoledne se skupinou?“

Petr Braun se zarazí. Dívá se na mne, jako by nevěděl,

„Tak co, Petře — byla tu, nebo ne.“

„Já přemýšlím, pane. Semlelo se to všechno tak rychle.“

„Tak viděl jsi ji, nebo ne? Mezi dvaceti lidma jsi ji snad nepřehlédl, zvlášť takovouhle hezkou.“

„Jo, byla tady, pane,“ řekne Petr Braun nejistě. . „Určitě?“

„Určitě,“ Hlas má o poznaní pevnější.

Nejlepší způsob výslechu při podobných příležitostech je metoda zvyšování a uvolňování tlaku. Teď vypadá Petr Braun přitlačený ke zdi, dotazem na Patricii van Hasse mladší jsem se zřejmě dotkl něčeho, o čem ještě nevím. Však ono to z Brauna vypadne, jenom to nesmím uspěchat.

„Víš co, Petře,“ říkám, „buď kavalír. Půjč téhle holčině svoji bundu. Ty to bez bundy nějak vydržíš, ale jí by mohly nastydnout — však víš, co myslím.“

Petr Braun sundává bundu a já ho jen tak mimochodem zkusím další otázkou. „A kam jste to vlastně měli namířeno? Kde leží ten výcvikový tábor?“

„Ve Frajlan — no, někde v Císařství.“ „A proč tyhle dvě nepokračovaly do Frajlandu? Ty se taky chtěly vrátit domů?“

„Ne, pane,“ podává mi Petr Braun svou bundu. „Pašeráci lidí si je nechali. Oni si vždycky nějaké holky nechává—“

Vzápětí Petr Braun pochopil, že řekl příliš mnoho, a mrskl sebou ke dveřím. Jenže já jsem na víc než jednu stranu broušený, vymrštím se od tmavovlásky a podkopnu mladíčkovi nohy. Petr Braun padá, a když už leží na zemi, nakopnu ho do kostrče tak, aby to hodně bolelo. Pak ho zvednu za klopy košile a přirazím ho na betonovou zeď.

„Hele, študente, víš, kolik let ti soudce napaří za obchod s lidma? A ještě rád si je půjdeš odsedět, protože po výslechu třetího stupně ti budou některé kousky těla chybět. Tak to ze sebe vysyp a já tě možná nechám jít!“

Petr Braun se klepe hrůzou: „Ano, pane! Já všechno řeknu! Všechno vám řeknu!“

„Takže cíl cesty?“

„Frajland, pane,“

„A tam je co?“

„Tam je ten tábor, co tam dělají ten výzkum. Najdete to snadno, pane. Pojedete po císařské silnici směrem na Leipzig, asi půl dne cesty za hranice. Tam je skála, na které je nakreslená hlava rysa, u ní uhnete do lesa. Půjdete pralesem, pořád na východ a asi po dvou hodinách narazíte na stezku. Ta vede k tomu táboru.“

„Ty už jsi tam byl?“

Petr Braun popotahuje, nos si utírá do rukávu.

„Jenom jednou, pane. Já, vážně, udělal jsem chybu, že jsem se k nim přidal. Moc mě to mrzí. Vyhrožovali mi. Měl jsem strach. Já, pane, mám asi horečku. Mám chřipku, pane, proto jsem tady zůstal. Chtěl jsem jít za policajtama a všechno jim říct. Potřebuju se vysmrkat, prosím...“

Vida! Že by Petr Braun chytil tu chřipku, ze které má Lenz větší strach než ze zrůd ubližujících sedmnáctiletým dívkám?

Uvolňuju sevření a mládeneček sahá do zadní kapsy svých pěkných vlněných kalhot pro kapesník.

Zvláštní kapesník. Schovaný v pouzdře z navoskovaného plátna, zapínaném na suchý zip a uvnitř pouzdra ještě zabalený do plastové fólie.

Zatímco přemýšlím, jaký má smysl uchovávat kapesníky v neprodyšném obalu, Petr Braun si dává kapesník na obličej.

Oči nad kapesníkem se rozšiřují, bělmo se pokrývá sítí červených žilek. Kapesník padá dolů. Za ním už není obličej vyděšeného chlapce, ale grimasa šílence, šklebící se morda s vyceněnými zuby.

Obě výrostkovy ruce, zaťaté v pěst, vystřelily vpřed. Mám co dělat, abych je vykryl. Braunovo tělo narazilo do mého a já jsem náhle na zemi. Kutálím se z dosahu Braunových fajnových pohorek, které mi zpracovávají žebra. Pak se mi Braun vrhne po krku. Jsem o hlavu větší a o dvacet kilo těžší než mládeneček, ale přesto jsem v defenzívě. Tohle není boj, ale útok šílence, jehož síla je zdesaterónásobená záchvatem.

Palce mi tisknou hrtan. Petr Braun má nadlidskou sílu, nejsem schopen ho zmoci. Jenže jeho pravice, ve které před třiceti vteřinami svíral kapesník, se otřela o můj nos.

Je to takový zvláštní pach. Jak bojuju o trošku kyslíku, nadechnu se ho. Hluboko v mém podvědomí se s vřeštěním probouzí něco prastarého. Braunova zuřivost náhle neznamená nic. Svět se rozostřil a získal růžový nádech. Cítím, jak i moje mimické svaly tuhnou, jak se stahují do šíleného šklebu. Chytám chlapcovy ruce za zápěstí, odtrhávám je ze svého hrdla. Zabít! Zabít! Buší v mém mozku.

Se zpožděním si uvědomuju, že jsem Braunovi zlomil předloktí — ale to mu už lámu druhé. Mžik — a náhle je šílenství pryč. To moje i to Braunovo.

Petr Braun plihne, leží a jen tiše naříká. Cítím se hrozně slabý, opírám se o počmáranou betonovou zeď a vstávám. Rozhlížím se po Petrově kapesníku.

Lenz stojí u dveřního otvoru, nehybný jako skála. „Ty medvěde! Vždyť by mě byl zabil! Málem mi prolomil hrtan!“ chrčím, protože hlasivky mám pomačkané.

Braunův kapesník leží na dosah tmavovlásky. Zdá se, že dívka přišla k sobě, dívá se kolem a tiše pláče. Natáhne ruku pro Braunův kapesník a...

„Nesahej na to!“ zařvu na ni.

Pozdě. Dívka už ten kousek látky zvedla, aby si jím otřela oči. To, co je schováno v látce, je tak silné, že ani není třeba, aby si kapesník přiložila k nosu. Oči se jí rozšiřují a pokrývají žilkami stejně jako před chvílí Petru Braunovi a zřejmě i mně.

„Ty!“ zaječí dívka vysokým hlasem. „Tys byl ze všech nejhorší! Tys mi ublížil nejvíc!“

Je zhruba stejné veliká jako Petr Braun a možná o něco lehčí. Přesto bere Braunovo bezvládné tělo do hrstí, jako by nevážil víc než košíček se šitím. Mrští jím proti zdi. Petr Braun při nárazu na betonový panel rozhodí ruce a odrazí se od něj jako hadrová loutka. Zřejmě je mrtvý už v tuto chvíli.

Dívka ho sbírá a znovu háže proti zdi — jenže v tomhle místě zeď není. Braunovo tělo proletí lepenkovým bedněním, které zakrývá okno. Vylétne do říjnové noci jako zvláštní druh podzimního motýla. Dívka se rozběhne k otvoru — ne, Petr Braun jí neunikne tak snadno.

Ještě než stačila vyskočit z okna za Braunem, podkopl jsem jí nohy, povalil na břicho a klekl na záda. Držel jsem ji, dokud sebou nepřestala zmítat. Pak jsem se pomalu rozhlédl.

„Lenzi, málem mě zabil!“

Lenz, který stál během střetnutí u zdi jako neoživený robot, zahučel: „Nezabil tě.“

Rozhlédl jsem. se po místnosti, nakoukl pod gauč a pak zpod něj vydoloval smeták na dlouhé násadě. Nabral jsem jím Braunův kapesník a vyhodil ho i se smetákem z okna. Sám pro sebe jsem zabručel: „Měl bych to vzít do nějaké laboratoře a nechat udělat rozbor, ale...“

Kapitola třetí
SASKÝ KONZUL

Šlapali jsme houštinami. Byli jsme hluční a nesli jsme otevřené světlo — vojáci u závory nás zmerčili včas. Ve svědě jejich olejových lamp jsem zahlédl, jak kontrolují závěry svých karabin. Jeden z nich zabušil na dveře vozu. „Paní, něco se děje!“ zaslechl jsem z dálky jeho hlas.

Patricia Hasse, rozespalá, rozcuchaná, vylezla ven a roztřásla se zimou.

Vojáci vytáhli knoty strážních lamp, a to už jsme byli skoro u nich. Já, Lenz, ježatý Sergej a ti dva, kterým říkal Monte a Fretka. Ušli jsme dlouhou cestu a pořádně se zapotili — střídali jsme se v nesení dvou nosítek, na která jsme uložili zachráněné dívky. Obě spaly. Jedna se ještě neprobrala z opilosti a druhé jsem dal tabletu pro spaní. Vojáci, když uviděli tři divoce vypadající chlapy v neprůstřelných vestách a kalhotách z hrubé plachtoviny, zaklekli do střehu — jeden za roh strážnice a druhý vedle vozu. Pažby karabin založili do ramene. Patricia se rozběhla k nosítkům.

„Našli jste ji? Máte ji?“

„Ne,“ řekl jsem pevně. „Nemáme tvoji dceru, Pat.“

„A koho to nesete?“ „To je část mzdy pašeráků lidí. Musíme je odvézt do města a svěřit do péče doktorů. Naložte je do vozu!“

Lenz a bojovníci z Betonstadtu provedli to, co jsem po nich chtěl, Patricia drobnými krůčky přešlapovala kolem a něco si šeptala.

„Hej,“ řekl desátník v saku s utrženými rukávy. Zůstával skrytý za strážnicí s puškou připravenou ke střelbě. „Tebe znám!“ ukázal hlavní na ježatce. „Je na tebe vypsaná odměna.“

Ne, já už jsem měl toho vojensko-byrokratického bordelu dost. Potíž s těmihle lidmi je v tom, že za nimi stojí instituce. Nemůžete jim nafackovat, aniž by se instituce obrátila proti vám.

„Takže kolik?“ zeptal jsem se desátníka.

„Kolik čeho?“ olízl si rty. Dobře věděl, o čem je řeč.

„Kolik chceš za to, že jsi dneska nic neviděl?“

„Dva-... třicet marek. Jednou třicet pro mne a druhých třicet pro mého kámoše.“

Sáhl jsem pro svůj peněžní obušek a vymačkal z něj šest stříbrných mincí. Desátník si přehodil karabinu do ohbí paže a vyšel ze stínu.

„Ukaž? Hele, takový pěkný, nový, stříbrný. Máš to laciný, kámo, za tohohle neřáda bych dostal dvě stě padesát. Sergej Hrubesch, hleďme, tak ty ses ulil do Jižáku, šmejde?“

„Houby bys dostal. Nedokázal bys ho zatknout,“

„Ale to víš, že bych dokázal. Tak už mi je dej.“

„Ne. Až tihle odejdou.“ Otočil jsem se k Sergejovi a jeho soukmenovcům. „Právě padají z nebe stříbrné desetimarky,“ oznámil jsem jim. „Nastavte dlaně, ať taky něco zachytíte,“

Sergej úsporně zavrtěl svými ježčími bodlinami. „Nechceme tvoje peníze.“ „A co chcete? Co vám dám za to, že jste mi pomohli?“

„Nic. Jsem rád, že jsem tě mohl vidět při práci.“

„Takže u mne máš otevřený účet, Sergeji.“

„Ale hovno,“ řekl ježatec. „Podáš mi ruku?“

„Jsem rád, že jsem tě poznal, Serge.“ Přehodil jsem desetimarky do levičky a potřásl mu pravicí. Pak se tři divocí bojovníci otočili zpátky do tmy.

„Hele,“ řekl desátník. „Já chci svoje prachy.“

„Ještě ne,“ řekl jsem. „Ještě chvíli.“

„Ty šmejde!“ vyjel voják. „Na něčem jsme se dohodli, ne?“

„Dohodli, jistě.“

Chvíli čekal. „Tak už mi to dej!“

Zaculil jsem se na něj: „Rozmyslel jsem si to. Napadlo mne, že se podívám, jak budeš zatýkat Sergeje Hrubesche.“

I ve svědě olejových lamp jsem viděl, jak desátník zbledl. Zkušeným pohybem se rozmáchl, aby mi kolbou pušky přerazil čelist. Nedal jsem mu šanci. Volnou pravičkou jsem ho praštil do soláru plexu a zaslechl, jak mu z plic se zasyčením unikl vzduch.

„Nicht šísn, Lenz.“ Nestřílej, Lenzi. Hromotluk tiskl hlaveň svého ratlíka k boku druhého strážného.

„Patricie, nastup do vozu!“

„Co... co chceš dělat?“

„Nic. Pojedeme... Ty kreténe,“ oslovil jsem vojáka, lapajícího po dechu a zvolna modrajícího, „prohlédni si ten erb na dveřích a pak si ho nalistuj ve svém seznamu výjimek z policejní pravomoci!“

„Jeď!“ mávl jsem na vozku, do této chvíle nehybně sedícího na kozlíku, zabaleného do přikrývky. Nemusel jsem toho dobrého muže pobízet, práskl bičem a koně zabrali do postraňků. Bantamové pneumatiky zašustily po betonovém štěrku.

Voják konečně popadl vyražený dech, zhluboka se nadechl a vypadal, že je rád, že se mu to podařilo. Hodil jsem mu těch šest stříbrňáků do obličeje: „Jenom jsem tě zkoušel, brácho. Jseš dost měkkej.“

Naposledy jsem se na něj usmál a pak jsem se rozběhl za odjíždějícím vozem. Otevřel jsem dveře a naskočil dovnitř za jízdy, zároveň Lenz chytil pravičkou madlo a vyhoupl se na kozlík vedle vozky.

Jeli jsme zpátky. Vůz nadskakoval po hrbolaté cestě a za okny byla tma. Vnitřek byl osvětlen matným světlem fosforové lampičky a jaksi se zmenšil. Přibyla dvě bezvládná dívčí těla, která co chvíli padala mně nebo Patricii do klína. Vzduch zhoustl výpary alkoholu z dechu děvčat, pachem špíny z deky, výrazným mužským parfémem z oteplených bund.

Mlčeli jsme. Patricia vypadala, že je na konci svých psychických sil, její kůže byla šedivá a povadlá. Jako by mi stárla před očima, ale možná to bylo tím osvětlením. Pak se trochu sebrala a slaboučkým hlasem se mne zeptala, jak to tam v Betonstadtu vypadalo. Vyložil jsem jí to v hrubých rysech, vynechal Krysaříka a o Sergejovi a jeho pobočnících jsem řekl, že jsem je najal. Však on jí Lenz podá podrobnější raport.

„Kafe,“ zatoužil jsem. „Kafe bych si dal. Kolik může být hodin?“

„Hodina po půlnoci,“ podívala se Patricia na zápěstí na své hodinky. „Co budeme dělat?“

„Frajland,“ pokrčil jsem rameny. „Uvnitř pralesa je nějaký tábor. Možná vím, kudy se tam chodí. Cesta koňmo tam trvá asi tak dva dny. Žádný problém. Jenom potřebuješ císařské vízum.“ „Vízum do Frajlandu? Vízum do pustiny?“

Trošku ožila. Zdálo se, že se jí v hlavě rodí další plán. Tušil jsem, jaký asi.

„Jistě, vízum, povolení. Frajland má zpřísněný režim pohybu.“

„Nechápu, co máš s tím povolením ke vstupu. Já vím, co je Frajland. Pustina mezi Správou a Labem, od druhé energetické války vylidněná. Trosky měst už dvě stě padesát let zarůstají pralesem. Napříč Frajlandem přece vede císařská silnice, jedna z nejdůležitějších cest tady na okraji Evropy.“

„Chtěla jsi říct — na kraji civilizované Evropy, ne? Tohle je, moje milá, takzvaná střední Evropa. Já to vím dost dobře, pocházím odsud. Ale jinak máš pravdu. Frajland, to je dvacet tisíc kilometrů bažin a lesů. Je to záložní území, které bude kolonizované, až hustota obyvatel v úrodných krajích Císařství přesáhne takzvanou Schwarzstainovu hranici. Zatím jsou přebytky populace lifrované do Pobaltí. Války, povstání a epidemie se starají o to, aby ty přebytky nebyly nijak vysoké. Vypadá to, že na Frajland ještě dlouho nedojde. Takových dalších sto, sto padesát let.“

„Kdo by mi mohl to povolení ke vstupu vydat?“
„Nějaký odpovědný činitel Císařství. Třeba saský konzul. Saská spolková republika má v Paragu své zastoupení.“
„V tom případě mám zítra vízum na stole. Saský konzul je můj blízký přítel,“
„Ale,“ zdvihl jsem obočí. „Alealeale. Máš vysoce postavené přátele, teda na zdejší provinční poměry. Čím že se to zabývá tvůj manžel?“
„Můj manžel pracuje jako obchodní zmocněnec. Teď zrovna je služebně mimo Parag, nemohu ti říct kde.“ „A kde jsi sebrala toho Lenze?“
„Lenz? No, to je přeci náš sluha. Přidělili nám ho, ale už hrozně dávno, asi před deseti lety. Je skoro členem rodiny. O malou Patricii se staral jako... no jako takový ten veliký věrný pes.“ Při vzpomínce na dceru si přetřela oči.
„Ten Lenz má jednu nepříjemnou vlastnost,“ řekl jsem.
„Jakou?“
„Hrozně rád zabíjí.“
„Víš,“ řekl jsem pak, „já už jsem ve Frajlandu jednou byl, Asi tak před třemi roky, na jeho severní hranici. Pronásledovali jsme nějaké neřády, kteří se chtěli v pralese ztratit a počkat tam, až se na ně zapomene. Tenkrát jsme měli povolení, víza, stopovací psy, kteří nám ovšem nebyli k ničemu, protože prales je plný pachů, ze kterých se takový městský pes nutně zblázní. Hlavně jsme měli takovou srandovní vlaječku. Vezli jsme ji na žerdi, pořád pěkně vztyčenou. Zamotali jsme se v bažinách, ale jinak to bylo v pohodě. Nakonec jsme vylezli v obchodní stanici, nachází se v troskách města, které se kdysi jmenovalo Witten. Ve Frajlandu se tak trochu těží dřevo a tak trochu dělají průzkumy, co by se dalo z trosek měst vytahat. Není pravda, že Frajland je neosídlený, v lese žijí lidé. Potomci těch, kteří tam přežili druhou energetickou válku. Jsou to lovci. Na stanici ve Wittenu přinášejí kůže a někdy i artefakty starého Německa. Za to dostávají věci potřebné k životu v pustině.
Přijeli jsme tam, v té obchodní stanici nakoupili nějaké zásoby a pak chvíli rozprávěli s tamním vedoucím. Jeden z domorodců mu tam zrovna přišel do kvelbu. Takový divous to byl, zarostlý až po oči. Zkažené zuby, oblečený v kůžích. Z batohu vytáhl nějakou tu kožešinu a svazek daňčích parohů. Dostal za to poukázky na sekeru a pytel pšenice. A pak ten lesní muž vytáhl z kabely zvláštní druh zboží — uříznuté lidské hlavy. Jednu, druhou, třetí. Správce mu za ně vyplatil zvláštní prémii a pak hlavy vyhodil oknem na hnojiště. Ty hlavy patřily k tělům těch uprchlíků, které jsme ve Frajlandu pronásledovali. Oni neměli tu srandovní vlaječku.
Už chápeš, co je to vízum? To není nic jiného než ta trojúhelníková vlaječka... Zajímá tě to?“
„Ne...“ Odmlčela se. Mlčela dobrých dvacet minut. Pak vůz najel na dlážděnou cestu a za okny, na kterých jsme nechali záclonky odtažené, se objevily tlumené lampy pouličního osvětlení. Temné siluety domů. Temná okna, za kterými spali lidé.
„Co uděláme s těmahle holkama?“ promluvila konečně.
„Vysadíme je.“ Vyklonil jsem se z okna. „Lenzi — ať kočí zahne támhle do té ulice.“
„Proč?“ starala se Patricie. „Co je tam?“
„Kdysi tam bývala nemocnice. Předpokládám, že je tam pořád.“
„Ano,“ kývla Patricia. „Nemocnice je tam pořád. A bude to lepší než je dávat gardistům, oni by se moc vyptávali.“
O chvíli později jsem zabušil na vrata pod nasvíceným nápisem FAKULTNÍ NEMOCNICE—FAKULTÁTS-KRANKENHAUS. Dívku, zabalenou v dece, jsem měl přehozenu přes rameno, tmavovlásku jsem podepíral. V takové pozici se špatně tluče na vrata, ale já jsem to dokázal. Holčina v šedých kalhotách mi při tom spadla na zem jen třikrát.
Trvalo to dlouho, ale nakonec z vrat přece jen vystrčila hlavu rozcuchaná sestra v nemocniční uniformě. „Zbláznil jste se, člověče?“ osopila se na mne hlasem profesionálních vyhazovačů. „Tohle není hospoda!“
„Vedu někoho, kdo potřebuje vaši pomoc,“ usmál jsem se. Měl jsem za sebou obtížný kus noci a můj úsměv už začal být povadlý. „Buďte tak laskavá a vzbuďte doktora.“
„Koho že to táhnete, pane?“ znejistěla sestra.
„Tady ty dvě holčiny. Našel jsem je v Betonstadtu, někdo je opil a pak znásilnil, asi vícekrát. Kromě toho jsou silně podchlazené.“
„V Betonstadtu?“ polkla sestra. „K tomu bych měla zavolat policajty, ne?“
„To určitě zavolejte. Ale nejdřív se postarejte o tyhle dvě,“
„Pojďte za mnou,“ vybídla mne, a tak jsem šel. Kolena mi podklesávala, holčina v dece se probrala a začala sebou šít, ale tmavovláska už naštěstí rázovala samostatně. Než jsem obě usadil do nepohodlných křesílek přijímací místnosti, už byla sestra zpátky s čerstvě vzbuzeným doktorem. Mladší týpek se silnými brýlemi, předčasně oplešatělý a s rozcuchanou přehazovačkou, navlečený do zmuchlaného bílého pláště. Trpělivě jsem mu zopakoval, kde že jsem to ty dvě našel a co se jim stalo.
„Ještě to není ani dvanáct hodin, co jim ublížili, doktore,“ řekl jsem mu. „Nejvyšší čas dát jim tabletu proti těhotenství. Aby jim po dnešní noci nezbylo víc než zlá vzpomínka.“
Mhoural na mne zpoza brýlí. „A vy jste kdo, že mi takhle radíte?“
„Jsem taky doktor, studoval jsem medicínu na zdejší univerzitě, bohužel pouze obor aplikované psychologie. Vy máte také univerzitu? Ano? Možná jsme se tam i někdy setkali. Promoval jsem v třiaosmdesátém. Gouvernet ér Fink.“ Zamával jsem mu před nosem úředním opisem své heroldské licence. Po dnešní noci začínal být poněkud ošoupaný.
„To ér znamená co?“ zeptal se nelogicky.
„Raymond. To je moje prostřední jméno, ale obvykle ho nepoužívám. Na vašem místě bych věnoval víc pozornosti tomu příjmení Fink. Kdysi tu bylo dost známé.“
„Fink? Ale to...“

„Moje rodina vymřela za tyfové epidemie, bohužel. Mně se tyfus vyhnul jen z toho důvodu, že jsem byl tenkrát mimo Boiohiem. Mým nejbližším příbuzným je teď nějaký pan František Erasmus Stanek.“

Trošku mu spadla brada. Můj nevlastní strýček, pokud si to už nepamatujete, byl v tomto státě číslem jedna, mužem ve funkci prezidenta a s některými pravomocemi feudálního hodnostáře.

„Takže, doktore, spoléhám na vás, že se o tahle dvě děvčata postaráte. Hlavně nezapomeňte na ten prostředek proti početí.“

„Jistě, pane... Finku. Spolehněte se,“

Otočil se ke skříňce z léky, čehož jsem využil, abych vyšel z přijímací místnosti a po dlouhé vykachlíkované chodbě odešel z nemocnice.

Patriciin vůz stál za rohem, nechtěla, aby někdo z nemocničního personálu viděl, jak z něj vynáším ty dvě holčiny. Vlastně jsem se trochu podivil, že tam čeká, myslel jsem, že Lenz má dost rozumu na to, aby zařídil tichý odjezd, ještě než se vrátím.

Nakoukl jsem dovnitř vozu. „Takže se rozloučíme, Pat?“

Neměl jsem z toho všeho zase až tak špatný pocit. Dva neřádi byli po smrti a na oplátku jsem vytáhl z velikého průseru dvě mladičké holky. Trochu jsem byl rozpačitý z Petra Brauna, ale on si to zavinil sám a navíc vypadal, že je v sedmnácti skrz naskrz zkažený. Seznámil jsem se s poměrně sympatickým člověkem, tím mám na mysli Sergeje Hrubesche.

Jenže zatím, co jsem se staral o potřebné, Patricia dospěla k zásadnímu rozhodnutí.

„Gowery,“ řekla pevně. „Ty půjdeš s Lenzem do Frajlandu.“

Tušil jsem, že ji to napadne.

„Ne. Nepůjdu. K tomu mě nikdo nedonutí. Ve Frajlandu je nějaký ilegální výzkumák. Jisté dobře zajištěný. To není práce pro jednoho člověka, ale pro komando.“

„Gowery, prosím tě...“ oči se jí zalily slzami.

„Poradím ti, co bys měla udělat. Je to jediná možnost. Zajdi za saským konzulem. Vysvětli mu co a jak a požádej ho, ať se o tvou dceru postará cestou práva.“

„Gowery! Proboha! To všechno by trvalo hrozně dlouho.“

„Ne, Pat, netrvalo. Poslouchej mne. Sem, do Paragu, není telefonické spojení s Císařstvím, ale konzul může poslat kurýra. Vlakem. Cesta vlakem do Lipsiku nebo Saltbergu netrvá déle než osm hodin. V jednom či druhém městě se posel může přes dálnopis spojit s odpovědnými úřady v Bornnu. Nevím, jak dlouho jim bude trvat rozhodnutí, ale v těchhle záležitostech císařské instituce postupují razantně. Předpokládám, že pozítří může z Bornnu vyrazit speciální oddíl, možná zvláštním vlakem. Pokud jim konzul zprostředkuje informace, které ti dám, nebudou se zdržovat zajížďkou sem, do Paragu. Železnice vede po okraji Frajlandu, a tak mohou vystoupit cestou. Patricie, tohle vypadá jako komplikovaná záležitost, ale do týdne můžeš mít dceru doma.“

Poslouchala mne pozorně. „Dobře,“ řekla pak. „Asi máš pravdu. Vlak do Lipsiku jezdí třikrát týdně a vyjíždí zrovna zítra ráno, v osm hodin. Konzulův posel už v něm může sedět. Zajdu za Waltrem teď hned. Vzbudím ho. On to pro mne rád udělá.“

„Jeď,“ kývl jsem. „Já dojdu pěšky.“

„Ne,“ zadržela mne. „Musíš se mnou jet ke konzulovi! Řekneš mu všechny ty podrobnosti! Ty to přece všechno víš!“

To byla pravda. Nezbylo mi než znova nasednout do vozu a nechat se dál kolébat jeho dokonalým pérováním. Zamířili jsme k paražské prominentní čtvrti Haselbuschgarten, což znamená něco jako zahrada v lískovém křoví.

Vjeli jsme do ní v mrtvém čase mezi nocí a svítáním, chvíli před třetí hodinou. Unavení koně odfrkovali, byli stejně nevyspalí jako my, ale nikdo se jich neptal na názor. Klapot kopyt po dláždění se do daleka rozléhal tichou nocí. Občas se v některé zahradě rozštěkal probuzený pes.

Otevřel jsem dvířka a vyhlížel ven. „Myslel jsem, že diplomatická čtvrť je hlídaná,“ podotkl jsem, když vůz míjel opuštěnou strážnici.

„Je hlídaná,“ zívl z kozlíku Lenz. „Varta asi usnula. Nechám je ráno zavřít.“

Vůz míjel ozdobné ploty, za nimiž ve stříbrném světle satelitů vystupovaly ze tmy husté keře. Tam někde uvnitř byly schovány luxusní vily lidí, kteří na to mají. Konečně vůz před jednou ze zahrad zastavil.

Kovaná brána s mřížemi ve tvaru kopí. Na bráně je přivěšen velký emblém, v nočním svědě to vypadá jako orlice a ještě něco. Žádný nápis. Ten, kdo sem přichází, dobře ví, s kým se chce setkat. Lenz volá z kozlíku nesrozumitelnou hrdelní germánštinou. Zní to jako heslo.

K postranní brance přichází strážný, na vodítku vede dva vrčící dobrmany. Odpovídá Lenzovi podobně chraptivou řečí. Pak zase mluví Lenz. Strážný odemkne branku a táhne psy o kus dál. Dobrmani se vzpínají na vodítkách, chňapají po nás, tlumeně štěkají.

„Vrrrauuu!“ udělám na ně. Psi okamžitě uskočí a přestanou dorážet.

Procházíme zahradou, stoupáme po bělostném, matně nasvíceném schodišti. Ve velikých, zdobených dvoukřídlých dveřích už stojí další sluha (označme ho pořadovým číslem dvě), který se nás ujímá. Jsme vedeni krátkou, ale velmi vysokou chodbou až do rozlehlé přijímací místnosti. „Warten Sie, bitte,“ říká sluha, rozžehne dvě tlumené elektrické lampy. Odchází malými postranními dveřmi.

Čekáme v té rozlehlé pracovně s podlahou pokrytou čtvrt metru tlustým kobercem a obestavěnou policemi plnými knih. Patricia si vyčerpaně sedla na jedno z křesel u masivního dřevěného stolu s deskou vykládanou intarziemi. Mám hrozný hlad. Jak je to dlouho, co jsem večeřel? Večeřel jsem vůbec? Jasně, měl jsem toho utopence v Sumečkově hospodě. Potřeboval bych kafe. A nebo něco ostřejšího?

Vytáhnu baterku a prohlížím hřbety knih. Někde za nimi musí být schován domácí likérník, to znamená pár lahví s

nějakým dobrým pitím.

„Pat! Co zde děláte v tuto noční hodinu?“

Ve dveřích stojí rtuťovitý mužík, věk kolem pětapadesátky, šedé vlasy sčesané dozadu, na sobě má hedvábný modrý župan se stříbrnými výšivkami jákýchsi kočkovitých šelem. Za ním se tyčí mlčenlivý, asi dvakrát tak velký bodyguard s řemenem pneumatického samostřílu přehozeným přes plece. Vypadá jako dvojče Lenze, dokonce je i oblečený jako Lenz. Zajímavé. V tomhle domě už je to čtvrtý člověk, který je vzhůru v tuto nekřesťanskou hodinu.

Zanechávám hledání, i když jsem si jist, že domácí bar mám na dosah.

Patricia vykročila mužíkovi vstříc a vztáhla k němu ruce jako ten, kdo se topí a hmatá kolem sebe po převislých kořenech olší. „Waltře! To jsem ráda, že vás vidím. Jsem celá zoufalá.“

Konzul se pokusil o vřelý tón, ale podařilo se mu to jen částečně. „Jsem vám k dispozici, drahá. Pomohu vám, s čím jen budete potřebovat.“

„Ach, Waltře! Malou Patricii odvlekli nějací obchodníci s lidmi!“

„Co to povídáte, Pat? To není možné! Vy se snad pletete!“

„Bohužel, Waltře. Hledali jsme ji v Betonstadtu, ale přišli jsme pozdě. Tady pan Fink byl tak laskav, že se ujal pátrání. Zjistil, že Patricia byla zavlečena do Frajlandu, do nějakého nezákonného výzkumného ústavu! Waltře! Jen vy mi můžete pomoci! Spoléhám na vás, že prosadíte cestu práva!“

Celý ten rozhovor se pochopitelně odehrál ve spisovné germánštině, přesněji řečeno v její hoch-varietě, jakou se mluví ve vyšších kruzích. Během Patriciiny řeči jsem dokřižoval místností ke konzulovi a prohlédl si ho zblízka. Pleť mel pěstěnou speciálními přípravky, hladkou, téměř dětskou, což působilo zvláštně, protože oči byly obklopeny spletí drobných vrásek. Byl hladce oholen a vanula z něj agresivní, pižmová kolínská voda. „Gouvernet ér Fink jméno mé,“ procvičil jsem si hoch-varietu germánštiny. „Jsem vyjednavač. Tady je kopie mé licence.“

Konzul se po mně ostře podíval a prudkým pohybem si přitáhl límec županu ke krku. Ale nebyl tak rychlý, abych si nevšiml tří čerstvých škrábanců na jeho prsním svalu. Konzula jsme zřejmě vyrušili z hrátek s někým, kdo si zase tak moc hrát nechtěl.

Nepředstavil se mi, patrně byl přesvědčen, že jeho jméno je mi známo. Jen mi podal ruku hřbetem nahoru a já s ní provedl obvyklé prostocviky.

„Waltře,“ vypískla Patricia hlasem vyšším téměř o oktávu. Objala konzula kolem ramen. „Vy mi musíte pomoci. Pomozte a já nebudu nevděčná! Jsem tak sama, osamocená, manžel je pořád na cestách. Dávno jsem si říkala, proč mě pořád nechává samotnou, a vy jste tak silný, veliký...“

Ve skutečnosti byla Patricia o půl hlavy větší než konzul. Rozšířenými nozdrami vdechovala konzulův parfém a snažila se k němu přitisknout co nejtěsněji. Mužík se naopak pokoušel z jejího sevření vymanit, couval a opatrně ze sebe sundával její ruce. Ustupoval kolem stolu, Patriciina dychtivá řeč přecházela v nesrozumitelné drmolení. Zornice ženy se mírně rozšířily jako po požití nějaké drogy.

Když obtančili stůl do poloviny, chytil jsem Patricii za rameno a přes její tichý, ale houževnatý odpor jsem ji odtáhl k vysokému oknu. „Používáte zvláštní parfém, pane konzule,“ usmál jsem se. Pak jsem okno otevřel a vystrčil Patriciinu hlavu do syrové podzimní noci.

Zároveň s otevřením okna se rozdrnčel bzučák alarmu. Konzul sáhl pod desku stolu a přerušil spojení, bzučák zmlkl. Pak mrzutým mávnutím odehnal dalšího strážného (sluhu s pořadovým číslem 2), který vpadl do místnosti s pumpovací brokovnicí v pěstích.

Patricia ochabla. Vrátila hlavu do místnosti a pokusila se omluvně usmát: „Promiňte, asi jsem chvíli mluvila z cesty. Jsem přetažená. Ujely mi nervy. Zapomeňte, co jsem vám tady teď blekotala, prosím.“

Konzul si mne přísně změřil: „Poslyšte, pane, říkal jste, že jste herold a že se jmenujete Fink? Vaše jméno je mi povědomé.“

„To je možné,“ kývl jsem. „Dobré jméno se vždycky nese do daleka.“

„Nebyl jste to vy před třemi lety u Laramise?“

„Jistě,“ zhoupl jsem se na podpatcích. „Gowery od Laramise, to jsem já,“

„Vy? Proč jste se teď do toho zamotal zrovna vy?“

„Já? Já ani nevím, jak jsem se do toho zamotal. Asi to bylo tím, že jsem šel zrovna kolem,“

Mužík zjevně nevěděl, co má říct. „A vy tvrdíte, že malá Patricia je unesena někam do pustin?“

„Je to stopa,“ kývl jsem. „Mám dvě svědkyně, které tam měly být zavlečeny s ní, ale které se nám podařilo zachránit. Mám takovou představu, že s vámi sepíšu protokol a vy se spojíte s příslušnými orgány v Bornnu. Podle mého informátora se tam nachází nějaký výcvikový tábor — nebo výzkumná laboratoř?“ zadíval jsem se na konzula zkoumavě.

Konzulův hlas nabyl rezavého, nepříjemného tónu. „Příteli, myslím, že vás obelhali. Kdyby tam něco takového bylo, musel bych o tom vědět. Frajland je totiž plně v mé kompetenci, víme? Ne, vy se určitě mýlíte. Ve Frajlandu určitě nic takového není. Frajland je pustina, která —“

Pohybem ruky jsem zastavil jeho stále se zrychlující drmolení. „Pane konzule, podezření, že se ve Frajlandu dělají pokusy na lidech, je tak závažné, že pokud ho nebudete akceptovat, sdělím ho příslušným orgánům v Bornnu sám,... tedy až se tam vrátím po skončení své dovolené.“

Konzula to viditelně vystrašilo. „Počkejte tady, prosím,“ hlesl a zmizel ve dveřích, kterými prve přišel,

„Tak co, holka?“ obrátil jsem se na Patricii. „Jak je?“

„Co se to se mnou dělo?“

„Objímala jsi toho mrňouse a snažila ses ho škádlivě kousnout do ucha.“

„Cože? Ach — vůbec si to neuvědomuju. Asi už začínám bláznit. On, Waltr, má malou Patricii moc rád. Nikdy

nezapomene na její svátek nebo narozeniny. On... nikdy nebyl moc zábavný nebo mužný. Ale vždycky vypadal hodně zodpovědně. Pomůže nám, viď?“

„No, nevypadal, že by se mu dvakrát chtělo, ale bude muset.“ Konečně se mi podařilo odklopit falešná dvířka s nalepenými hřbety knih. Z ukryté dutiny jsem si vybral jednu láhev s lákavou etiketou, téměř plnou zlatavé tekutiny. Na stůl jsem si postavil jednu z připravených sklenek a jal se z hrdla láhve dobývat špunt. Ale nebylo mi souzeno tekutinu ochutnat, alespoň ne v tuhle chvíli.

Dveře se rozlétly a do místnosti vpadlo několik polooblečených, rozespalých ozbrojenců, které před sebou hnal konzul. Střízlík vypadal jako bůh pomsty, zbrunátnělou tvář měl zkřivenou do nenávistného šklebu.

„Dú trotl!“ zařval, „Jak to, že jsi přišel zrovna ty! Tys to všechno začal a teď mě chceš zničit! Ty nejsi žádný vyjednavač! Sebrali ti licenci hned po bitvě!“ „Sebrali,“ kývl jsem zaskočeně. „Ale za půl roku mi ji zase vrátili.“

Konzul se obořil na jednoho ze svých sluhů a snažil se mu vzít zbraň. „Ty jsi zločinec! Ty jsi hromadný vrah! Kchomen zí vég! Okamžitě vypadněte z mého domu! Kchomen zí vég!“

Musel bych vrátit doktorát z psychologie, kdybych nepochopil, že jde o krk. Chytil jsem užaslou Patricii za rameno a smykem ji vyvlekl z místnosti. Konzul konečně přepral Lenzova dvojníka a strhl mu z ramene pneumatický samostříl. Přirazil jsem za námi dveře právě včas. Do jejich opačné strany se s ošklivým zvukem zabodla dobrá desítka kovových šipek.

S Patricií v závěsu uháním temnou zahradou.

Lenz se u branky tiše baví se psovodem. Loupne po mně okem: „Nějaký problém?“

Jenže už je tu číslo dvě s brokovnicí, něco štěká nesrozumitelnou kielskou hatmatilkou a ukazuje na mne. Bohužel na mne ukazuje hlavní své zbraně.

Lenz si stoupne tak, aby stál mezi mnou a brokovnicí. Zavrtí hlavu a řekne tomu strážnému jen jedno slovo: „Nein,“ Ne. Pak ode mne přebere zplihlou Patricii a lehce mne postrčí. „Jdi. Jdi, dokud můžeš,“

To už je u branky i Lenzův dvojník, opět vybavený svým samostřílem. Vzrušeně halasí, ale Lenz odpovídá jen jednotvárným nein, nein.

To jeho ne, ne slyším ze stále větší dálky, když na podešvích z umělé gumy utíkám ze svahu dolů. Kupodivu v ruce svírám pořád ještě hrdlo té konzulovy láhve.

Kapitola čtvrtá
OBCHODNÍCI S DĚTMI

Ve tři čtvrtě na šest začalo svítat. Seděl jsem na nábřeží za hromadou složeného dřeva a přes Moldavu pozoroval čilý ruch v přístavišti. Nikoliv železnice, nikoliv pozemní cesty, ale Moldava je skutečnou dopravní spojnicí regentství s Evropou. Remorkéry odvážejí z Paragu, Pilzenu i Kóniginburgu len, dřevo, přebytky obilí, sudy řepkového oleje i tanky s místním proslulým pivem. Opačným směrem, z Bornnu, jsou dováženy zemědělské a domácí stroje, součásti vodních elektráren, elektrospotřebiče, káva, tabák, čaj. Vlaky slouží většinou jen pro osobní dopravu, koleje sem vedou ze severu (ze směru na Lipsik) a v Paragu se ostře stáčejí k západu. Do Pilzenu, druhého největšího města Boiohiemu, se sice můžete dostat tratí na Plauen, ale kraj kolem Kóniginburgu a celá jižní polovina země jsou přístupné jen po mizerných cestách, nebo po Labi a Moldavě.

Přesně v šest začala z Moldavy stoupat mlha a skryla v sobě přístaviště i nábřeží. Byl jsem rád, mlha milosrdně zakryla i velikou cihlovou zeď o rozměrech asi tak třicet na dvacet metrů. Tahle zeď na vršku nad řekou nebývala, když jsem tu ještě býval já. Kdosi ji vystavěl za jedním jediným účelem: jako reklamní poutač k volbám, které proběhly před nějakými třemi roky. Barvy byly dosud živé, jasné a optimistické, ačkoliv na ně už dlouhé tři roky pršelo, sněžilo i plivali členové opozice (no, nebyl jsem si jist, jestli v tomhle státě nějaká opozice existuje), takže jsem soudil, že je někdo nechal za drahé peníze přivézt z Císařství. Celý ten špás musel stát moře peněz — a koneckonců na něm ty peníze byly i vyobrazeny. Obtloustlý, připlešatělý vašnosta v konvenčním obleku jich měl plné hrsti a s lišáckým úsměvem je nabízel kolemjdoucím. Pochopitelně přitom stál na pozadí žírné krajiny, nasvícené vycházejícím (či snad zapadajícím?) slunkem. Přes vašnostova kolena se táhl nápis: VOLTE DEMOKRATICKOU STRANU, ZÁRUKU PROSPERITY. VOLTE JISTOTU. Lidé tedy měli volit onoho vašnostu s papírky v rukách. Jeho jméno tam napsáno nebylo, předpokládalo se, že je všichni znají. Kupodivu, ačkoliv jsem tady nebyl osm let, znal jsem je i já. Ten člověk se jmenoval František Erasmus Stanek.

Mohl si dovolit nabízet peníze plnými hrstmi. Měl jich, že se v nich mohl koupat. Po tyfové epidemii mu spadlo do klína veškeré jmění Fink-Staneků.

Možná, kdybych za ním zašel, by mi pár těch bankocetlí přenechal.

Malými doušky jsem upíjel koňak z láhve, kterou jsem odnesl z konzulovy rezidence. V půl sedmé jsem vylil z čutory zbytek energetického nápoje (voda — glukóza — sůl, můj vlastní recept) a naplnil ji koňakem z láhve. Než jsem hodil prázdnou láhev od koňaku do Moldavy, zauvažoval jsem, zda bych do ní neměl vložit dopis s prosbou o záchranu. Ale ne, měl jsem na práci důležitější věci.

V sedm nula nula, v době, kdy všichni úředníci už pilně sedí za psacími stoly, jsem vstoupil do policajtského baráku, o kterém včera večer mluvila Patricia.

Hned za vstupními dveřmi byla prosklená kukaň, taková ta, co v ní sedávají vrátní, většinou staří policajti, kteří tuhle teplou židli dostávají spíš za odměnu, než že by jim služba vrátného šla nějak skvěle.

„Jdu za panem Kašpárkem,“ řekl jsem tomu dobrému muži, nedbal na jeho protesty a vyběhl po čtyřech schůdkách k dalším dveřím, které směrem ke mně neměly kliku, ale kouli a otevíraly se bzučákem právě z kukaně vrátného. Zalomcoval jsem jimi, pak trhl, bohužel — zámek už měl nejlepší léta za sebou, a tak se vyštípl i s kusem dřeva.

Vešel jsem do vstupní haly a přímo naproti zahlédl ceduli, na které bylo schéma celé budovy. Jednotlivé sekce nesly označení typu jako Mzdová účtárna, Vnitřní oddělení, Ředitel a podobně. K ničemu to nebylo, a tak jsem se nechal vést instinktem. Namátkou jsem vyběhl do druhého patra a vešel do dlouhé chodby, z obou stran lemované dveřmi bez jmenovek, špatně osvětlené jediným oknem na konci.

Právě vedle okna byl výklenek, v něm kuchyňské umyvadlo a plynový sporák, na němž si kdosi vařil ranní kafe. Svižnou chůzí jsem přešel až k té miniaturní kuchyňce. Chlapíkovi, co tam čekal, až voda začne vřít, spadla brada na prsa. Aby ne — na zdi vedle vařiče byly napíchány dva tucty portrétů různých vyvrhelů a význačných osobností, aby si je všichni, kdo tu kdy budou vařit vodu, dobře zapamatovali. Na čestném místě, tedy ve středu a dvakrát větší než všechny ostatní visela xerotypie příjemného dlouhovlasého mládence a pod ní bylo připsáno verzálkami: GOUVERNET R. FINK (GOWERY OD LARAMISE). „Dobrý den," pozdravil jsem, „Hledám pana Kašpárka. Pana Marka Kašpárka." Asi dvakrát jsem to zopakoval a on mne úslužně odvedl k jedněm dveřím, označeným pouze číslicí 46. Byly na tomto patře, vážení, můj instinkt mě nezklamal.

Slušně jsem zaklepal a na vyzvání vstoupil.

Všechny úřednické kanceláře vypadají stejně, a tahle nebyla výjimkou. Úzká, vysoká, vzadu otevřené okno, kterým se dovnitř hrnula mlha, u stěn rozvrzané skříně plné šanonů, uprostřed solidní, těžký stůl, pokrytý hromadou papírů. Z mé strany stolu smutně postávala rozviklaná židle pro návštěvy, zato z té druhé strany (z té lepší) se nacházelo masivní otáčivé křeslo, takové, jaké táhli soumaři barona von Ogilvyho od Reggenzy až k Laramise. V křesle způsobně seděl pohledný, sympaticky vyhlížející týpek, hladce oholený, krátce ostříhaný, umytý, učesaný, oblečený v pracovním. V pracovním — to znamená kalhoty, košile s kravatou a ramenní závěs pro pouzdro s pistolí.

„Vy jste pan Kašpárek?" ptám se ho.

„Kašpárek. Marek Kašpárek. Zdravím tě, Pěnkavko. Posaď se."

Přijímám židli. „My už jsme se někdy viděli?"

„Určitě. Na univerzitě. Já jsem dělal práva a ty medicínu."

Nemohu si na něj vzpomenout. Nevadí. Tolik lidí se teď ke mne hlásí.

„Včera tady u tebe byla paní Patricia van Hasse," přijímám tykání. „Kvůli své dcerce."

„Jo. Přivedl jsi tu malou zpátky?"

Sssakra! zadrnčí mi v hlavě temná struna. Rozhovor na začátku a on vyráží takhle zostra.

„Ne, už byla pryč," řeknu obmyslně. „To je teda průser," zatváří se Marek Kašpárek znepokojeně, ale já cítím, že ve skutečnosti znepokojený není. „Je to průser, nabrat holku z takhle hoch nóbl famílie."

„Co s tím uděláme?" zkusím ho.

Omluvně rozhodí rukama: „To musíš ty. Já na ty nederlanďáky nemám vůbec žádnej vliv."

Sssakra, sssakra, on si mne plete s někým jiným. Jak to udělat, abych z něj vytáhl co nejvíc?

„To tys řekl paní van Hasse, kde má Patricii hledat?"

Znovu rozhodí rukama a tentokrát je v tom opravdu nějaká emoce. „Já? Co si myslíš, že jsem? Ona s tím přišla. Nějaká kámoška její dcery jí to vybreptala. To víš, projekt už běží moc dlouho a na univerzitě se všechno rozkecá... Byla hrozně neodbytná, ta paní van Hasse. Naši ji šoupali sem a tam, až se dostala ke mně. No — a já jsem věděl, že jsi tu ty, tak jsem to takhle... šalamounsky..." Nakloní se ke mně a spiklenecky hlesne: „Hele, už byste to měli zarazit. Někdo nám tvrdě šlape na paty."

Co mám říct? Co mám, sssakra, takhle rychle říct?

„Přijel jsem se podívat," plácnu.

„Jo? A jseš spokojenej?"

Rozhodnu se projevit nespokojenost, čili, jak se říká, milého Marka Kašpárka pořádně pojebat.

„Dneska v noci jsem vytáhl z Betonstadtu dvě holčičky," řeknu nakvašeně. „Běž se jich do fakultní nemocnice zeptat, jak se jim to líbilo."

„Zrovna to tady čtu," ukáže Marek Kašpárek lejstro na stole. „Ty dvě věděly, co je může potkat. Šly do toho přece úplně dobrovolně!" Dívá se na mne nedůvěřivě. Sssakra, dupu po tenkém ledě, a on už začíná praskat! Zkouším ten nejtěžší kalibr.

„Do prdele, Kašpárku, vůbec se mi nelíbí, že tyhle věci vykládáš každýmu, kdo sem strčí ksicht!"

Ten druhý se sebevědomě usměje. „Ale Pěnkavko, komu bych měl věřit než tobě. Když už tě tady mám, měl bych k tobě prosbu: pořádně setři ty nederlanďáky, hrozně mě serou. Producírujou se tu, jako by jim tahle země patřila."

S někým si mne plete! Ne — mne si rozhodně splést nemůže. Takže je to jinak. Blafuju:

„Stejně se divím, že ti řekli moje jméno."

„Jinak bych do toho nešel," široce se usměje Marek Kašpárek. „Celé to smrdí od začátku. Ale když mi řekli, že ty jsi garant — a navíc to sedělo s fakty..." Omluvně pokrčí rameny. „Přišel jsi zamést stopy, ne?" řekne s důvěrou. „Projekt končí..."

Mám tak hrozně málo času na rozmyšlenou... Blafuju, a zatím to vychází. Přitlačím: „Tobě řekli i název projektu?"

Možná se mi trochu zachvěl hlas. Nebo je Marek Kašpárek prostě zkušený vlk, který právě pochopil, že z něho jen tak tahám rozumy.

„Do hajzlu!" Sáhne pro pistoli v ramenním pouzdře, ale jeho pohyb skončí v polovině.

„Takže ty... a já jim na to skočil!"

„Co to tady na mě zkoušíš, Kašpárku! Kdo mě to chce zatáhnout do svých špinavostí!"

Marek Kašpárek je náhle smrtelně bledý a celý zpocený. „Povídali, že jsi to začal ty! V létě v sedmaosmdesátým!"

„Ty blbče!" řvu. „V létě v sedmaosmdesátým jsem ležel v nemocnici v Gartzu, rozstřílenej na hadry! Půl roku mě sešívali dohromady!" Natáhnu se přes stůl a chytím ho za kravatu: „Já chci vědět, co se tady děje! Co jste to za hajzly,

že prodáváte vlastní děti!“

Polkne. „Slíbili nám... Slíbili, že když budeme podporovat projekt, pomůžou nám na oplátku s Lynxem!“

„Kdo! Kdo vám to slíbil! Co je to za projekt!“

Dívá se na mne vytřeštěně a zavrtí hlavou. „Ne. Nemůžu. Můžeš mne zabít, ale oni by zabili celou moji rodinu... co já jsem to za kreténa.“

„Kurva! Do prdele!“ To, co se valí dovnitř otevřeným oknem, už není mlha od Moldavy, ale rudá vodní tříšť Laramise. Chytám do pěstí ten masivní dřevěný stůl, nad kterým žilo své životy tolik generací úředníků, a mrštím jím proti zdi. Dřevo se s praskáním láme.

Ve spáncích mi buší krev a vidím rudě. Jen maličko chybí, aby se ze mne stal řvoucí šílenec.

Snažím se ovládnout. Ne! Tentokrát ne! křičí na mne někdo. Ten křik slyším jenom já. Zarývám si nehty do dlaní.

Pět vteřin bojuju sám se sebou a vítězím.

Nevšímám si zhrouceného Kašpárka, který ještě nechápe, že zůstal naživu. Vycházím na chodbu a jdu pryč. V otevřených dveřích do ostatních kanceláří stojí jiní sympaticky vyhlížející muži s pistolemi v ramenních holstrech, ale nikdo z nich proti mně nezvedne ruku.

Procházím mezi nimi, já, Gowery Nepřemožitelný. Gowery od Laramise.

Kapitola pátá
JORIKA

Červená.

Červená barva, z níž se pozvolna vynořuje svět.

Laramise. Světlounce červené nebe, na které se za okamžik vyhoupne slunce. Temně červená, rychle tekoucí řeka. Pohyblivé rudé reliéfy na protějším břehu.

Svět pozvolna dostává ty správné barvy. Obloha modravá, řeka šedá, břeh zelený. Na okrajích zůstává stále trochu červené.

Ten, kterému se zdá tenhle sen, se brodí ledovou vodou s brokovnicí nad hlavou a je šílený hněvem. Předjíždějí jej jezdci, asi desítka Vlků Christophera Lynxe, tětivy jejich kladkových luků drnčí a vystřelují jeden šíp za druhým s kadencí opakovači pušky a se stejnou průrazností. Jeden po druhém pak padají ze sedel, prostřílení šípy, šipkami ze samostřílů, kulkami z ručnic i sekaným olovem. Jejich těla odnáší proud do kataraktů.

Řev. Ryk. Ržání koní. Válečný pokřik z obou břehů Laramise. „Buch-buch-buch“ opakuje se strojovou pravidelností Franzoneho kulomet z protější strany břehu.

Rameno vedle ramene vjíždějí v dlouhé řadě do brodu Thilemannovi jezdci, zakutí do temných plátů plastiku. Prsní pancíře na hrudích jejich koní i sedlové chrániče stehen jsou prodlouženy do ostnů a bodců.

Prásk! Cvakcvak-prásk! Brokovnice toho, komu se tento sen zdá, vysílá vpřed své poselství. Výstřely. Výbuchy.

Buch-buch-buch! prosazuje svůj názor kulomet.

Z boku najíždí kůň nepřítele, prosmýknu se vodou pod jeho břichem a zezadu mu naskočím na hřbet. Uchopím jezdce za spodní okraj přilby a trhnu. Než shodím mrtvolu se zlomeným vazem do vody, vymáčknu jí ze ztuhlých pěstí poloautomatickou karabinu. Střílím.

Najíždím z boku do řady jezdců a střílím, dokud jsou v zásobníku náboje. Pak tasím ze sedlového pouzdra mačetu, stavím se na vysoké sedlo a skáču na kohosi dalšího.

Svět přestává mít ostré kontury. Vřava sílí a jednotlivé zvuky se slévají do beztvarého hluku.

Buch-buch-buch.

„Otevři!“ Údery kloubů na dřevo.

Bušení se propracovává přes můj mrákotný spánek. Na chodbě, za silnými dveřmi, někdo křičí.

„Gowery, otevři!“ Sumečkův hlas.

Zdvíhám se z povalených pokrývek. S očima úzkýma jako tkaničky do bot se vydám napříč pokojem. Narážím do povaleného nábytku, bosé nohy se mi zamotávají do odházeného šatstva.

Tenhle pokoj se nachází v patře nad Sumečkovou hospodou, přechodně tady bydlím. V hlavě mi buší permoníci. Zkouším se sebrat, protože vím, co mě venku čeká. Budou tam stát buď konzulovi, nebo Kašpárkovi lidé, Sumečkovi budou tisknout pod bradu spřažené hlavně brokovnice a mne pozvou na malou projížďku. Proklínám sám sebe — musel jsem do toho zatáhnout Sumečka?

Buch-buch-buch! „Pěnkavko! Otevři!“

Na třetí pokus jsem našel dveře a odemkl je.

Na chodbě stála dívka a byla krásná jako jarní jitro.

Ne, žádní řemeslní zabíječi, jenom tahle dívka. Vysoká, mírně robustní, ale takovou tou robustností dívky, která hodně sportuje. Kombinéza pískové barvy s mnoha kapsami a kapsičkami, přepásaná širokým opaskem, byla vyplněna oblinami všude tam, kde to bylo vhodné. Kožené šněrovací boty do půl lýtek musely stát celé jmění. Plavé vlasy nakratičko ostříhané, dlouhá ofina rozčesaná do pěšinky a zastřižená nad obočím. Za dívkou do pokoje nakukuje z jedné strany Sumeček a ze strany druhé jakýsi pomenší chlapík, který je zvláštní hlavně tím, že má v zádovém pouzdře zastrčenu zkrácenou karabinu.

Dívka mne dlaní strčila do prsou, popošel jsem pozpátku tři krůčky do pokoje. Prohlédla si mne pomněnkovýma očima a nasadila přísný výraz. Plná rudá ústa se rozevřela a řekla:

„Hnus! Vy chlapi jste všichni stejní. Nemožný čuňata!“

Přešla pokojem k vysokému oknu a otevřela je dokořán. Mlha vnikla dovnitř a já, bosý a oblečený jenom v kalhotách,

jsem se roztřásl zimou. Moje triko, košile a pončo spočívaly na převrácené židli.

Zamžikal jsem na dívku: „My se známe? Nechodili jsme spolu na univerzitu?“

Ne, s touhle jsem určitě do školy nechodil, je nejméně o deset let mladší než já.

Dívka už roztahovala závěsy druhého okna: „Na zvracení! Na blití!“ Pak sebrala povalenou židli, postavila ji a obkročmo se na ni posadila. Lokty se opřela o opěradlo a řekla nepřátelsky: „Nazdárek, Pěnkavko. To je dost, že ses zašel podívat.“

Byla mi povědomá, ale nedokázal jsem ji zařadit do databanky své paměti. Někde do oblasti malého mozku mi navíc právě zasekávala své krumpáčky četa permoníků. Koukl jsem na náramkové hodinky: půl jedenácté. Za oknem se ranní mlhou pozvolna propracovávalo veliké oranžové slunce.

To, jak obkročmo seděla na židli, mne zaujalo. Připadalo mi to velice půvabné. Taky se ukázalo, že to, co má dívka na sobě, není ve skutečnosti kombinéza, ale blůza a kalhoty s vysokým pasem.

„No, nevidím žádné nadšení,“ povzdechla dívka. „Co já jsem si to od tebe vlastně slibovala? Od takovéhle trosky? Vnímáš mě vůbec?“

„Snažím se,“ zachraptěl jsem. Zkusil jsem to jinak: „My dva už jsme se určitě viděli, ne?“

„Ty odpornej egocentriku,“ vyprskla. „Ty si mě snad opravdu nepamatuješ! To ses vrátil akorát chlastat do Modré štiky? Táta už tři dny čeká, že k němu přijdeš. To pro tebe má posílat nosítka s emblémem?“

Konečně jsem pochopil. V hlubinách paměti mi vyskočil tenhle obraz: zahradní slavnost na počest mé aprobace. Moje maminka, nafouklá pýchou na svého syna. Vybledlý nevlastní bratr v kravatě a nepadnoucím saku. Kompletní příbuzenstvo mého zesnulého otce, asi tak pětadvacet tetiček a strýčků. Otčím vede prudkou debatu se svým bratrem Františkem Erasmem, tlusťoučkým a o hlavu menším. Hádají se o podstatu jakéhosi filozofického problému, spíš než jich si všímám manželky Františka Erasma, vysoké a velmi krásné dámy.

Tetičky, strýčkové, plno dětí. Tiší sluhové, roznášející nízkoalkoholické pití a tácky s chlebíčky. Malá holčička recituje pochmurnou a složitou báseň Fénix od Karla Fridricha Trajera. No, není až tak malá, je jí deset let, ale mně malá připadá, protože mi právě bylo třiadvacet a celý svět mi leží u nohou. Tu báseň si vybrala sama a taky si ji prosadila, ačkoliv by jí spíše slušelo nějaké to „ježku-ježku, kam se valíš“. Báseň pojednává o světě zničeném globální válkou, který se jako pták Fénix znovu rodí z popela hranice, na níž se před chvílí upálil, Asi tak po čtvrtém verši se dívenka zarazí a neví, jak dál. Žádný div, báseň je příliš složitá na takovéhle mládě.

O půl hodiny později ji pak najdu v zahradní besídce — pláče a je bez sebe vzteky. Konejším ji, vyprávím jí veselé příhody z univerzity a nakonec ji učím hrát šachy.

O tři dny později nenávratně odcházím z Paragu i z Boiohiemu.

Takže teď, tady v hostinském pokoji putyky U Modré štiky, začínám recitovat báseň Fénix, napsanou Ká Ef Trajerem:

„Oblohou připlouvají rudé koráby mraků v popelu, svátém z plání, halí se kostry domů —“

Dívka zrudla až po kořínky vlasů. Pokud někde před posluchači začnete s procítěnou recitací a v polovině zapomenete, jak je to dál, garantuju vám, že se při vzpomínce orosíte studem, i až vám bude pětasedmdesát.

„Joriko! Jsi to ty, že! No, ty jsi ale vyrostla. Kolik ti je vlastně let? Ne — počkej, já to spočítám, je ti...“

Dívka má snad pocit, že se jí vysmívám. A opravdu, možná si z ní dělám legraci. Při pohledu na ni mám na sítnici obraz Františka Ér Stanka, jejího otce, nabízejícího z billboardu plné hrsti bankovek.

„Je mi osmnáct,“ utne mě.

„No jo, když jsem odjížděl, byla jsi taková roztomilá holčička. Takže to je z tebe teď princezna?“

Už je opravdu navztekaná. „Nedělej, že nevíš, že princezny jsou v královstvích a že táta je jenom regent. Jsem prostě regentova dcera a nic víc... Poslyš,“ natáhla ruku a dotkla se mých hrbolatých, špatně srostlých žeber na levé straně nahého hrudníku, „co se ti to stalo? Přejel tě parní válec, či co?“

Jako bych v jejím hlase zaslechl kousek něhy.

„Něco podobného,“ kývl jsem. Rychle jsem hledal v sedlovém vaku čisté triko, a když jsem ho tahal ven, vypadl z vaku těžký předmět. Bouchl o podlahu.

„Přišla jsi mě pozvat na nedělní oběd? Bude kachna?“

Dívka pozorovala, jak si natahuju triko, flanelovou košili a navrch řemení s brašničkami. Jak hledám ponožky a pak zpod postele lovím boty. V otevřených dveřích se o jednu stranu veřejí opíral Sumeček a o druhou ten malý chlapík, v koutku úst mu seděl drobný úsměv. Takový ten nenápadný poloúsměv, jaký mívala Mona Lisa, dokud ji spolu s Louvre a s podstatnou částí Parisů nerozstřílely islámské dalekonosné kanóny.

„Simone, pojď dál,“ řekla dívka. „Vy, pane Schmidt, kdybyste byl tak laskav a nechal nás o samotě,“

Schmidt — to bylo Sumečkovo skutečné jméno. Takže Simon byl nejspíš ten druhý, ten s tím úsměvem. Oba udělali to, co dívka řekla. Pak, stále sedící obkročmo na židli, sáhla do postranní kapsy kalhot a vytáhla trojúhelníkovou vlaječku s vyšitým složitým emblémem (nějaký pták, čáry — snad znamenající šípy — a ještě jiné nesrozumitelné linie).

„Přinesla jsem ti tohle.“

„Co to je?“

„Vstupenka do Frajlandu.“

„Cože?“

Sebrala ze země mou pohotovostní čutorku a zatřepala jí. Ozvalo se vydatné zašplouchání. „Nechápu, jak ses mohl zbořit takovým tryskem. Od policajtů jsi odešel ve čtvrt na osm, ne?“

„K čemu máš tu vlaječku?“

„Hádej.“

„Chceš, abych jel do Frajlandu? Už jsem dneska někomu říkal, tuším, že ve tři v noci, že to je úkol pro komando,“

„Já dávám dohromady komando,“ oznámila mi vážně.

„Ježíšikriste, děvče...“ podíval jsem se na drobného chlapíčka a ten na mne povzbudivě mrkl.

„Před dvěma hodinama u mne byla paní van Hasse a všechno mi řekla. Patricia, tím myslím její dcera, je moje dobrá kamarádka. Dost dobrá kamarádka. Ta nejlepší. Nemůžu pochopit, proč zrovna ona se nechala naverbovat. A proč mi o tom nic neřekla.“

Chvíli sledovala, jak se šněruju do bot. „Jsi fakt třída,“ připustila neochotně. „To, jak jsi došel do Jižního města a vytáhl odtamtud ty dvě holky, navíc jsi zjistil adresu tábora ve Frajlandu... člověk by řekl, že to bylo úplně snadné. Ale nám se za dva měsíce nepodařila ani desetina z toho.“

„Bylo to snadné,“ pokrčil jsem rameny. „Rutinní záležitost. A kdo jste to ‚vy', kterým se ta desetina nepodařila?“ „My. Představím ti je. Cítíme zodpovědnost za osud téhle země a není nám jedno, jestliže z ní někdo krade mladé lidi, silné, zdravé, talentované. Jsem ráda, že se k nám taky přidáš, teď, když ses vrátil,“

Zvedl jsem hlavu od svých tkanic. „Nevrátil jsem se. Jen jsem zaskočil zavzpomínat. Mám dovolenou, nic víc.“

„To nevadí. Zatím stačí, že pojedeš do Frajlandu.“

„Poslyš, Joriko, ta vlaječka je pravá?“

„No jasně, že je pravá. Nenechám tě přece kvůli falešné vlaječce zabít nějakými pralesními lidmi!“

Sebrala ze země věc, která vypadla z mého vaku — pouzdro z kovoplastiku. Rozepnula zip, vyndala z pouzdra zkrácenou dvouhlavňovou brokovnici s pistolovou pažbou. Zkušeným pohybem ji zlomila a nakoukla do prázdných komor. „Co to je?“

„Nepoznáš brokovnici?“

„No, tu poznám, ale co ty čáry tady všude po ní? To je stříbro?“ ukazovala prstem na neumělé intarzie vlité do dřeva i kovu zbraně. „E rovná se em cé na druhou,...“ četla nápisy ze stříbrných vláken. „Pí rovná se tři celé čtrnáct. Podle rukopisu to musel psát nějaký šílenec. Jak se mu to vůbec podařilo vpravit do toho železa?“

„Ta flinta,“ vysvětlil jsem neochotně, „původně patřila osobnímu technologovi válečníka Oggerda, kterému se říká Orlosup. Ten technolog, čili čaroděj, si ji vyzdobil, jak se mu líbilo, fyzikálními a matematickými symboly. Později tou brokovnicí zastřelil v pustinách u Koridoru někoho, kdo... mi byl sympatický. Tak jsem flintu zabavil. Ale nepoužívám ji.“ „Jak dlouho ti bude trvat, než se dáš dohromady? Než si sbalíš věci?“

Pokrčil jsem rameny. „Čtvrt hodiny?“

„Tak sebou hoď. Počkáme na tebe na ulici.“

Jediným plavným pohybem vstala ze židle, odložila zbraň na hromadu mých věcí a vyšla ze dveří. Zůstaly po ní jen otevřené dveře a taky trocha energie, kterou byla přeplněna a která z ní vyzářila. Ten malý chlapík šel za ní.

Po pravdě řečeno, nemusel jsem se balit. Cestovní věci mám pořád připraveny, a tak jsem jen nacpal špinavé prádlo do pytle a ve zbylém čase se oholil a vyčistil si zuby. Pak jsem vzal ostatní vaky, brašny a stočenou přikrývku a sešel dolů. Vrátil jsem Sumečkovi klíč, poprosil ho, aby mi nechal vyprat prádlo, a vnutil mu několik desetimarek. Došel jsem do stáje pro svou rzivou klisnu a ustrojil ji. Za sedmnáct a půl minuty od chvíle, kdy Jorika odešla z pokoje, jsem už vyváděl klisnu na ulici.

Sluneční paprsky se prodíraly mlhou a kousky modré barvy nahoře ohlašovaly další barevný podzimní den. Ulice, která na jedné straně vedla na nábřeží, ústila na straně druhé do malého náměstíčka se zeleninovým trhem. Služky i hospodyně ve vlněných šátcích a dlouhých sukních tam vybíraly zboží, dlaně schovávaly do rukávů, protože stále bylo poměrně chladno. Zamračení obchodníci zívali, řemeslníci s velikými brašnami na nářadí spěchali na tu i onu stranu. V Moldavě, napůl utopené v mlze, dacii parní remorkér velký říční člun do zdymadla.

Celé tohle město jako by těm lidičkám bylo příliš velké.

„Co to máš za obstarožní fuksu? To ti chybí peníze na lepšího koně?“ ozval se z boku Joričin hlas. „Nech na pokoji moji kobylku,“ ohradil jsem se dotčeně. „Jmenuje se Vánočka a mám ji rád,“ Pohladil jsem klisnu po chřípí.

Jorika za uzdu přidržovala nervózního vysokého klusáka s uhlově černou srstí. Onen menší chlapík stál hned vedle a já si ho teprve teď pořádně prohlédl. Vypadal na čtyřicet, měl hladce oholenou, ostře řezanou tvář. Jeho oblečení (šedé plachtovinové kalhoty a nenápadná neprůstřelná vesta) ostře kontrastovalo s poklidným měšťáckým světem lidiček kolem. Vlasy měl ostříhané na kratičko a za pravým uchem mu trčela pažba zmíněné karabiny. V tomhle městě nebylo obvyklé nosit veřejně zbraň, pokud jste na sobě zároveň neměli uniformu.

I on držel v ruce uzdu a jeho nízký strakáč byl z podobného plemene jako má Vánočka — wild, potomek zdivočelých koní, kteří žijí v pralesích neosídlených částí kontinentu.

Ten malý chlapík se mi líbil, měl obuty vysoké šněrovací boty stejně jako já. Byli jsme stejné krve — ačkoliv se vozíme v sedle, zůstáváme pěšáky.

Dívka si nevšímala mých protestů. „Simone, tohle je Gowery Fink, můj bratranec. Říkají mu Pěnkavka. Určitě jsi o něm už slyšel,“

„Slyšel,“ usmál se chlapík s karabinou na zádech. Napřáhl ruku: „Já se jmenuju Simon,“

„Simon je jako ty,“ vysvětlovala Jorika. „Byl ve světě, v cizích službách. Ale teď se vrátil domů.“

„Nevrátil jsem se domů,“ zkusil jsem tiše uvést věci na pravou míru, ale nechal jsem toho. Vysoukal jsem se do sedla Vánočky a ostatní mě následovali. Podkovy zaklapaly na dláždění.

Z lidiček, hemžících se kolem, vyzařoval zvláštní důstojný poklid. Jako by tohle byl pravý smysl života — klidná a vytrvalá práce pro sebe i pro obec. Stačí žít čestně a zodpovědně a všechno bude dobré. Jako by na světě neexistovaly epidemie tyfu, cholery, žloutenky a vražedných chřipkových modifikací.

Jako by se za rozplizlou severovýchodní hranicí nebyl usídlil muž s tváří rysa, Christopher Lynx.

V tomto zvláštním stavu mezi bdělostí a spánkem, mezi střízlivostí a opilostí se mi drobné detaily vrývaly hluboko do paměti. Měšťanská ženička s velikým košíkem, která za ruku vede vážně se tvářícího chlapečka. Samohybný vůz s pohonem na dřevný plyn s korbou naloženou nábytkem. Zurážené věže dómu svatého Víta, vystupující z mlhy.

Kamenný most, nesoucí jméno starověkého císaře Karla — je vyspraven traverzami a betonem v místech poškozených dávným raketovým ostřelováním.

Zavřel jsem oči a vzpomněl si: malý chlapec, poněkud obtloustlý a poněkud nešikovný, postává u zábradlí tohoto mostu. Jmenuje se Gouvernet Raymond Fink a doma mu říkají Gouvy. S tvářemi hořícími vzrušením sleduje létající stroj nad vrchem zvaným Petřín. Šedé, bílými cákanci postříkané vřeteno se pomalu šine k východu, tam, kam je táhne vrtule. Zepelín! To byla chvíle, v níž se fikce setkala s realitou. Chlapec pochopil, že příběhy o létajících strojích, o kosmických lodích a o vesmírných městech, postavených v prázdnotě, nejsou pohádkami, ale vzpomínkou na skutečnost.

Kam se to všechno ztratilo, ta letadla, ty automobily, vlaky, televize, záznamová zařízení? Proč z toho všeho zbylo tak málo?

„Kam jedeme?“ zeptal jsem se Joriky.

„Do Ústí,“ ohlédla se přes rameno. „Tak to je cesta na celý den. Rád bych se někde nasnídal.“

„Nasnídáš se. Pojedeme vlakem.“

„Obávám se, že vlak nám ujel v osm nula nula. Další jede pozítří,“

„Přistaví nám speciál,“ řekla jen.

Vida! Jak je výhodné být regentovou dcerou. Mají pro vás dokonce i zvláštní vlak.

A pak, stejně jako před čtyřmi dny, mne do prsou udeřil smutek jako parní kladivo. Cesta městem nás vedla kolem velikého zešedlého domu s kdysi pestře natřenými vraty a okenicemi a s jasnými barvami na fasádě. Teď byly vrata i okenice zvenku zatlučené prkny. V tom domě dávno-nedávno žili-byli chlapec Gouvy Fink, jeho maminka, nerudný, ale velmi vzdělaný otčím, bledničkový nevlastní bratr. A taky zahradník a kuchařka, kteří prakticky patřili do rodiny, a spousta psů a koček a tetičky a strýčkové, kteří pořád přicházeli a odcházeli a mezi tím halasně diskutovali o knížkách, divadle, módě a politice.

„Chtěl jsem jít dovnitř,“ kývl jsem k domu, „a podívat se, jestli jsou na půdě pořád skřítkové. Ale nějak jsem se neodhodlal utrhat ty prkna.“

„Já jsem ty skřítky hledala mockrát,“ kývla vážně Jorika. „Ale nikdy jsem je nezahlédla,“

Pak si všimla, že mi po tvářích tečou slzy.

„Byl jsem v pyrenejských jeskyních, když se to stalo,“ vysvětloval jsem. „Dozvěděl jsem se to až za tři čtvrtě roku. Ani jsem jim nemohl přijít na pohřeb,“

„Tvoje máma udělala z vašeho domu lazaret,“ řekla dívka. „Vzala tam spoustu nemocných a starala se o ně. Muselo to tak dopadnout. Všichni skončili někde v hromadným hrobě, zasypaní vápnem... Mě táta sebral a ujeli jsme pryč. Vrátili jsme se, až když epidemie skončila... Byla to pěkná srabařina, uznávám, ale zůstali jsme naživu.“

„Promiň,“ dodala ještě po chvíli.

Kapitola šestá
PUŠKOU A ŽELEZNICÍ

Pochopitelně jsme nenastoupili na hlavním nádraží. Jorika nás táhla přes polovinu města, slunce vylezlo z mlhy a začalo hřát. Pak jsme dorazili k boční koleji, kde na nás čekal dýmající vláček, a tam se mi rozjasnilo. Pochopil jsem, koho myslela Jorika tím my. Ten vláček byl natřen na zeleno. Jediný vagón pro lidi, dobytčák pro koně i lokomotivka, všechno to hrálo odstínem zvaným khaki.

Vlastně to bylo logické. Zkorumpovaná policie, nebo možná jenom ta její civilní složka, hrála proti vlastní zemi. Tohle si armáda nemohla dovolit. Už půl roku vedla u pramenů Moravy podivnou válku s Christopherem Lynxem. Ti, co tam v předhůří Jeseníků odráželi nájezdy Lynxových Vlků, nemohli být stateční i zbabělí zároveň, poctiví i zkorumpovaní. I jejich velitelé museli být čestní, oddaní své vlasti. I velitelé velitelů.

Zavedli jsme koně do příslušného vagónu a sami se usadili v kupé. V nouzi by se do něj jistě vešlo čtyřicet lidí, ale my jsme v něm byli sami tři. Posadili jsme se na lavice, jen malý Simon měl problém — nemůžete se pohodlně usadit, když máte v zádovém závěsu pušku. Vyřešil to tak, že svlékl svou černo-šedě žíhanou flakvestu a celou, i s karabinou, ji pohodil do police nahoře.

„Radši si vozím zadek v sedle,“ podotkl a zchátralé, neobydlené domy kolem nás se daly do pohybu. Pak ještě dodal: „Ejč of z rifles. Tohle vždycky říkal můj šéf. Pocházel z Bristolu a byl zatížený na devatenácté století,“

„Ejdž of z rifles — věk ručnic?“ pokusil jsem se přeložit to, co řekl.

„Jo, přesně tak. Ručnice a pára, říkal. Ty znáš asi plno jazyků, Pěnkavko, ne?“

„To je moje řemeslo,“ kývl jsem. „Znám plno řečí. Mám absolutní paměť,“ pochlubil jsem se.

„Co tím myslel — ten tvůj šéf, věk ručnic?“ Vmísila se do hovoru Jorika. Byla tak dokonale drzá, že se k Simonovi chovala jako ke stejně starému kamarádovi.

„Ručnice a pára umožnily Británii v devatenáctém století ovládnout polovinu Asie. Indii. Pákistán. Afghánistán. Obrovské, hustě zalidněné země. Ručnice a parní stroj, nic víc. Přesně to, co máme my,“

„Jasně,“ nedalo mi to. „Ovládneme Indii — ale až zjistíme, jestli ještě existuje,“

„Jak to,“ vyjela Jorika ostře, „že nemáme víc než pušky a parní stroje. A což třeba tyhlety... automobily. A létající stroje, zepelíny.“

„Že jsem jich v Paragu tolik viděl,“ zachechtal se Simon dobromyslně.

„Ale dokázali bychom je vyrobit, kdybychom chtěli! Máme podrobné plánky!“

„A čím je budeš krmit? Začneš snad místo pšenice pěstovat řepku a vyrábět z ní bionaftu? A když seženeš palivo, po čem ty auta budou jezdit? Tam a zpátky po té jediné silnici z Paragu do Lipsik?“ „Jste oba nějací malomyslní,“

zaškaredila se na nás dívka. „V Paragu jsme loni spustili už druhou vodní elektrárnu.“

„Skvělé,“ zvedl jsem v obdivu obě ruce. „Dynamo, spalovací motor, vodní elektrárna. Co s nima chceš dělat?“

Podívala se na mne nevěřícně: „Elektřina je přece základ průmyslu!“

„Myslíš, že vodní elektrárnou roztopíš vysokou pec? Myslíš, že pomocí elektřiny roztavíš železo? Že pomocí dynama vyrobíš speciální slitiny? Nemusíš mi odpovídat, já ti to prozradím. Odpověď zní: ne. Pomocí elektřiny nevyprodukuješ ocel, abys měla zbraně, až na tebe přijde nějaký Christopher Lynx. To je přesně to, co potřebuješ: zbraně. Oseješ pole řepkou, zaseješ řepku na úkor pšenice a tvoji lidé budou hladovět. Z řepky vylisuješ zelenou naftu. Veškerou bionaftu, veškeré dřevěné uhlí spálíš v topeništích vysokých pecí. Potřebuješ samopaly, houfnice, strojní pušky. K tomu musíš mít zbrojní průmysl — frézy, soustruhy, lisy na ražení nábojnic. I ta kladiva, kleště a pilníky jsou ze železa. A taky musíš mít tohle,“ poklepal jsem na okno vagónu. „Dopravu. Pokud nebudeš mobilní, neudržíš své území. Naštěstí nám po předcích zbyly kusy železničních tratí, které stačilo jen doplnit, protože jinak bychom sklouzli do doby kamenné. Ale i ten nejjednodušší dřevěný vůz pro volský potah má železné části — náboje kol, nápravy, pérování. Takže takhle to je, kamarádko. Nikdy nebudeš mít dost paliva a železa na to, abys vyrobila i traktor a kombajn. Pokud vyrobíš traktory na úkor zbraní, přijdeš o všechno — i o život.“

Jorika po mém výlevu viditelně schlípla a Simon se ji pokusil povzbudit: „Hele, třeba císařští technologové objeví metodu, jak elektřinu zkapalňovat a lít do kanystrů.“

„To je skvělý nápad, Simone,“ usmál jsem se na něj. „Zkapalněná elektřina. Nech si to patentovat. Pokud bude mít Císařství šanci, založí své hospodářství na zkapalněné elektřině.“

Už byla obezřetná. „Problém je v té části věty pokud bude mít Císařství šanci, že? Co to znamená?“

„Řekni jí to ty,“ kývl jsem na Simona. „Ať ji nestraším jenom já.“

„Joriko, děvče,“ řekl opatrně malý bojovník, „víme my, co se děje v radioaktivních bažinách? V biologicky zamořených troskách, uprostřed minových polí? Co se tam vy líhne a vybafne na nás? Víme my, co se děje za našimi humny? Jestli se už na svazích Karpat nehoufují nějací novodobí Hunové? Vlastně na nás ani nemusí přijít nepřátelé — třeba nás nakonec vyhubí ty epidemie moru, cholery a černé chřipky. To jsou všechno nemoci, které byly před druhou energetickou vyvinuté ve vojenských laboratořích,“

„No, tak jste mne dostali,“ nechtěla se dát Jorika. „Tak mi teda řekněte pointu, ať se spolu zasmějeme.“

„To už byla pointa,“ zazubil se Simon neohroženě. „Lepší fór z toho neuděláš.“

Za oknem mizely domy. Trosky původního velkého města, zvaného před pár sty roků Praha, se střídaly s čím dál tím rozsáhlejšími prolukami, kde si příroda vzala zpátky všechno, co člověk neubránil. Strakatina polí. Hájky převážně listnatých stromů, z nichž vyčnívaly zborcené zdi opuštěných domů, sluncem a deštěm vybělené do barvy kostí. Vesničky s pěknými kostelíky, velkými kovárnami či obecními slévárnami a opodál zásobníky na pitnou vodu a metylester. Roztočené vrtule větrných elektráren. Sady, v nichž končila sklizeň jablek. Barevný podzimní den v kraji, v němž se život zdá tak snadný.

„Pointa je v tom,“ řekl jsem, „že máme techniku devatenáctého století, ačkoliv disponujeme technologiemi ze století jedenadvacátého. Máme dokonce i stejný způsob myšlení jako naši předkové před čtvrttisíciletím. Věříme v techniku. Jsme mrchožrouti a žijeme z toho, co tady bylo před druhou energetickou. Parní stroj míval v roce osmnáct set padesát účinnost deset procent, to znamená, že devadesát procent energie šlo do vzduchu. My vyrábíme parní stroje s účinností šedesát procent, a pokud si dáme hodně záležet, tak i pětadevadesát.“

„Ještě pořád se nesměju,“ upozornila mne Jorika.

„Já nevím, proč se nesměješ, mně osobně připadá děsně legrační, že se tenhle svět čím dál tím víc začíná strukturovat do podoby pozdního středověku. Já nemyslím ty různé pseudofeudální barony a vévody v Císařství, teď se dívám na tebe, na malou princezničku, která má vlastní vlak jen proto, že její táta udělal politickou kariéru. A to už nemluvím o tom, že tvůj táta je formální vlastník veškerého státního majetku a ty, jako jeho potomek, přebíráš automaticky některé jeho pravomoci.“

„Je nejvyšším velitelem armády,“ řekl Simon poťouchle.

„Cože? Ona?“

„Jistě. Jorika. Je už zletilá... osmnáct jí už bylo... no a co by si nemohla zavelet armádě, ne?“

A pak, k velikému Joričinu vzteku, jsme propukli v obrovský řehot, smáli jsme se a plácali do kolen. Dívka nejdříve dělala, že se jí to netýká, pak na nás ječela, abychom už toho nechali, nakonec se rozvzteklila tak, že téměř začala plakat.

Konečně jsme se trochu uklidnili. Sáhl jsem k opasku pro svou čutorku, lokl si konzulova koňaku a pak ji podal Simonovi.

„Dobrý pití,“ okomentoval to malý chlapík. „Hele, Gowery, já si tě pamatuju. Před šesti lety jsi domlouval podmínky míru v Sundu. Byl jsem tehdy kapitánem v gardě Svena org Darkowitze.“

„Před šesti lety? Tak mladej, a už kapitán?“

Simon se zakřenil: „Jasně. A teď jsem starej a už nejsem nic. Jenom starej pobuda.“

„Ale neblázni. Vždyť je ti tak čtyřicet, ne?“

„Uhádl jsi to na fous,“

„Ve čtyřicíti chlap teprve začíná žít, ne? Proč jsi nepokračoval v tom kapitánování v Sundu?“

„Pro tohle venku,“ mávl Simon k oknu. „Ty to necítíš? Taky ses přece narodil tady. Tady jsi vyrůstal. Tohle je tvoje zem a teď má problémy. Já jsem se vrátil a ty ses taky vrátil,“

Dívali jsme se z okna. Přes pláň jsme dohlédli až ke kilometr vzdálené magistrále Parag—Bornn. Jako natažená struna vedla na sever a přes frajlandské lesy spojovala Boiohiem se severními spolkovými státy Císařství. Pochopitelně fungovala jako živá obchodní tepna. Pohybovaly se po ní drobné korálky — naložené vozy tažené spřeženími i s nákladňáky na lihový nebo metylesterový pohon. A všude kolem trati políčka a pastviny proložené těmi temnými

bukovými lesíky, z nichž prosvítaly kapličky a bílé Kristovy kříže. Ne, já sám nevěřím v Boha, ale ti lidé, co žili tam venku, ano. V takovéto krajině je těžké popřít tvrzení, že se do válkami utýrané Evropy znovu vrátil Ježíš Kristus, syn Boha. Teď bloudí krajinami, provázen stále se rozšiřujícím zástupem Spravedlivých. Až bude těch Spravedlivých tisíc, skončí Svět jako takový a přijde Boží soud.

„Slyšíš to bublání?“ zeptal se mne Simon.

„Jaké bublání?“ opáčila Jorika.

„Bublání. Tahle země je jako kotel s gulášem — a všichni už stojí okolo a připravují si lžíce. Odminovaná, dezaktivovaná, obdělaná, osídlená. Obyvatelstvo mírné a poslušné toho, kdo je zrovna nahoře. Proto jsem se vrátil — aby ji nějaký Christopher Lynx nedostal lacino.“

„Vrátil ses ještě předtím, než Lynx zaútočil,“ upozornila ho Jorika. „Nebo jsi snad něco věděl předem?“ vyjela ostře.

„Řekl jsem: nějaký Christopher Lynx. Myslel jsem to obrazně. Kdyby to nebyl on, přihlásil by se někdo jiný.“

„Nebudeme věčně Pohraničím,“ oponovala mu tvrdě Jorika. „Císařství provádí průzkum, co je za severozápadními bažinami. Chystá kolonizaci dalších území.“

„Bažiny kolem průplavu, který spojuje řeky Moravu a Oredu,“ věnoval jí Simon další příděl svého jemňounkého úsměvu. „Četl jsem to v novinách, ale už loni. Nezdá se ti, že je to trochu zastaralá záležitost, Joriko?“

„Neuwitzova expedice vyrazila od nás,“ trvala na svém Jorika, „z našeho území, a tak nám přece musí Císařství sdělit, jaké měla výsledky. Protože nám ještě nic neřekli, tak se buď expedice dosud nevrátila, nebo nebylo vyhodnocování dokončeno. Expedice najde cestu na severovýchod a ověří, jestli je tam skutečně prázdná země. Pokud ano, pak Císařství zahájí znovuosidlování Mazovské nížiny. To umožní pozemní spojení mezi Císařstvím a Nyemenem, vznikne cesta pro karavany až do kolonizovaného Pobaltí. Tím pádem přestaneme být Pohraničím, kolonizace bude probíhat přes nás, což znamená investice a tak dál.“ Mluvila ohromně zaníceně.

Simon na mě mrkl: „Nevíš náhodou, co Neuwitz objevil?“

„Vím,“ kývl jsem. „Závěrečná zpráva o výsledcích Neuwitzovy výpravy nebyla oficiální, ale já jsem se k ní dostal, Neuwitz nenašel nic než zničenou zemi. Radioaktivní bažiny kolem Oredy, obydlené vlkouši, bahenními medvědy, a co já vím, snad i mamuty. Prozkoumal trosky aglomerace kolem Gliwice. Pokusil se projít pouští, vytvořenou za druhé energetické nějakým zvlášť dokonalým defoliantem, to se mu nepodařilo, a tak se stočil k jihu, až k úpatí Karpat. Tam ho zmasakroval jakýsi divoký, prý kanibalský kmen, sám Neuwitz zahynul a ze stovky jeho lidí se vrátila jen dvacítka. Loni se vynořili na severovýchodě Orgonu.“

„Cože?“ nevěřila Jorika. „To přece není možné! Je to pravda? Vždyť nám nic neřekli...“ vypadala zaskočeně.

Po chvíli se zeptala: „Ale Císařství přece chce jít na východ, ne?“

„Jistěže chce. Proč by nechtělo. Má v plánu plno věcí. Osídlování Pobaltí zabírá většinu prostředků i lidí, co jsou k dispozici. Nevím, proč se tak upínáš k Císařství, ono se o tuhle zemi v podstatě nezajímá.“

Na obzoru krajiny ploché jako stůl vyvstala tenoučká vertikála. Strážní věž. Jak jsme se k ní blížili, zvedla se od země ještě silná linie opevnění. „To je Ústí,“ řekl Simon. „Město a pevnost. Byl jsi tam už někdy?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ještě jsem neměl to potěšení.“

Měl jsem však ponětí o tom, že se v tuto chvíli jedná o nejstrategičtější pevnost regentství. V ní probíhal výcvik nováčků, z ní byly zásobovány posádky na severozápadě země, které bránily loupeživým výpadům Christophera Lynxe.

Kdosi o nás už věděl a přehodil výhybku, vlak odbočil na vedlejší kolej a pozvolna, za silného kvílení brzd zpomaloval. Jorika vstala z lavice a šla do chodbičky ke dveřím a pak, když vlak zastavil před opevněním, otevřela dvířka vagónu a komusi něco vysvětlovala. Simon se zvedl, snad aby jí šel s tím vysvětlováním pomoci. Položil jsem mu ruku na rameno a zatlačil ho zpátky na lavici.

„Pověz mi, Simone, co je mezi tebou a Jorikou?“

„Nic,“ usmál se svým tajemným úsměvem. „Vůbec nic.“

„Nejseš na ni trochu starý?“

„Jasně,“ přisvědčil. „Ona je v tom věku, kdy se kouká na čtyřicátníka stejně jako na starce nad hrobem. Pro ni už jsem přestárlý. Odepsaný. Navíc jsem o půl hlavy menší než ona, nevšiml sis?“

„A jaký je tvůj vztah k ní?“

„Kladný,“ zamyslel se Simon. „Řekl bych, že kladný.“

„Sssakra, Simone, ty víš, o co mi jde.“

„Jistě. Já... já na ni jenom dávám pozor. Ona má komplex. Myslí si, že musí napravit všechny hříchy svého tatínka. Je hodně divoká. Dávám na ni pozor, protože to někdo dělat musí. Uznávám,“ zamrkal na mě šibalsky, „že to není snadná práce.“ Odmlčel se a Jorika z chodbičky štěkala rozkazy na někoho, kdo nebyl obeznámen s naším příjezdem. Trvalo to ještě chvíli.

„Ona na tobě visí,“ upozornil mne Simon a tentokrát se zatvářil vážně.

„Na mně?“

„Jistě. Mnohokrát o tobě mluvila, ještě než jsi přišel, A když ses pak vrátil do Paragu, čekala jen na to, kdy přijdeš — ne za ní, ale za jejím tátou. Ty jsi nešel, jen jsi bloumal po městě a popíjel u Modré štiky. Byla z toho celá špatná.“

Vlak se konečně rozjel, Jorika, zrudlá rozčilením, zabouchla dveře vagónu: „Ti mamlasové si nikdy nečtou dálnopis!“

Po očku jsem si ji prohlížel: jak to, že mám takhle hezkou sestřenici? Vlastně jsem si na ni nikdy nevzpomněl. Celých těch osm dlouhých let jsem měl na zřeteli jen jejího otce, Františka Staneka, současného regenta, a ten se mi definitivně zprotivil poté, co jsem po svém příjezdu zahlédl jeho volební billboard (plné hrsti peněz, jestli si vzpomínáte). Nepočítal jsem s ní — dosud. Napříště už asi budu muset.

Servoválce rozevřely železná vrata a náš vláček vjel dovnitř pevnosti zvané Ústí.

Kapitola sedmá
VÁLEČNÁ PORADA

Stál jsem u malého okna a díval se do prostoru nazývaného obvykle buzerák. Místnost, ve které jsem se nacházel, měla stěny silné téměř metr a křížem překlenuté vysoké stropy. Jádro pevnosti tvořila stará část, původní kasárna z doby, které se říká tereziánská. Bývala to idylická doba perkusních zadovek a hulánských švadron, v níž nejničivější zbraní byl kanón. Vojáci důvěřovali svým velitelům, ať už bylo jejich jméno Suvorov, Napoleon nebo Welington, a na jejich povel šli dobrovolně na smrt. Pokud měl pravdu Simon se svým věkem pušek, vracela se ta doba zase zpátky.

Venku nacvičovala četa vojáčků obraty za pochodu. Vlevo v bok, vpravo v bok, čelem vzad. Celý útvar o třiceti mužích se pohyboval jednolitě jako obrovský kartáč na šaty. Někomu by to možná připadalo směšné, ale mně stoupaly po páteři drobné vírky zimnice jako vždy, když se setkám s tupou poslušností.

Otočil jsem se do místnosti. U podlouhlého stolu seděli na strohých židlích Jorika, Simon, neznámý mladší (asi třicetiletý) důstojník v hodnosti kapitána. Jiný důstojník, major v obnošené uniformě s tváří ozdobenou licousy, asi padesátiletý, stál v čele. Byl mi povědomý, ale nedokázal jsem si ho zařadit.

Ukazovátkem jezdil po zavěšené mapě — kromě modrých čar Labe a Moldavy a barevných skvrn podél nich na ní převládaly především různé odstíny zelené barvy.

Boiohiem, moje země. Na severu, západě a jihu tvoří hranici pohoří Bowald, Ercgebirk, Rýzngebirk. Na východě pevná hranice není, tam krajina stoupá do vrchoviny, za kterou následují už jen rozsáhlé bažiny kolem Moravy, Oredy a kanálu, který ty dvě řeky spojuje. Tři větší města — Parag, Pilzen, Kóniginburg čili Hradec Králové. Hluboko na jihu, tam, kde Moldava začíná být splavná, třicetitisícové hnízdo jménem Budowiss.

Už dvě stě padesát let se nenašla jediná četa geodetů, která by zkontrolovala, zda údaje na mapě odpovídají skutečnosti, byť jen rámcově. Svět, zvedající se z popela po druhé energetické, neměl čas zabývat se takovými malichernostmi. Po staré evropské civilizaci zbyly tuny školních atlasů, turistických map, vojenských speciálek — a ty jsou pořád znovu a znovu obkreslovány. Ve velké válce některá města i celé oblasti zmizely z povrchu země — byly rozbity v trosky a pohlceny pralesem, přeměněny v pouště či cosi podobného starým snímkům měsíční krajiny. Řeky se vymkly z regulovaných koryt a rozlily do krajiny. Části pohoří se žárem jaderných výbuchů roztavily a pak ztuhly do sopečného skla. Nová lidská sídliště se většinou nekryjí s těmi původními, od kterých převzala název.

Ctižádostí kartografů, obkreslujících staré mapy, jsou cesty. Chtějí jich tam mít co nejvíc. Co nejhustší dopravní síť, po které by v současnosti jezdily káry i volské potahy a jednou, až znovu vypukne éra automobilů, i samohybné stroje. To ale až císařští technologové ve svých laboratořích vyvinou jednoduchý a laciný způsob získávaní energie z něčeho, čeho je všude dost.

Krátce řečeno: kartografové obkreslují cesty, silnice i autostrády z původních předloh. Bohužel, v praxi je to jinak. Skutečnými dopravními tepnami jsou železnice a především řeky. Moldava a Labe. Už jsem o tom, tuším, mluvil při jiné příležitosti.

„Frajland," řekl onen olicousovaný major, který mi byl povědomý. Obkroužil příslušnou oblast na mapě ukazovátkem. Jmenované území bylo jasně patrné, z východu a západu je ohraničovaly dvě modré stužky. Labe a Nysa.

„Dříve se tomuto kraji říkalo Lužice a zde stávalo město Dresden. Tady, při západním okraji, prochází Frajlandem císařská cesta, spojující Parag s Bornnem. Předpokládáme, že ten výcvikový tábor, nebo možná výzkumný ústav, není od Paragu vzdálen víc než dva dny koňmo."

Kývl jsem.

„Situace je taková," pokračoval major, „že někdo verbuje naše lidi ve věku od patnácti do dvaceti let. Zdravé, silné, inteligentní. Verbování probíhá nejméně čtyři měsíce, ale první konkrétní informace jsme získali nedávno. Naverbované osoby jsou dopravovány do Frajlandu a tam je... nevím, jak bych to nazval. Ti, co se odtamtud vrátili —"

Skoro jsem nadskočil. „Cože? Někdo z nich se vrátil?"

„Ano. Víme o sedmi lidech, kteří se z Frajlandu vrátili, ale nejspíš je jich mnohem víc. Dokonce si z Frajlandu přinesli mzdu a nebyly to malé peníze. Krátkou paměť měli vymazanou elektromagnetickými výboji a nepamatovali si nic z toho, co se s nimi v pralese dělo."

„Počkejte — tohle je na mě moc rychlé," přerušil jsem ho. „Vám se tady ztrácejí děti a nikdo si toho nevšímá... někdo si je půjčí, pak je zase vrátí, k tomu jim smaže krátkou paměť... Poslyšte, o tomhle já něco vím — to není jako smazat magnetem záznam z magnetofonové pásky. Na to musíte mít aparaturu a provádět mazání paměti s citem, jinak poškodíte mozek! Tak ještě jednou. Máme začátek října a problémy začaly... v květnu?"

„Tak," kývl major. „V květnu."

„A o kolika případech víte? Myslím — kolik máte zdokumentovaných těch zavlečených dětí?"

„Něco přes sedmdesát. Nevíme to přesně."

„Nějak to pořád nemohu pochopit. Podle toho, co vím, verbování probíhalo zejména na univerzitě. To není jako ukrást sirotka z pastoušky! Nikdo se nezajímal, kam se najednou poděli?"

„Zřejmě si neuvědomujete, co jsme tady měli na jaře," řekl major. „Nechápete, co se tady dělo."

„Ahhh!" vydechl jsem. „Lynx!"

„Jistě. Váš spolubojovník od Laramise."

„Nemůžu za to," rozhodil jsem rukama. „Nemám s Lynxem nic společného,"

Major trpce zkřivil rty. „Nemůžete? Opravdu za nic nemůžete? Kdyby nebylo vašeho... fenomenálního výkonu, Lynx by pravděpodobně bitvu o brody nepřežil."

Díval jsem se mu upřeně do očí. „Z tohohle mě obviňujete? Že jsem to vlastně způsobil já?"

„Majore," řekla Jorika vyčítavě. „Trochu to přeháníte." „Promiňte, pane Finku," kývl major. „Jenom si to ujasním: Christopher Lynx prý v bitvě na Laramise osobně zabil samotného Thilemanna. Nebo se mýlím?"

Naprázdno jsem polkl. „Já u toho nebyl. Ale říká se to tak. Jeden z jeho Vlků mi o tom vyprávěl. Párkrát mě navštívil v Gartzu v nemocnici. Mauz, takový čahoun, na tvářích má vytetovaná ptačí křídla."

Proč jsem jim vlastně povídal o Mauzovi? Zazdálo se mi, že se jich to nějak dotklo. Jorika sebou viditelně škubla a i major zkřivil ústa.

Major znovu použil ukazovátko. „Tomuto území se kdysi říkalo Horní Slezsko, Oberschlesien. Jistě víte, že je součástí takzvaného Pohraničí. Vždycky bylo útočištěm různých pochybných individuí. Byl jste tam někdy?"

„Ne," řekl jsem.

„Ale víte, jak to tam asi vypadá, ne?"

„Pustina. Bažiny. Mračna komárů. Většina lidí tam do půl roku umírá na infekční zápal plic."

„Jistě. Takhle se to povídá. Jenže vaše informace jsou poněkud zastaralé, pane Finku. Myslíte, že kdyby to bylo tak... nezdravé území, stalo by se opravdu domovem všech politických uprchlíků z Císařství? Podívejte se — ten kraj je od Bornnu přímou čarou vzdálen sotva dvě stě padesát kilometrů."

„Nějak nedokážu pochopit, proč si tady vyprávíme o Oberschlesien,"

„Ptal jste se, proč se nikdo nesháněl po dětech naverbovaných do toho tábora ve Frajlandu. Odpověď je jednoduchá. Odešly dobrovolně a ve svých rodinách se prokázaly povolávacími rozkazy. Začátkem dubna Christopher Lynx napadl Koniginsburg, vydrancoval pár okolních vesnic, odehnal dobytek a zanechal za sebou půl tisícovky mrtvých. Pět set mrtvých civilních obyvatel. Vojáky nepočítám. Pochopitelně následovala mobilizace... Asi si neuvědomujete, že půl tisícovky lidí je na naši zemi hrozivé číslo."

Potřásl jsem hlavou. „Christopher Lynx je v Císařství odsouzen k trestu smrti. V nepřítomnosti, pochopitelně. Po tom zpackaném atentátu na mohučského místodržícího je z něj psanec, dokonce přišel i o riderskou certifikaci."

„Christopher Lynx odešel cestou prověřenou všemi uprchlíky z Císařství. Tady to místo," poklepal šedovlasý major ukazovátkem na mapu, „pro nás vždycky bylo zdrojem nepříjemností. Namátkou z posledních let: Arko Hadí smyčka, Hans Heine, Jaroszlaw Bart. Občas odehnali stádečko ovcí. Vždycky se vyhýbali přímému střetu. Nezabíjeli naše lidi, báli se, že podnikneme výpravu na jejich území a tam si to s nimi vyřídíme."

„Já vím," kývl jsem. „Jenže pak přišel Christopher Lynx, bývalý certifikovaný rider. Některé z tamních loupežníků, řekněme, odstranil, jiné přijal pod svou vlajku. S územím zacházel jako se svým vlastním."

„Ano, jako se svým vlastním," přitakal šedovlasý major. „Podali jsme oficiální protest a vypadalo to, že soud se přikloní na naši stranu. Chvíli se zdálo, že Císařství vyšle do Oberschlesien expediční sbor, který s Lynxem zatočí. Jenže," povzdychl, „žádný generál nepůjde válčit do bažin. Navíc Christopher Lynx, hrdina od Laramise, má mocné příznivce."

„Skřet Lynxovi nikdy nepřestane být vděčný za pomoc u Laramise."

„Skřet?"

„Von Ogilvy, to je jeho přezdívka. Vždycky bude Lynxe chránit. Navíc se říká, že Chris je nemanželským synem... no, nebudu tady šířit pomluvy," Uvědomil jsem si, že Lynxe nazývám křestním jménem. Jako bychom stále byli spolubojovníci.

Rozhodil jsem rukama. „Tehdy, před čtyřmi roky, byl můj strýc příliš opatrný a neposlal von Ogilvymu na pomoc ani mizernou stovku pěšáků. Kdyby to byl tenkrát udělal, soudilo by Císařství váš spor nestranně. Ale teď už ne. Musíte se spolehnout jen sami na sebe."

Ticho. Pak se ozvala Jorika, tiše a pokojně. „Asi nevíš, s kým mluvíš," řekla.

Znovu jsem si šedivého majora prohlédl. Možná bez těch licousů? A pak jsem ho poznal.

Válka. V ulicích řvou motory samohybných děl, vzduch čpí spáleným olejem a lihem — tím lihem, který byl jako strategické palivo zkonfiskován v hospodách. Strach. Není hroznějšího strachu než ten, který prožívá malé dítě. Osmašedesátý rok.

„Já vás znám, majore," řekl jsem užasle. „Vy jste Alben Hoffmann. V osmašedesátém jste bojoval pod Orlandem Vévodou."

Jistě. Všechny (troje) místní noviny byly tenkrát plné jeho fotek. Byl jeden z mála, jeden z těch, kteří přežili bitvu, v níž spojené síly Orgonu a Boiohiemu odrazily balkánskou invazi.

Olicousovaný major se pěstmi opřel o stolní desku a tělem se nachýlil směrem ke mně. „Vy a já, pane Finku," řekl, „nikdy nemůžeme být přáteli,"

Překvapilo mne to. „Proč ne?" zeptal jsem se.

„Protože vy jste stejný jako oni. Stejný jako Thilemann, jako baron von Ogilvy nebo Christopher Lynx. Jste stejný jako Orlando Orgonský, zvaný Vévoda, ačkoliv jsem ho dobře znal a vím, že to byl laskavý člověk a skvělý velitel. Vy všichni žijete válkou, zabýváte se válkou, protože vás to baví. My se jí bráníme, protože to pokládáme za svou povinnost."

Pokrčil jsem rameny: „Máte svým způsobem pravdu..."

„Ne!" přerušil mne. „Chci vám říct, že vás nemám rád a nikdy vás mít rád nebudu. Vás osobně, pane. Já jsem se narodil na farmě. Nikdo mne neučil číst a psát a svoje první opravdové boty jsem dostal v deseti letech. Má matka rodila jedno dítě za druhým a téměř všechny zemřely. Byla silná a hezká a náš pán, kdykoliv se mu zachtělo, ji nechal předvést do svého domu, aby ji použil. Nevyčítám mu to, nejspíš je mým skutečným otcem on, a ne ten mírný chlapík, který mne učil, že vždycky je nejlepší sehnout hlavu... Od svých šesti let, pane Finku, jsem pracoval na poli. Neznal jsem jiný svět než ten, na který jsem dohlédl z prahu našeho domu. Ve dvaceti letech mne odvedli k armádě a o rok později jsem u Frann prošel mlýnkem na maso. Je jenom náhoda, že jsem to tehdy přežil... Vám, pokud vím, nikdy nic nechybělo. Vaše

matka nikdy nemusela přestat se zašíváním prádla, umýt se a jít na statek. Dělal jste si, co jste uznal za vhodné. Vybral jste si obor studia, který na zdejší univerzitě neexistoval. Aplikovanou psychologii! Myslím, že ten obor neexistuje nikde!“

Trochu mne zarazila vášnivost jeho útoku. Alben Hoffmann byl člověk, kterého bych si dokázal vážit. „Narodil jste se na farmě,“ řekl jsem, „jako syn nevolnice. Cítíte se tím být postižený. Já, pane majore, jsem se narodil jako člen místní honorace. Možná vám to bude znít podivně, ale já se také cítím být postižený.“

Mlčel, Asi se styděl za svůj prudký výpad. „Podívejte se na ni,“ řekl jsem a ukázal na Joriku, zbledlou vzrušením. „Ona se možná taky cítí být postižená. Proto dělá tohle všechno... proč jste tohle už dávno neřekl jí?“

Dotkl jsem se jeho slabého místa. Jorika byla jeho talisman. Ostatně — teď byla talismanem nás všech.

„Pěnkavko..,“ zachraptěla, ale já ji přerušil mávnutím ruky.

„Dobře. Nemůžeme být přátelé. Asi to opravdu není možné. Ale teď jsme spojenci. Oba se snažíme o jednu věc. Pane majore, zapomeňte na to, co jste mi řekl. Vrátíme se k tomu původnímu, souhlasíte?“

Kývl, „Jistě, pane Finku.“

„Napadá mne určitá časová shoda mezi Lynxovým útokem a odchodem těch dětí. Myslíte, že to tak někdo zařídil?“

„Myslíte Lynxův útok a zároveň verbování dobrovolníků?“

„Ano. Takhle to myslím.“

Odpověděl mi otázkou. „Zařídil snad někdo ten tyfus v třiaosmdesátém?“

„Máte pravdu. To nikdy neprokážeme...“ Zamyslel jsem se a pak se rozhodl být upřímný. „Víme, že ve Frajlandu je schovaná výzkumná stanice, kde si někdo testuje a vyvíjí drogu, která vyvolává okamžitou zuřivost.“

Na okamžik jsem zaváhal a pak jsem ještě dodal: „Nebo, co já vím, třeba sexuální žádostivost.“

„Jak to víte?“ zeptal se major prudce.

„Nevím nic. Jen jsem hádal... Máte nějaké jiné poznatky?“

Třicetiletý kapitán, který dosud mlčel, zčistajasna ožil. Mluvil poměrně snaživě. „S vaším dovolením, pane majore, seznámil bych pana Finka... Tedy, máme určitou představu o tom, co se v tom — jak vy říkáte — výzkumném ústavu ve Frajlandu děje. Žádné drogy. Ty určitě ne. Šesti navrátilcům jsme udělali kompletní rozbory krve a moči. Nic jsme nenašli. Zkusili jsme něco jiného. Hypnózu. Dva se nám podařilo v hypnotickém spánku rozpovídat. Něco od nich víme. Mluvili o strachu, o nenávisti, o lásce, o pocitech tak silných, že překrývaly všechny ostatní touhy a potřeby. V lékařské zprávě byl termín pocity v krystalicky čisté formě... Máme určitou teorii.“

„Jakou?“

„Chemické ovlivňování.“

„To je totéž co drogy,“

Kapitán zavrtěl hlavou. „Ne. Droga působí v určitém časovém intervalu. Rozbíhá se, kulminuje, následuje deprese, jak byste řekl vy — kocovina. Ovlivňování, které mám na mysli, působí okamžitě. A také okamžitě mizí — bez fáze odeznívání.“

Kývl jsem. „Jistě, rozumím. Vlastně jsem minulou noc něco takového zažil.“ V krátkosti jsem jim vypověděl průběh svého setkání s Petrem Braunem.

„Ten hoch měl něco v kapesníku,“ shrnul jsem nakonec. „Působilo to okamžitě na nás na všechny — na něj, na tu dívku, na mne. Pak to rychle zmizelo — i s tím kapesníkem...“

Zvedl jsem se ze židle a přecházel sem a tam. To, co mi řekli, se začalo skládat dohromady s tím, co jsem věděl já.

„Víme tohle. Frajland je zakázané území, přesto ho někdo využil. Ten někdo zašel tak daleko, že přesvědčil Lynxe, stíhaného zločince, aby zahájil válku proti regentství, a to jen proto, aby ve stínu války nabíral dobrovolníky pro výzkum. Někteří z dobrovolníků se vrátili domů a dokonce za svou účast dostali mzdu. Ten, kdo tohle všechno zorganizoval, se chová svým způsobem čestně. Další aspekt je tento: výzkum je podmíněn pokusy na lidech a ty jsou na území Císařství jedním z nejtěžších zločinů. Kromě jiného cítím v pozadí veliké peníze. Organizace, krytí i úplatky musely spolykat obrovské prostředky,“

„Ty víš, kdo je ten někdo?' zeptala se Jorika. Mé shrnutí bylo tak drtivé, že jí spadla brada. Náš protivník vyvstával v ostrých konturách. Silný, bezohledný, ambiciózní, bohatý. Celé regentství Boiohiem pro něho bylo jen takovým malým zákuskem.

„Ne,“ pokrčil jsem rameny. „Myslím si ale, že je to někdo z Císařství.“

„My si to myslíme taky,“ přisvědčil major Hoffmann. „Ale nerozumíme jedné věci: proč to všechno dělají tak složitě? Vždyť by mohli výzkum rozjet na některém velkostatku a jako pokusný materiál si vybrat pár nevolníků.“

„Něco takového prostě není možné,“ vysvětlil jsem jim. „Bornn není jen takový stokrát zvětšený Parag. Tam není jedna jediná klika, která určuje politiku. Bornn je džungle, ve které na život a na smrt bojuje dvacítka klanů. Ale ta džungle má řád, platí v ní určitá tabu. Například: žádné drogy. Drogy oslabují společenství. Žádné pokusy na lidech. Pokud by někdo na území Císařství prováděl pokusy na lidech, odsoudil by se k smrti. K velice ošklivé smrti. Takový zločin by si nikdo netroufl ututlat. A ještě k těm nevolníkům: výzkum zřejmě vyžaduje dobrovolnost.“

Major Hoffmann se mi upřeně zadíval do očí: „Oceňuji vaši otevřenost, pane Finku. Vaše závěry jsou velmi blízké těm našim.“ „A co máte v plánu, majore?“

„Expedici do Frajlandu. Slečna Jorika si myslí, že se jí taky zúčastníte.“

„Expedici do Frajlandu?“

„Ano. Přesně tak.“

„A jaký má ta expedice smysl?“

„Průzkum. Získání svědků s jasnými vzpomínkami, pořízení fotografií. Získání důkazů, které bychom mohli předložit soudu v Řezně zároveň s žalobou na osoby, které naše občany zavlékají mimo naše území. Je to politická záležitost,

mohlo by nám to pomoci v našem sporu s Lynxem.“

Kývl jsem. „Máte to dobře vymyšlené. A proč zrovna já?“

„Jste už do celé záležitosti zatažený. Slečna Jorika si myslí, že vy jste ten pravý.“

„Jorika mluvila o komandu.“

Dívka se pomalu zvedla. „Tak jest, bratránku. Komando o čtyřech lidech,“

„A kdo jsou ti další tři šťastní?“

„Simon. Lenz. A já,“

„Ty? Cože? A kdo ještě? Tvoje tetička a možná i babička? Blázníš? Vždyť seš ještě dítě!“ Z horizontu mých jedenatřiceti let mi tak opravdu připadala.

„A já.“ zdůraznila.

Nevěřícně jsem se obrátil k ostatním. „Simone! Majore! Vy jste o tom věděli? Nebo s tím přišla teprve teď?“

Major pokrčil rameny. „Věděl jsem o tom. Nelíbí se mi to, ale nemohu zakročit. Slečna Jorika Stanek je podle zákonů této země moje nadřízená. Bohužel, nikdy jsem netušil, že tato formální nadřízenost bude opravdu využita...“ „Sssakra! Vždyť je to úplná blbost a vy to víte! Formální nadřízenost armádě vymohl pro svého nejstaršího potomka před třiceti lety Joachim Kraus, tehdejší regent, aby svému synovi zajistil rentu! To přece nikdo nemůže myslet vážně!“

„Je to zákon,“ řekla Jorika prostě. „Vy všichni si můžete vybrat: buď budete zákony dodržovat, nebo ne.“

„Nesouhlasím s touto akcí,“ řekl major, „ale není v mých silách jí zabránit. V případě vašeho selhání pro vás nemůžeme nic udělat, my o vaší činnosti oficiálně nevíme,“

„Ty seš pěkně práskaná kočička, sestřenko! Nechceš to radši nechat chlapům?“

„Nechci,“ řekla vážně.

„A proč Lenz?“ ujelo mi nelogicky.

„Dohodla jsem se s paní Patricií van Hasse,“ vysvětlila Jorika. „Malá Pat je moje dobrá přítelkyně. Paní van Hasse mi Lenze sama nabídla.“

Do čeho jsem se to zamotal?

„Nesmysl,“ vybuchl jsem. „Pokud půjdu do Frajlandu, tak půjdu sám. Jestli se chce připojit Simon, nemam nic proti, myslím, že on to zvládne. Strpím i Lenze, i když nebudu rád. Kdo je to vůbec Lenz? Ale Joriko, tebe?“ Zavrtěl jsem nesouhlasně hlavou. „V žádném případě!“

Jorika zasyčela ledově: „Já nejsem dítě! Jsem stejně dobrá jako vy ostatní! Jsem zletilá, je mi osmnáct a mám za sebou kurs pro přežití v hemmelnských lesích!“

„Opravdu? Takový ten kurs pro přežití s výlety do okolí a s opékáním buřtů?“

Jorika přemohla vztek. Pomaličku vytáhla z boční kapsy vlaječku a ukázala nám ji: „Tohle je moje akce. Jdu za tím už dva měsíce. Já mám vstupenku do Frajlandu, já tam půjdu. A pokud se ty chceš připojit, smířím se s tím,“

Rozhlédl jsem se po všech přítomných a nevěřícně zakroutil hlavou. „Simone! Co si myslíš ty!“

Malý bojovník na mne obrátil svůj drobný úsměv: „Já si myslím, že ta bláznivá holka to myslí vážně. Museli bychom ji zavřít do blázince, ale ona by nám stejně utekla. Co se týče mne, tak já půjdu s ní a budu na ni dávat pozor.“

Otočil jsem se k nim zády. Hotovo dvacet. Nemám na vybranou. Bašta fidli do marmelády. Tak jsem se zase otočil k nim, čelem k problémům.

„Dostala jsi mne, sestřenko. Nejradši bych ti naplácal na zadek a sebral ti tu vlaječku, ale to by mě asi tihle páni vojáci zastřelili za urážku majestátu... Dobře. Já vím, kudy se tam jde. Tuším, co tam najdu. Máte pro mne ještě nějaké informace? Je ještě něco, co bych měl vědět?“

„Ano. Pochopitelně jsme neměli tušení, že se do záležitosti zamotáte vy. Připravovali jsme vlastní akci. Jednoho z našich agentů se nám podařilo dostat mezi rekruty. Teď je někde ve Frajlandu, odešel před třemi týdny.“

Vzpomněl jsem si na něco. „Znám člověka, který o celé záležitosti ví mnohem víc než já. Měli byste ho zmáčknout. Jmenuje se Marek Kašpárek.“

Zřejmě jsem se dotkl jejich bolavého místa. Chvíli mlčeli a pak řekl major: „Nemůžeme si dovolit válku mezi tajnou službou a armádou. Přerostlo by to v něco mnohem většího.“

Kývl jsem. „Vy víte o nich. Vědí oni o vás?“

„Ne. Myslím si, že ne... Ještě na vysvětlenou, pane Finku. Legendou pro akci je archeologická činnost. Pro archeologický průzkum bylo před měsícem získáno povolení ke vstupu do Frajlandu. To je ta vlaječka. Měla by vám zajistit bezpečnost před divokými lidmi z pralesa. To je legenda číslo jedna.“

„A legenda číslo dvě?“

„To už záleží na vás. Nikdo z vás oficiálně není občanem tohoto státu: vy a Simon Honner jste o občanství přišli při emigraci, Lenz je nikdy neměl. Slečna Jorika dostane před vstupem do Frajlandu novou identitu, nemusím vám zdůrazňovat, že ona je nejslabším článkem a je ve vašem zájmu poskytnout jí maximální ochranu... Legenda číslo dvě zní: najala si vás občanka Císařství, Patricia van Hasse, abyste pátrali po její dcerce. Teď k organizační stránce: vyrazíte v noci, okamžitě, jakmile dorazí Lenz. Kolem desáté dopolední můžete překročit Ercgebirk a vjedete do Frajlandu. Budete pokračovat po císařské silnici, ovšem z té musíte uhnout. Pane Finku, vy víte, kde to je.“

„Tohle tajemství vám můžu odtajnit. Odbočíme u skály, na které je namalovaná rysí hlava.“

Major se otočil k malému bojovníkovi: „Simone, říká vám to něco?“

„Jel jsem do Paragu po císařské silnici před osmi měsíci,“ vzpomínal Simon. „Abych řekl pravdu — rysí hlavy jsem si nevšiml, ale to neznamená, že tam nebyla. Okraje císařské silnice jsou ověšeny strašáky, kostmi, totemy. Větší kameny a kusy skal jsou pomalované. Jsou to výstrahy divokých lidí. Kdo bez povolení opustí císařskou silnici a vstoupí do lesa, stává se pro ně lovnou zvěří.“

„Dobře,“ přikývl major. „Doufejme, že najdete to místo. Opakuji, že vaším úkolem je průzkum, získání důkazů,

fotografického materiálu.“ „Dobře,“ použil jsem na něj svůj úsměv.

Major pokrčil rameny. „Nejsem váš nadřízený a nemohu vám dávat rozkazy. Ani Simonovi, ani Lenzovi, ani slečně Jorice. Jenom vás prosím — dejte na ni pozor.“

„Tím jsme to smázli,“ řekla Jorika energicky. „Gowery, máš pleť žlutou jako rybí břicho. Koukej se dát do pořádku. V kantýně dostaneš něco k jídlu a služba ti ukáže postel. Můžeš utrhnout sedm hodin spánku.“

„Jistě,“ kývl jsem. „Ještě jednu prosbu bych měl,“

Sáhl jsem pod pončo a vytáhl podlouhlé pouzdro. Rozsponkoval jsem je a osvobodil zkrácenou brokovnici, zdobenou stříbrnými klikyháky — tu, nad kterou se pozastavila dnešního rána Jorika. „Potřeboval bych do tohohle patrony. Takových deset by to spravilo.“

„Bez problémů,“ kývl major.

„Vezměte si to,“ podal jsem mu zbraň přes stůl, „Na zkoušku. Mám pocit, že je to nějaká zvláštní ráže.“

Pak jsem kývl na pozdrav a vyšel ze dveří.

Kapitola osmá
MŮJ PŘÍTEL MAUZ

Na nádvoří pevnosti jsem našel kantýnu a v ní spořádal pořádnou porci hovězího guláše. O necelou hodinu později jsem seděl na nízké zídce, srkal z plechového hrnku horkou kávu a vyhříval se v posledních paprscích odcházejícího slunce. Tam mě našla Jorika se Simonem.

Simon natáhl levičku a podal mi papírovou krabičku s náboji. „Byl to obvyklý kalibr,“ řekl. Shrábl jsem krabičku s náboji, ale když jsem si chtěl vzít ze Simonovy pravice brokovnici, ukázalo se, že ji Simon pevně drží za hlaveň.

„Zvláštní věcička,“ řekl a konečně zbraň pustil, „Taková hezky zdobená. Stříbrné písmo, vleptané do dřeva i kovu. Viděl jsem už víc takových, ale nikdy to nebylo psané tak pitomým rukopisem.“

Mhouřil jsem oči do slunka, usmíval jsem se. „Psal to Halgerd Hargo, doktor přírodních věd, technolog válečníka jménem Oggerd Adlergaier.“

„Orlosupův osobní čaroděj,“ zavrněl spokojeně Simon. „Věděl jsem, že je to nějaká tajná technologie. Vysvětlíš mi, k čemu to slouží?“

„Ne. Ale myslím si, že to víš.“

„O čem se to bavíte, vy dva?“ udeřila na nás Jorika. Simon jen zatřepal hlavou. „To není nic důležitého.“

„Ale já mám něco důležitého!“ vylétlo z dívky. „Simone, omluvil bys nás, laskavě? Pěnkavko, ty pojď se mnou. Někoho ti ukážu. Tvého dobrého známého.“

Ne, vůbec jsem netušil, koho mi chce předvést. Ačkoliv mě to mohlo napadnout. Bylo to připravené, žádný náhlý Joričin rozmar.

Následoval jsem sestřenku k vysoké strážní věži z dřevěné příhradové konstrukce, ale ta nebyla naším cílem. Prošli jsme na druhé nádvoří a tam už nás čekali dva důstojníci a jeden voják.

Jorika se ohlédla přes rameno, zda jdu za ní, a vešla do nízkých dveří šedého baráku. Voják i důstojníci ji následovali a nezdržovali se s tím, pozdravit mne nebo mne nějakým jiným způsobem vzít na vědomí. Připojil jsem se k nim.

Po pár schodech jsme sešli dolů. Vespod byl pochopitelně arest. Mrňavé vězeňské kobky za silnými betonovými zdmi a nizoučkými bytelnými dveřmi. Prošli jsme chodbou, jen slabě osvětlenou mrňavými okénky pod stropem — v těchto místech už jsme se nacházeli pod úrovní terénu. Míjeli jsme dvířka do kobek, opatřená špehýrkami, kterými bylo možné kontrolovat vězně, i důmyslnými šuplíky, jimiž se dovnitř zasunovalo jídlo. Po dalších schodech jsme pak sešli do ještě nižšího patra. Jeho podlaha se nacházela nejméně čtyři metry pod zemí.

V zátylku se mi ježily chloupky — takováhle zařízení na mne působí hrozně depresivně. Ani vy byste se tady necítili dobře. Tam už byly jen troje dveře do kobek a opuštěný stolek dozorčího. Jorika odklopila špehýrku na jedněch z těch dveří a přes silné sklo ukázala dovnitř: „Znáš ho?“ Podíval jsem se. Nejprve jsem neviděl nic, ale pak jsem v matném světle, které dovnitř dopadalo větrací šachticí, rozeznal sklápěcí lůžko a na něm sedící postavu, zahalenou v plášti. Ten člověk uvnitř se nejvíc ze všeho podobal hromádce hadrů.

„Nevidím mu do tváře,“ řekl jsem.

„On nemá žádnou tvář!“

„Já neznám žádného člověka bez tváře,“ hlesl jsem.

„Tak dobře,“ vzdychla Jorika. „Podíváme se dovnitř.“

„K tomu bychom měli zavolat ještě pár chlapů,“ promluvil jeden z důstojníků.

„Snad to zvládneme sami, ne?“ odsekla Jorika a důstojníci jen pokrčili rameny. Zatímco voják rachotil klíči a hledal ten pravý, vyndali z pouzder revolvery, zkontrolovali je a ponechali si je v pěstích.

Voják otevřel dveře a já se nadýchl vlhkého vzduchu, páchnoucího čpavkem a shnilou slámou. Povšiml jsem si řetězu, na jednom konci byl zapuštěn do betonové zdi. Jeho druhý konec se ztrácel v hadrech, do kterých se neznámý na lůžku halil co nejtěsněji.

Vězeň zvedl hlavu a odhodil si z obličeje dlouhé vlasy, zplihlé jako konopné provázky. Pleť pod vlasy měla barvu tvarohu, který někdo zapomněl ve špižírně dva měsíce. V chodbě kdosi cvakl vypínačem a třicítka žárovka, krytá speciální klecí, se rozzářila.

V tom slaboučkém světle bych nedokázal ani číst knihu, ale na vězně bylo silné až až. Trhl sebou, aby si zakryl oči. V šedi, špíně a stínech jeho obličeje se ukázaly pestré barvy. Tetování, které měl vězeň na lících, představovalo barevná křídla tropického ptáka.

„Mauzi,“ vydechl jsem.

Tehdy před bitvou u Laramise jsem s ním pil z jedné lahve. Pak mě třikrát navštívil v nemocnici v Gartzu — nevím, zda k tomu měl nějaký zvláštní důvod. Už jen proto jsem ho pokládal za svého přítele.

„Konečně," zahučel vězeň chraptivou germánštinou. „Jdeš si pro mě, herolde? Co že si Chris vybral právě tebe?"

Potřásl jsem hlavou. „Ne, mne neposílá Lynx. Je mi líto."

„A kdo tě posílá?"

„Nikdo. Já... já patřím tady k nim,"

„Tak si —" řekl vězeň a doplnil zvlášť oplzlou výzvu. Znovu si zakryl hlavu cípem pláště na znamení, že se už nebude s nikým bavit.

„Co provedl?" zeptal jsem se. „Proč ho držíte tady v té morně?"

„Je to bandita. Chytili jsme ho při drancování osady u Koniginburgu. Zabil, on a ti, kteří nám unikli, plno lidí z vesnice. I ženy a děti. Tvrdý jako hřebík. Do téhle chvíle jsme z něj nevyrazili ani slovo. Patří k Lynxovi, že?"

„Jistě. Jeden z těch, co přežili Laramise. To znamená, že je jedním z Lynxových velitelů..."

Obrátil jsem se ke dveřím. „Nechápu, proč mi ho ukazujete. Pokud ho chcete zabít, udělejte to rovnou. Mne k tomu nepotřebujete."

Ještě než jsme vyšli z kobky ven, zeptal jsem se Joriky: „Viděl ho doktor? Zkusil ho vzít pod rentgen? Nebo pod ultrazvuk a prohlédnout ho po vrstvách?"

Byli jsme už na chodbě, když mi Jorika odpověděla. „Blázníš? To ho má ještě prohlížet doktor? Po tom všem?... Jak jsi to vlastně myslel — po vrstvách,"

„Nijak. Zapomeň na to. Jsem hrozně utahaný. V noci na dnešek jsem nespal. Hodila by se mi nějaká postel a deka..."

* * *

Pokud si to před usnutím umíním, dokážu se probudit v čase, který si předem určím. Mám uvnitř hlavy budík a ten funguje bezchybně. Takže jsem se probudil asi tak deset minut po půlnoci.

Úzká kasárenská místnůstka byla vybavena umyvadlem a párkem postelí, na té vedlejší oddechoval Simon.

Spal jsem s postříbřenou brokovnicí pod hlavou. Ještě jsem ji povytáhl, abych měl pažbu těsně u ucha. Čekal jsem. Trvalo to už jen chvíli.

„Potřeboval bych do tohohle patrony. Takových deset by to spravilo," uslyšel jsem z nitra brokovnice slaboučký hlas, cizí a nepovědomý, jak to u vlastního hlasu bývá.

Tajemství brokovnice nespočívalo jen ve způsobu, jakým byla slitina stříbra a dalších kovů vpravena do dřeva i oceli, ale i ve vnitřku zbraně. Tam bylo schované echo neboli zvuková konzerva. Materiál schopný akumulovat zvuky a po určitém časovém úseku je zase uvolnit. Existovaly různé druhy zvukových konzerv, ale tahle byla vypočítána a odladěna geniálním šílencem jménem Hal Hargo. Po většinu času bylo zařízení odstíněné kovoplastikovým pouzdrem, v němž jsem brokovnici nosil.

Ne, zbraň se skrytým echem neměla žádný původní účel. To jen technolog Hal Hargo zkoušel hranice svých možností,

Do mého zvukovodu slabounce proudil zvuk odcházejících kroků a pak klepnutí zavíraných dveří. Chvíle ticha a pak Joričin hlas.

„Teď ty, Simone. Podařilo se ti zjistit něco o bitvě u Laramise?" Simon: „Něco vím. Gowery Fink, zvaný Pěnkavka, a řeka Laramise — to jsou dvě strany jedné mince. Pro úplnost to vezmu od začátku. Baron von Ogilvy dorazil k Laramise jako první a opevnil se ve skalách. Bylo to dobré místo k obraně, ale baron neměl dost mužů, aby mělo smysl brody bránit. Přesto zůstal. Thilemann přitáhl o pár hodin později. Měl potíže se zásobováním, a tak odložil útok na druhý den. Mezitím baron vyjednával."

Jorika: „Prostřednictvím Goweryho Finka?"

Simon: „Jistě. Fink získal odklad přes noc, možná to byla i jeho zásluha. Ráno poslal baron vyjednavače k Thilmannovi znovu. Herold vjel do brodu a Thilemann ho nechal zabít."

Tentokrát promluvil major. „Baron měl dva heroldy?"

„Ne. Baron měl jen Finka. V tom brodu zemřel někdo jiný. Fink vzápětí vedl útok přes řeku,"

Major (s údivem v hlase): „Cožpak se v takové situaci dalo útočit?"

„Nebylo to nic velkého. Fink a asi patnáct Lynxových Vlků, k tomu nějakých třicet baronových pěšáků. Kromě Finka všichni padli během tří minut."

Jorika (dychtivě): „Dál! Co bylo dál?"

Simon: „Všichni víte, co bylo dál. Zdá se, že nelžou ani ty nejdivočejší zkazky. Thilemannovi obrnění jezdci vjeli do brodu a Fink se jim pod břichy koní dostal do týlu. Zabíjel a zabíjel. Kudy se pohyboval, tam prý vznikaly krvavé ulice. Bral si od nepřátel jejich koně, jejich zbraně. Nemohli se ho zbavit. Trvalo to nějakých dvacet minut. Pak začali Thilemannovi jezdci kolem Goweryho obracet koně a prchat. Prchali všemi směry, přejížděli brod a zapomínali se krýt. Voda je strhávala až do kataraktů. Jiní ujížděli dozadu, do zadních sledů, které postupovaly k brodům. Bylo to prý jako lavina, celé čelo útoku se obrátilo na útěk. Nepopsatelný zmatek. Pak zaútočil baron podruhé. Zvítězil zdrcujícím způsobem."

Jorika se zajíkla: „A Gowery? Skutečně zůstal nezraněný?"

Simon: „Ne. Byl skoro mrtvý... Byl zázrak, že zůstal naživu."

„A co bylo dál?"

„Slyšel jsem to od očitého svědka. Baron se vůbec nezajímal o to, že Thilemann je mrtvý a jeho armáda prchá. Jezdil po bojišti jako šílenec a řval, ať okamžitě najdou Goweryho Finka a pověsí ho na nejbližší strom. Jenže Fink ležel pod hromadou mrtvol, a když ho vytáhli, baron už vychladl. Ne, Pěnkavka vůbec není nezranitelný. Byl rozstřílený na hadry. Půl roku ležel v garízské nemocnici. Nebudu mluvit o prostřílených plících a zlomených kostech. Fink má jednu ledvinu transplantovanou, játra mu vykultivovali ze zbytku jeho vlastních. Má je čistá jako kojenec, může si je propíjet,

jak chce.“

Hlas se živým zájmem: „To skutečně jde — to s těmi játry?“ Do diskuse se zapojil mlčenlivý kapitán.

„Jde to,“ řekl Simon, „ale stojí to moře peněz. Nejen z Christophera Lynxe, ale i z Finka udělalo Císařství výkladní skříň své vděčnosti. Dokonce ho i povýšili do hodnosti kapitána, a to i přesto, že Fink vůbec není voják. Nikdy nebyl voják. Nesloužil v císařské armádě. Přesto ho jmenovali kapitánem,“

Jorika: „Takže je pravda, že Gowery obrátil celou armádu na útěk?“

„Nevím... Osobně tomu nevěřím. Jeden člověk aby zvítězil nad armádou? Ale podle svědectví je to tak,“ Jorika: „Ahhh... Gowery? Je ten člověk vůbec Gowery“?... Kolik lidí tenkrát zabil?“

Simon: „Byli tací, kteří se to snažili spočítat tentýž den, hned bitvě. Říkali, že kolem půl druhé stovky.“

Jorika (se zřejmou hrůzou v hlase): „Půl druhé stovky?“

„Jo — sto padesát vycvičených vojáků, a to všechno během asi třiceti minut. Do toho jsou zřejmě započítáni i ti, které odpravila první vlna Lynxových harcovníků. Tu bych nepodceňoval, ti hoši se dovedli ohánět —“

Na chodbě, ve skutečném světě, a nikoliv v tom, který se přehrával z echa v pažbě pistole, se ozvaly rychlé kroky.

Zastrčil jsem pistoli pod polštář. Tiché zvuky se z ní linuly dál, ale já už si je nikdy neposlechnu. Zvuková konzerva není magnetofon, vydá záznam jen jedinkrát.

Kdosi vstoupil do pokoje.

Posadil jsem se na lůžku — Simon, který do této chvíle pravidelně oddechoval vedle mne, zareagoval podobné. Trhl sebou a sáhl na židli, kde měl odložen zádový závěs s karabinou. Cvakl pojistkou dřív, než se probudil,

„Gowery? Můžeš na chvíli?“ Joričin hlas.

V slaboučkém svědě, které do pokoje vniklo z chodby, jsem koukl na zápěstí. Hodina po půlnoci. Moc jsem toho nenaspal. Cítil jsem se svěží, ale nebyla to pravda. Během pár dalších hodin jsem udělal chybu, která stála něčí život. Život člověka, jenž zemřel místo mne.

Můžeš na chvíli? řekla Jorika. Samozřejmě že jsem mohl. Jen jsem se nasoukal do kalhot a do bot. Simonovi to šlo stejně rychle. Během minuty jsme byli přioblečení.

Dlouhou kasárenskou chodbou, osvětlenou slabou žárovkou u stolku dozorčího, jsme vyšli na široké schodiště. Nenávidím kasárna — jsou hrozně neosobní. Továrna na ubytování odrostlých chlapců. Jejich beznaděj i zběsilá sexuální touha zůstávají zažrané v obílených stěnách.

Žluté lampy nasvěcovaly buzerák a nahoře jim konkurovalo sekundární světlo pustých orbitálních ostrovů. Zakousla se do mne zima. Říjen už začal, noc byla jasná a mrazivá.

Objal jsem si ramena — vyběhl jsem ven jen v kalhotách a v triku. Ohlédl jsem se o Simonovi — i drobný bojovník se v mrazivém nočním vzduchu zřetelně roztřásl zimou.

Před vchodem do vězení postávalo několik postav, všiml jsem si především déleslouživého seržanta středního věku se šňůrami dozorčího, navěšenými na mundúru. Kolem předloktí si přidržoval hadr, který se v tom přízračném světle žlutých lamp a stříbrných satelitních měst zdál šedý s černými fleky. Seržant sám byl křídově bledý a vypadal jako z hrobu vstalý umrlec. Chtěl jsem zavtipkovat, že já nejsem odborník na věci záhrobní, ale nějak mi to nepřešlo přes pysky.

Jorika, nezvykle mlčenlivá, šla před námi. Do vstupních dveří vězení, pak tou dlouhou chodbou pod úrovní terénu a nakonec ještě po schodech dolů. Jak jsme šli, přidávali se k nám další a další lidé — seržant s obvazem, dva hošíci ze stráže, nějací lampasáci. Dveře Mauzovy kobky zely dokořán otevřené a uvnitř postávali další vojáci. Zamřížované světlo pod stropem zářilo o řád silněji než dnešního odpoledne a kromě něho ze tří různých míst vytryskovaly paprsky odložených svítilen.

Na podlaze hromádka hadrů. Při bližším pohledu jsem zjistil, že se slabounce zachvívá.

„Sekla jsem ho,“ řekla konečně Jorika. Stáli jsme nad tou žalostnou hromádkou, která kdysi bývala harcovníkem s pestrobarevně poletovanými tvářemi.

„Jsem stejně dobrá jako ty, bratranče.“ vyhrkla. „Já taky umím zabíjet. Podejte sem tu věc!“

Jeden z okolostojících čumilů jí podal kus matně žlutého materiálu — vypadalo to jako podlouhlá placatá kost a byly na tom pilovité zuby.

„Nějaký hajzl mu to podstrčil!“ zaječela Jorika. „Nebyl jsi to náhodou ty, bratránku? Přeřízl si tím řetěz a málem zabil dozorčího!“

Přistoupila ke mně a podívala se mi upřeně do očí. Byla vysoká, ale já měřím metr pětaosmdesát, a tak se na mne přece jen dívala zespodu. „Tohle je ten tvůj přítel, který tě navštěvoval v nemocnici? Máš ho radši než mě?“

Všiml jsem si, že většina okolostojících (asi tak osmi) čumilů má v rukách zbraně, jejichž ústí míří víceméně mým směrem. Mlčel jsem.

„Co se stalo?“ zeptal se Simon.

„Já nevím, jak jsi to myslel, bratránku,“ zasyčela Jorika, stále směrem ke mně. „Říkal jsi, ať ho prohlídne doktor — tak jsem vzbudila doktora a šla tady pro toho hajzla. Tvůj kámoš po nás vyrazil, málem podřízl dozorčího a mne chtěl vzít jako rukojmí. Jenže,“ hlas se jí zvedl téměř o oktávu, „já jsem ho sekla, tady, malíkovou hranou — no, nekoukej na mne, já taky dokážu zabít člověka!“

Přiklekl jsem k hromádce hadrů a odhrnul plášť. Barevná ptačí křídla se slila do šedivé, asi jako když smícháte všechny barvy plastelíny dohromady. Muž jménem Mauz dosud žil.

„Nezabila jsi ho,“ upozornil jsem dívku. „Už umíral, když jste přišli.“

Mauzův špínou zešedlý plášť byl prosáklý zasychající krví. Je zvláštní, kolik se do člověka vejde krve — ale Mauz byl kus chlapa, dokud ještě rozhodoval o svém osudu sám.

Pod pláštěm byl umírající muž nahý — nenechali mu ani kalhoty, ani košili, ani ponožky. Téměř pět měsíců tady strávil

oblečen jen do pláště, kusu obleku, který harcovníkům slouží jako ochrana před sluncem, deštěm a v noci jako přikrývka.

Kůži měl šedou, zmačkanou jako krepový papír, svaly vpadlé do sebe, což způsobil dlouhý hlad. Na boku podlouhlá rána — kus stržené kůže a mokvající růžové maso.

„Tady," řekl jsem. „Ten muž to měl implantováno pod kůží."

Mauz slabounce sípěl. Vzal jsem jeho hlavu a podložil ji svým kolenem. „Pamatuješ si na mne, Mauzi?" řekl jsem tiše. „Pamatuješ na Pěnkavku Goweryho?"

„Ten zkurvenej doktor," zasípěl tichounce harcovník. „Nakopal bych ho do prdele."

„Zpackal to," přikývl jsem. „Zašil ti to do masa a ne pod kůži. Ztratil jsi hodně krve."

„Hergot," zaševelily rozpraskané rty umírajícího muže. „Mohlo to vyjít. Mohl jsem tu buchtu vzít jako rukojmí a zmizet. Vyšlo by mi to,... kdyby to ten doktor nezprasil,"

Neřekl buchtu, ale slovo vulgárně označující jistý orgán, který mají pouze ženy.

„Skoro ti to vyšlo," kývl jsem. Ve skutečnosti neměl žádnou šanci. „A kdo jsi ty, bráško?" zasípěl,

„Pěnkavka Gowery. Chodil jsi za mnou do nemocnice v Gartzu."

„Jo," přitakal slaboučkým hlasem. „Ty jsi byl první."

„První — kdo?" Náhle jsem se zase dotkl neznámého. Cítil jsem to. Ten muž v mém náručí věděl něco důležitého.

„První... berserkr... tam u Laramise... Vyřiď Chrisovi,... že já..."

Je to zvláštní, jakým způsobem lidé umírají. Mluví s vámi, jejich mozek bezchybně funguje, snaží se vám něco sdělit a náhle, ve zlomku vteřiny, je konec.

Vstal jsem a Mauzova hlava tvrdě křísla o beton podlahy. Nezáleželo na tom.

„Je mrtvý," oznámil jsem všem zúčastněným. „Je po něm."

„Říkáš, že tohle měl pod kůží?" zeptala se Jorika. Z jejího hlasu zazněla úleva — ulehčení nad tím, že jsem to nebyl já, kdo Lynxovu harcovníkovi podstrčil pilovité ostří.

„Ne," vzal jsem jí čepel z ruky. „Ne pod kůží. Měl to přímo v mase. Dneska přišla jeho šance, vyrval si to, jenže než ty jsi pochopila, že máš něco takového hledat, tak vykrvácel."

„Co to znamená — berserkr?'

Pokrčil jsem rameny. Byla v šoku. Pokládal jsem za zbytečné něco jí vysvětlovat.

„Na čí straně vlastně jsi, bratránku?"

Pomaličku jsem si prohlédl ji, Simona, vojáky stojící okolo. „Jsem na své vlastní straně," řekl jsem.

Nervózně se podívala na náramkové hodinky na svém zápěstí. „Skoro dvě v noci," šeptla.

Udělal jsem dva kroky k Simonovi. „Ještě je čas to stopnout. Žádná cesta do Frajlandu. Necháme to být,"

Zavrtěl hlavou. „Akce běží. Někdo na nás čeká." „Lenz? Co, sssakra, má Lenz s námi společného?" Byl neoblomný. „Nechám osedlat koně. Oblékni se. Za půl hodiny vyrážíme."

„Sssakra!" zasykl jsem. „Ty přece víš, koho najdeme ve Frajlandu!"

„Já to vím," kývl Simon, „Ale ona to neví. A půjde tam, i když zůstane úplně sama. Ona a Lenz."

„Myslíš, že máme nějakou šanci, Simone?"

„Ona má šanci,... když budeme s ní. Na nás nezáleží,"

Kapitola devátá
PAŠERÁCI LIDÍ

Všechna jasná nebeská tělesa se skrývala pod obzorem, nad námi se jako zrnka rozsypané krupice leskla myriáda hvězd a pár orbitálních ostrovů, ovšem těch, jejichž svítivost nebyla o mnoho větší než Severky nebo Venuše. Dole — tam, kde jsme se nacházeli my — byla tma. Vojáci drželi v rukách podlouhlá modravá svítidla a dech se jim srážel do stříbřité mlhy. V břiše mne hřála horká káva a mastný, několikrát ohřívaný vojenský guláš. Ještě než jsem si natáhl jezdecké rukavice, zakousl se mi do konečků prstů chlad. Teď, kolem třetí hodiny ranní, se teplota blížila k nule.

Zívající Simon vyváděl ze stájí strakáče a Vánočku. Pak jsme se s obtížemi vyhoupli do sedel a zamířili k hlavní pevnostní bráně. Tam čekala Jorika v sedle klusáka i s naloženým nákladním koněm, přes svou blůzu s kapsičkami měla natažen tlustý vojenský svetr barvy khaki. Byl jí velký, a tak si ho v pase stáhla opaskem se zavěšeným pouzdrem na velkorážní pistoli.

Olicousovaný Alben Hofiřnann nám po vojensku zasalutoval, když jsme projížděli branou. Jenom já jsem se namáhal pozdrav opětovat — koneckonců mám hodnost kapitána císařské armády (ačkoliv jsem nikdy nebyl vojákem). Světla na obloze začala mizet, jak je překrývala stoupající mlha, čímž se paradoxně trochu rozsvětlilo. Naše oči si pomalu zvykaly na temnotu. Dva vojáci s těmi modrými světly nás vyprovodili ještě asi o dva kilometry dál, kde cesta z pevnosti navázala na dálnici.

Dálnicí rozumím onu magistrálu Parag—Bornn, o které jsem se už letmo zmínil. Představovala další pozůstatek po atlantické civilizaci — kdysi se po ní v šesti pruzích řítily statisíce automobilů rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu. Sto třicet kilometrů v hodině — to je skoro čtyřicet metrů za vteřinu. Dokážete si představit takovouhle rychlost? Já ano, párkrát mne už svezli v zepelínu i ve vojenském teréňáku. Není to tak hrozné, jak to zní: čtyřicet metrů za vteřinu.

Z původní dálnice zbýval pás široký zhruba deset metrů, dobře patrný i v tom slaboučkém světic. Pokrýval ho štěrk, dávnými plechovými stády uježděný do drsné, téměř konzistentní hmoty, tu a tam překrytý asfaltovými ostrůvky. Naše koně mohli jít po paměti, nemuseli jsme se obávat, že si na nerovném povrchu poraní kopyta. Omotal jsem uzdu kolem sedlové hrušky, okraje ponča jsem si zastrkal pod zadek a stehna, pod pončem jsem si objal ramena. Nechal jsem Vánočku, ať dělá, co umí, a pokusil se spát. Nešlo to. Pokaždé, když jsem se propadl do dřímoty, mne roztřásl ostrý

ranní mrazík.

Za svítání jsme dorazili k pohraniční pevnůstce. Šedivý monolit s vysokou strážní věží se podobal obrázku starověkého hradu. Neměl jinou funkci než střežit magistrálu. Posádka o síle deseti mužů disponovala strojní puškou a minometem, byla schopna zvládnout malé nepřátelské skupinky nebo ve své ulitě z litého betonu vzdorovat stonásobné přesile. Služba v ní byla většinou vykonávána jen formálně, ale teď nabyla na důležitosti. Pro Christophera Lynxe by bylo obtížné, ale nikoliv nemožné, probít se frajlandskými lesy a v těchto místech proniknout po císařské silnici do země. Právě pro tento případ byla posádka pevnosti spojena podzemními telefonními kabely s Ústím.

Pozvolna se rozednívalo, mlha klesala a srážela se v jinovatku. Kaluže při cestě se potahovaly blankou ledu. Po straně pevnůstky stál nehybný jezdec v zelené parce na zavalitém koni. Když Vánočka došla až k němu, vymotal jsem ruce zpod ponča a poplácal koně po šíji.

„Ahoj, Lenzi. Ten kůň nevypadá dvakrát nadšeně z toho, že na něm sedíš. Být tebou, tak se ho zbavím."

„Uhmmm..." zahučel Lenz.

Byli jsme všichni.

Byli jsme všichni, a ještě jeden přebýval. Pátý člověk vyšel z temnoty u zdi pevnůstky. „Jdu s fámi," zachraptěl.

Naklonil jsem se ze sedla Vánočky a prohlédl si ho. Jeho vzhled se dal nejlépe vyjádřit slovem distingovaný. Patřil zřejmě do úplně jiného světa. Šedé vlněné kalhoty měl nacpány do jezdeckých holínek, přes perlový sportovní roláček měl oblečenu koženou bundu, takovou tu hodně drahou beze všech parádiček. Vypadal mladistvě, a byl to ten typ mladistvosti, který od určitého věku začíná vypadat trochu divně.

„A vy jste kdo?" zeptal jsem se ho.

„Já jmenuji se Karl Marian van Hasse. Já půjdu pro svou dceru s fámi." „Oho," podivil jsem se. „Přece máte být na obchodní cestě. Vrátil jste se nějak narychlo."

„Vrátil jsem se fčas, abych já k vám připojil," odsekl mi.

Napřímil jsem se v sedle a okázale se rozhlédl, „Čekám už jen, že se k nám připojí dudácká kapela."

„Nedělejte kašpara ze sebe!" rozkřikl se na mne.

„Promiňte," omluvil jsem se mu. „Ale opravdu vás s sebou nemůžeme vzít."

„Pročpak ne ne?" podivil se upřímně. „Najala vás pšeci majne manželka." Mluvil česky mnohem hůř než jeho žena. Vypadalo to, že se ani nesnaží o správnou výslovnost. Už takhle nám projevoval laskavost. My jsme se měli přizpůsobit jemu, ne on nám.

„Najala?" zůstal jsem v úžasu nad jeho drzou samozřejmostí.

Vyložil si mé rozpaky špatně. „Sichr, Herr Fink, máte práfdu. Májne Frau mi zdůraznila, že vám za fáše služby ještě nic nezaplatila. Enšuldigen zí, bitte. Byla... ona byla celá bez sebe. Rozrušená, zapomněla. Nemáme ve svyku zůstávat někomu něco dlužní." Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl tlustou prkenici.

„Karle Marianě," tíkla ze strany Jorika. „Není to tak, jak si myslíte."

Zpozorněl jsem. To, že mu vykala, přestože ho oslovovala křestním jménem, o něčem vypovídalo. I to, že ho oslovila nezvykle uctivě.

„Nechejte si to," řekl jsem germánštinou. „O penězích se budeme bavit až nakonec,"

„Ne," přešel i on do své mateřštiny. „Vím, co je má povinnost. Ve Frajlandu se mi může přihodit něco... něco neodvolatelného. Zaplatím vám předem, věřím vám. I támhle tomu pánovi," kývl k Simonovi. „Toho jste najal vy, předpokládám," „A co Jorika," popích! jsem ho. „Myslíte, že tu jsem taky najal?"

Nepochopil, „Ne," řekl prostomyslně. „Slečna Jorika se uvolila, že nám pomůže, je to přece stará rodinná přítelkyně. Nemyslím, že je rozumné, aby šla do Frajlandu také, ale koneckonců ona sehnala tu vlaječku, a tak má právo o sobě rozhodnout. Je přece zletilá..."

Ty hajzle! zasyčel jsem v duchu. Ty si opravdu myslíš, že celá tahle opičárna je jen kvůli tvé famílii ? Seskočil jsem z koně a vykročil ke Karlu Mariánovi s jasným úmyslem vrazit mu zuby až do krku. Za mnou se ozvalo přidupnutí, to jak Lenz s nečekanou elegancí seskočil ze svého valacha. Vzápětí jsem ucítil Lenzovu ruku na rameni.

„Najn," řekl Lenz úplně tiše.

V té chvíli jsem si uvědomil, že Lenz je bodyguard van Hassovic rodiny.

Ovládl jsem se. „Pane van Hasse, můžete mi říct, co vlastně všechno víte? Rád bych si zkontroloval, jak se vaše informace překrývají s mými."

Nedal se pobízet. Tenhle můj přístup se mu očividně líbil, vypadal profesionálně. Vysypal ze sebe kompletně všechno. O verbování mladých lidí z regenství, sběrném táboře v Betonstadtu, laboratoři ve Frajlandu. Dokonce věděl i o té skále s rysí hlavou, o které jsem nedopatřením povyprávěl jeho manželce. V zoufalství jsem otočil oči tam, kde proti temnému nebi čněla silueta malého jezdce s pažbou pušky trčící za uchem: „Celé naše krytí je v hajzlu!" zakvílel jsem.

Lenzova ruka stále spočívala na mém rameni a v té chvíli se sevřela. Krátké silné prsty se mi přes pončo zaryly do masa. Ohnal jsem se po něm podrážděně. I v té tmě jsem si všiml odlesku na hlavni samopalu, která trčela zpod Lenzovy parky.

„Was?" zeptal se pan van Hasse. „Was zágn zý? Já rozumím dobře česky, ale mlufte prósim pomalu."

„Budeme používat jazyk Císařství, jestli dovolíte. Ještě se vás zeptám na pár věcí, pane van Hasse. Řekněte mi: dokážete přečkat noc v lese? Jít dva dny v dešti a o hladu, a přesto zůstat ostražitý? Umíte se nepozorovaně přiblížit k nepříteli a zabít ho? Zabít bez varování? Aniž mu dáte šanci?"

„Já si myslím, že —"

„Kdy jste tohle všechno naposled dělal?"

„Já..."

„Ne! Pane van Hasse — říkáte, že jste mě najal. Dobře. Necháme to takhle. Právě proto vás nemůžu vzít s sebou. Jste

můj klient. Nesmím vás ohrozit. To je proti kodexu. Není to profesionální. To takhle kdybyste přišel a řekl: Pěnkavko, ty stará vojno —“ Lenzova ruka se dotkla mého krku a přerušila mne právě včas. Jistě, tohle byla dobrá cesta, jak se zbavit Karla Mariana.

Sklopil hlavu a nerozhodně přešlapoval. „Máte pravdu,“ připustil, „Máte pravdu ve všem. Ale povězte mi: máte vy dítě?“

„Ne, nemám. Alespoň o něm nevím,“

„Tak vidíte. Nevíte, co je to být otcem. Věřte, já dokážu všechno to, o čem jste mluvil, já —“

„Pane van Hasse,“ přerušil jsem ho. „Vy nám můžete pomoci mnohem víc, než si myslíte.“

„Já?“ ožil.

„Jistě. Spočítejte si nás. Jsme čtyři a chceme se utkat s něčím, co nás mnohonásobně převyšuje. Nebudu vám nic nalhávat. Naše vlastní životy jsou pro nás přece jen důležitější než vaše dcerka. Pokud to jen trochu půjde, přivedeme ji zpátky. Ale já osobně si myslím, že to asi nepůjde. Podívejte se na nás, my jsme jenom pěšáci. Ale vy — vy přece máte styky přímo v Bornnu! Říkal jsem už vaší ženě, že najít vaši dceru je práce pro komando.“

„Jistě, souhlasím s vámi —“

„Je to práce pro komando a já se pokusil o obvyklý postup. Kontaktoval jsem saského konzula, který je údajně vaším dobrým přítelem a on s námi vyrazil dveře, málem nás přitom zabil. Takže teď je to na vás. Nevěřte konzulovi. Vyhněte se mu. Vyžádejte si v Bornnu speciální jednotku osobně.“

Nevěřícně zavrtěl hlavou. „Není v mých silách dostat se do Bornnu dřív než za tři dny...“

„Můžete tam být ještě dnes! Když si pospíšíte, bude komando na tom místě ve Frajlandu ještě před námi,“

„Myslíte, že bych na to měl jít takhle?“

„Určitě. Pokud vím, v osm ráno odjíždí z Paragu přímý vlak. Máte pár hodin na to, abyste se dostal ke kolejím. Když se spojíte s majorem Hofrmannem z pevnosti Ústí a odvoláte se na nás, nechá vám vlak zastavit.“

Když jsem to říkal, stoupala mi do krku euforie. Znělo to tak logicky! Joričin výlet zůstane výletem a špinavou práci za nás udělá někdo jiný.

„Já nevím...“ rozhodil rukama Karl Marian van Hasse.

„Pokud se do toho opravdu položíte, může být dneska večer komando postavené.“ Mluvil jsem vemlouvavě, chtěl jsem se ho zbavit.

„Dobře,“ kývl, „Pokusím se o to.“

Mělo mě varovat, že se nechal od cesty do Frajlandu odradit tak snadno. Ale co by ode mne kdo mohl chtít — už dvě noci jsem se nevyspal, byl jsem unavený, vržen do dobrodružství organizovaného bláznivou osmnáctiletou holkou.

„Rozhodl jste se správně,“ mávl jsem Karlu Mariánovi na pozdrav. „Hodně štěstí, pane van Hasse.“ Neřekl nic.

Jeli jsme dál,

Pevnůstka na okraji regentství byla postavena na dobrém místě — na sever od ní se rozkládaly bažiny okolo pravostranného přítoku Labe, jehož jméno si nepamatuju. Magistrála byla v délce asi tří kilometrů vedena po ostrůvcích pevné půdy, spojených pontonovými mosty, které bylo možno v případě útoku od severu rozbít palbou z minometu. Bažina, záměrně udržovaná v co nejbažinovějším stavu, by výrazně zpomalila postup nepřátel.

I přes časnou hodinu jsme na cestě potkávali malé karavany i osamělé povozy obchodníků, kteří měli v plánu ještě tento den překonat pustinu a před večerem dosáhnout některého většího města v Císařství. Jako bychom se ocitli na startu zvláštního závodu. Ujali jsme se vedení, protože jsme byli rychlejší než volské potahy a soumaři, spřažení uzdami do karavan. Pak nás za hlasitého troubení předstihl konvoj tří rachotících nákladáků, páchnoucích spálenou bionaftou. Rázem jsme se ocitli až na čtvrtém místě.

Mlha se trhala na cáry a znova houstla. Občas na nás shlédlo unavené podzimní slunce, chvílemi se mlžné opony rozhrnuly a odhalily příkré svahy Ercgebirku. Tu a tam jsme nalevo, hluboko pod sebou zahlédli lesknoucí se vody Labe. Oteplovalo se a já konečně v sedle Vánočky utrhl pár okamžiků ničím nerušeného spánku beze snů. Krátce před polednem jsme dosáhli vrcholu cesty. Po jejích okrajích se tyčily dva třímetrové pylony. Hraniční sloupy regentství Boiohiem.

Krajina se svažovala k severu. Zelená barva jehličnatých lesů se střídala se všemi odstíny rezavé a zlaté tam, kde podzim zabarvil listí dubů, buků a bříz. „Frajland,“ ukázal jsem. „Svobodná země. Dříve se tomuhle území říkalo Lužice, ale já nevím, co to slovo znamená. Byl jsi tam někdy, Simone?“

„Párkrát jsem projížděl — po císařské silnici. Uvnitř pralesa jsem nebyl nikdy,“

„Tak to buď rád. To nejlepší sis nechal na samý koneček života.“

Koně se pohnuli dál. Na stěně pralesa se zatřepetalo cosi pestrého. Jak jsme přijeli blíž, viděli jsme, že je to dřevěný špalík, pokreslený červenými pruhy, ježící se trsem bažantích per. Výstraha pralesních lidí.

V pravidelných intervalech se po obou stranách cesty objevovaly výstražné tabule. Kdo opustí cestu, riskuje život, říkaly nápisy v germánštině, češtině a severním univerzálu. Kromě nich ze stromů visely artefakty divokých lidí — omalované kusy dřev, kusy kůží, kosti. Jak říkal Simon, větší balvany pokrývaly primitivní kresby. Hledali jsme tu s hlavou rysa.

Simonovi zřejmě už delší dobu něco vrtalo hlavou. „Pěnkavko,“ řekl mi, „můžu se tě na něco zeptat?“

„Ptej se.“

„Jak to, že máš hodnost kapitána císařské armády, když jsi nikdy nebyl voják?“

„Na to je jednoduchá odpověď,“ zazubil jsem se na něj. „Jmenovali mne kapitánem in memoriam.“

„Posmrtně?“

„Jo. Nějací poskoci barona von Ogilvyho dostali falešnou zprávu, že jsem v gartzské nemocnici zemřel. Protože v tom dni probíhalo slavnostní vyznamenávání všech, kteří přežili bitvu o brody, napadlo je, že by mohli mou mrtvolu

propagandisticky využít. Před nastoupenou armádou, za zvuků polnic a salv čestné gardy dekorovali mé prostřílené pončo.“

„Vážně?“

„Úplně vážně. Mauz mi to přišel povyprávět do nemocnice, chechtal se při tom jako jezevec.“

„Psalo se o tom v novinách,“

„Jo, jistě. Proslavilo mne především tohle faux-pas s povýšením a teprve pak se začalo psát o mém výkonu u Laramise. Ti snaživci, kteří mé povýšení spískali, přišli o židle.“

„Nechtěli po tobě císařští lampasáci, abys vstoupil do armády?“

„To chtěli, hodně mne přemlouvali. Ale já jsem se jim ubránil,“

Zpoza ohybu cesty proti nám vyjeli tři jezdci. Blížili se k nám ze vzdálenosti asi dvou set metrů a pak nás lhostejně minuli.

Bylo na nich něco zvláštního? Snad ani ne. Dva si byli výrazně podobní — vlasy sčesané dozadu, mohutné kníry, ducaté tváře. Soudkovitá těla, ne přímo tlustá, ale zavalitá stejným způsobem, jako byl zavalitý například Lenz. Vypadali jako dva bratři, až na to, že jeden byl vysoký asi jako já a druhý o půl druhé hlavy menší. Oblečeni byli do pěkných teplých bund z tmavě modrého syntetického vlákna a šedých vlněných kalhot, vezli se v sedlech silných valachů. Vyzařovalo z nich tiché sebevědomí, klidně mohli být obchodníky, kteří brzy po ránu vyjeli z císařského okraje Frajlandu a večer už budou trávit v Mělníku.

Třetí z nich byl vysoký hubeňour s dlouhými zplihlými vlasy a s ušťvaným výrazem ve tváři, oblečen ve vojenské parce a hnědých manšestrákách. Zatímco dva předchozí nebyli viditelně ozbrojeni, třetí měl u sedla své klisny přivěšeno pouzdro na revolver s dlouhou hlavní.

Kníráči mi byli povědomí. Někdo, koho jsem potkal nedávno, vypadal stejně jako oni. Dlouhovlasý hubeňour byl jejich scout, průvodce.

Zastavil jsem Vánočku a ohlédl jsem se. Tři neznámí jezdci se od nás zvolna vzdalovali. Simon po mně bleskl očima: „To jsou oni?“

„Zdá se,“ kývl jsem.

„Co?“ vyhrkla Jorika. „Kdo to je? Vy je znáte?“

Pokrčil jsem rameny. „Zdá se, že jsou to pašeráci lidí. Časově to odpovídá. Předevčírem dopoledne vyrazili z Betonstadtu, včera předali náklad a dneska se vracejí. Odbočka do lesa už nebude daleko.“

Tři jezdci od nás již byli vzdáleni sto padesát metrů. Lehce jsem pleskl Vánočku koncem uzdy mezi uši: „Jeď, holka,“

Simon pobídl strakáče, i Joričin klusák vykročil. Ale Jorika v jeho sedle nad něčím přemýšlela. Kousala se do rtů a pozvolna brunátněla.

„Ne!“ vykřikla z ničeho nic asi tak za pět minut. „To není možné! Oni si tu chodí, jako by jim to tu patřilo!“

„Přesně tak to říkal Marek Kašpárek,“ přitakal jsem. „No a co. To není součástí naší zakázky.“

„Nemůžeme je nechat takhle se tady procházet!“ vybuchla. Trhla uzdou, až se klusák postavil na zadní. Takhle ve stoji na zadních ho otočila čelem vzad — jezdit teda uměla. Nám obrat trval mnohem déle.

„Stůj!“ ječel za ní bezvýsledně Simon. „Počkej!“

Čtyři pět vteřin zápasil s uzlem, který poutal uzdu zásobního koně k hrušce sedla jeho strakáče. Pak sáhl do kapsičky na flakvestě a ve slunci se zaleskla dlouhá čepel vyhazovacího nože. Jednoduše uzdu přesekl.

Ohlédl jsem se po hromotlukovi: „Lenzi! Počkej tady na nás!“

Ne — za žádnou cenu jsem nechtěl Patriciina bodyguarda zatáhnout do toho, co se teď stane.

Bok po boku jsme cválali za Jorikou, já a Simon, naši koníci ani zdaleka nestačili jejímu hřebečkovi.

Netušila, jaké má štěstí. Dorazili jsme dvě minuty po ní, ale naštěstí ještě včas.

„Legitimujte se!“ křičela na neznámou trojici. „Identifikujte se! Kdo jste a co tady děláte!“

Kolem dokola se na větvích houpaly barevné strašáky divokých lidí. Jasně, tohle byl Frajland. Tady nikoho nezajímalo, že je regentovou dcerou.

Dva kníráči se tvářili udiveně. Dosud netušili, o co jde. Co se děje ? zeptal se ten vyšší z nich. Vyslovil to jakousi zpatlaninou vlámštiny. Jistě — byli to oni, ti nederlanďáci, na které si stěžoval Marek Kašpárek.

Dlouhovlasý scout sáhl po pistoli, ale to už jsem mávl rukou a vrazil mu před obličej spražené hlavně brokovnice. V té chvíli, než jí v tom mohl Simon zabránit, tasila Jorika z kapsičky jakési lejstro a zatřepala jím: „Tady je můj služební průkaz! Dobře si ho prohlédněte a koukejte to ze sebe vysypat! Vaše jména! Důvod cesty do Boiohiem!“ Teprve pak jí Simon srazil ruku s dokumentem.

Oba kníráči, malý i velký, se na dívku dívali nevzrušeně. Věděli, stejně jako my všichni kolem, že tady je nikdo nemůže zadržet, zatknout, prověřit. Tohle bylo území Císařství, cesta se zdůrazněnou důležitostí. Byl jsem si téměř jist, že Císařství má smlouvu s divokými lidmi, aby ji drželi pod dohledem a v případě nutnosti zřídili pořádek — jakýmkoliv způsobem. V této chvíli nás možná sledovaly bystré oči z hustého listoví kolem nás.

Hubený scout se rozeřval. Používal zvláštní směsku germánštiny a univerzálu, křičel na nás něco v tomto smyslu: „Vy kreténi, vy jste se asi posrali, seberte si tu mrňavou čubku a padejte odsud, dokud ještě můžete!“

Pochybuju, že mu Jorika rozuměla, ale jeho přesvědčivý výkon na ni zapůsobil. Jako by zplihla a nechala se Simonem odstrkat o kus dál, pryč od pašeráků lidí. Scout na nás chrlil své urážky asi tak pět minut, pak si odplivl směrem k Jorice a bez rozloučení se k nám obrátil zády.

Kníráči ho následovali. Odjížděli svým nevzrušeným tempem, co chvíli se po nás ohlédli a nevěřícně vrtěli hlavami. My tři jsme stáli na okraji cesty jako zmoklé slepice.

Nahoře na cestě se objevila kára na dvou tlustých bantamových pneumatikách, tažená zarputilým oslíkem. Vedle ní rázovali dva šlachovití obchodníčci, zabraní do živého rozhovoru. Čekali jsme, až přejdou. Jenom po nás loupli očima a

bavili se dál. Trojice pašeráků lidí mezitím dorazila do místa, kde se cesta ztrácela na horizontu, a tam nám zmizela z dohledu.

„Tak ukaž, kočičko," řekl jsem. Vzal jsem zdrcené Jorice ze skleslé ruky to její lejstro, zatavené do průhledného plastiku, a prohlédl si ho. Pochopitelně — bylo opatřeno fotografií, plným jménem, rodným číslem, otisky prstů, dále tam byl výčet všech pravomocí, kterými Jorika disponovala. Ten seznam měl, nelžu, šestnáct položek.

„Já myslel, že tohle je utajená akce," řekl jsem s přehnaným úžasem. „Tohle je ta tvoje nová identita, děvenko? Jorika Stanek, regentova dcera, to není špatné krytí. Ale kdo seš ve skutečnosti? Prozradíš to strýčkům?"

„Můžu se taky podívat?" natáhl Simon ruku a já mu lejstro podal. Malý bojovník ho bez čtení zapálil zapalovačem, který měl už připraven v levé ruce. Sklouzl ze sedla a sledoval, jak se hořící plastiková fólie kroutí. „Tohle je nějaké chudé království, tenhle Boiohiem," podotkl. „Ve světě se takovéhle věci dělají ohnivzdorné,"

Kapky plastiku odkapávaly na uježděnou cestu a Simon je pečlivě rozšlapával botou. Nakonec odhodil i spálený papír a zašlapal ho do země. „Myslím, že bychom ji měli prohledat," řekl tvrdě.

Jorika jako by se celá zmenšila. Udělala chybu a my jsme si ji právě podávali. Bylo nutné dát jí to pořádně sežrat, jak se říká.

„Myslíš osobní prohlídku?" řekl jsem.

„Jistě. Osobní prohlídku. Může mít těch věcí u sebe tucet,"

„Tak, Joriko, holka jedna," pobídl jsem ji. „Hop dolů z koně a koukej si sundat šatičky."

„To přece nemyslíte vážně," pípla rudá ponížením.

„Proč ne? Je to přece pro tvé vlastní dobro. Nemusíš se stydět. Já jsem skoro tvůj bratr — a Simon? Jen se na něj podívej. On už je starý, z jeho strany ti žádné nebezpečí nehrozí."

No, nemyslím, že bychom ji byli svlékli. Ostatně na to nedošlo.

„Hahoooo!" ozvalo se z horizontu. Bokem obrácený k nám tam stál veliký valach s malým zavalitým jezdcem v sedle. Menší kníratý pašerák lidí se postavil ve třmenech a prudce píchal pravicí do vzduchu. Na tu dálku to nebylo vidět, ale bylo jasné, že má ruku sevřenu v pěst a trčí z ní pouze prostředník. „Hahooo, Mádchen," povykoval lámanou germánštinou, „Ich will dich —" a následovalo jedno oplzlé vlámské slovo, označující pohlavní styk.

Tohle už bylo příliš. Struna, kterou jsme v Jorice napínali, praskla.

„Neee!" vydechla jen. Na obličeji jí vyskákaly rudé skvrny. V té chvíli se naprosto přestala ovládat. Práskla koně dlouhým koncem uzdy přes zadek a zároveň mu zaryla paty do slabin. Vyrazil, jako by měl křídla.

„Ježišmarjá," hlesl Simon a vyhoupl se do sedla strakáče — ale to už jsem hnal Vánočku za Jorikou. Ta za prudkého cvalu rozepínala pouzdro u pasu a tahala ven pistoli.

Cval k čáře obzoru nám zabral nějakou tu chvilku, a tak než jsme dorazili na vrchol svahu, popojeli pašeráci lidí svým pokojným tempem přece jen o kus dál, A tam nahoře — tam už byly hraniční sloupy a tři neznámí jezdci je právě míjeli.

Celá záležitost se tím pádem přesunula na území regentství. Nechápu, jak jsme mohli mít ten den tolik štěstí.

Opozdil jsem se za Jorikou o nějakých padesát metrů. Viděl jsem ji zezadu, jak se řítí vpřed a mává pistolí nad hlavou. Trhla otěžemi a rozmáchla se, aby hlavní praštila malého kníráče přes obličej. Kůň byl však rozjetý a jí se nepodařilo zkoordinovat všechny své pohyby.

Malý pašerák lidí se hlasitě zasmál, zaslechl jsem ten jeho smích a zahlédl blýsknutí zubů pod tmavým knírem. Tohle byla zábava, která se mu zamlouvala. Jak jej brzdící Jorika míjela, vyhnul se hlavni pistole, opisující nepravidelné křivky, a s jistou elegancí vyťal Jorice facku.

Jorika obrátila zbraň kamsi do lesa a stiskla spoušť. Ne, nechtěla zabíjet, jen upozornit, že je ozbrojená a odhodlaná zbraň použít. Mačkala spoušť znova a znova, pokoušela se vystřelit, než si uvědomila, že zbraň dosud neodjistila. Oba kníráči propukli v řehot. Jorika levicí zašátrala po pojistce — přehodit pojistku lze jednoduše palcem pravičky, ale ona to v této chvíli nedokázala.

Malý i velký kníráč se božsky bavili — jenže dlouhovlasý scout byl z jiného těsta. Ve vteřině měl svůj revolver v pěsti, ze vzdálenosti deseti metrů střelil Joričina hřebečka do zadku. Pak obrátil ústí zbraně proti mně. Dvakrát stiskl spoušť.

Scoutova kobyla byl docela obyčejný kůň, žádná stará válečnická herka jako Vánočka nebo Simonův wild. Prásknutí prvního výstřelu ji polekalo — poodskočila a tím mi zřejmě zachránila kůži.

Oba scoutovy výstřely šly do prázdna. Vzápětí scouta srazila neviditelná pěst ze sedla.

Joričin zraněný klusák se vzpíná a řičí, dívka ho nemůže zvládnout. Drží se oběma rukama hřívy a má co dělat, aby se udržela v sedle. Její pistole leží kdesi na okraji cesty.

Větší kníráč mezitím sklouzl z valacha, skryl se za jeho mohutnou kýtou a ze sedlového bandalíru bleskurychle tasil zkrácenou poloautomatickou pušku.

Menší pašerák zůstává v sedle, a to je mu osudným — jeho zbraň se zasekla ve stočené přikrývce. Pokouší seji vyprostit a ztrácí dvě drahocenné vteřiny.

Cválám a mířím na mrňouse brokovnicí. Její ocelové očnice chlapíka hypnotizují a on na další vteřinku zaváhá. Pak už jsem u něho a vrážím mu hlavně do obličeje jako hrot kopí.

Ječí bolestí, pozpátku se kácí ze sedla. Větší muž mačká spoušť poloautomatu, dvě nebo tři včelky se zabzučením prolétají kolem mne, jedna mi propálí vlající okraj ponča. Za jízdy seskakuju — já a Vánočka jsme sehraná dvojka a tohle neděláme poprvé.

Menší chlapík řve vztekem a bolestí — místo levého oka má krvavou ránu, kus sklivce mám rozmazaný na hlavních brokovnice. Švihnu rukou a vezmu ho hlavněmi přes čelist.

Úder se nepodařil tak, jak jsem si představoval. Chlapík uhnul, hlavně mu škrtly o bradu a uvázly v oteplené bundě. Chytil je pevným stiskem a pravičkou mi vyrazil po obličeji.

Schytal jsem to naplno. Ten chlapík měl dobrou školu a pěst mi sedla přesně pod nos. Síla úderu mi projela páteří a odezněla v oblasti kříže. Můj nepřítel mi vyškubl z prstů brokovnici, drapsl ji do obou rukou a namířil na mne.

Patrně nabyl dojmu, že mám zbraň nenataženou, u většiny brokovnic se úderníky natahují zlomením hlavní. Odsunul západku a při pohledu do prázdných komor vytřeštil své zbývající oko. Kopl jsem ho do podbřišku a pak, tou samou nohou, do obličeje. Jestliže jeho pravička odvedla na mém ciferníku dobrou práci, tak podrážka mé boty zapůsobila na jeho obličej jako minometný granát. Zaslechl jsem zapraskání nějakých kostí. Chlapík byl vyřízený.

Už nebyl schopen se bránit, ale já ho musel zabít. Nechtěl se nechat, kňučel, svíjel se. Bušil jsem do něho svou těžkou obuškovitou peněženkou, ale stále se mi nedařilo prolomit mu hrtan, přerazit krční páteř, roztříštit spánek. Když jsem s ním skončil, byl jeho obličej rozbitý na krvavou kaši, ale on dosud žil.

Vstal jsem a rozhlédl se. Joričin kůň stál na třech nohách a z hrdla se mu ozývalo tiché naříkání. Jorika klečela na cestě, bledá jako smrt. O kus dál přešlapovala scoutava klisna a její majitel pod ní ležel na zádech, drobnými pohyby se pokoušel dosáhnout na revolver, vzdálený od jeho pravičky půl druhého metru. A stranou, přimáčknutý obrovským tělem mrtvého valacha, se zachvívaly nohy většího kníratého pašeráka.

Simon s karabinou v pěstích přicházel k nám. To on nás zachránil. Jakmile se vyhoupl na pahorek a uviděl pašeráky, zarazil strakáče, zapřel nohy do třmenů a ze zádového pouzdra tasil karabinu. Prvním výstřelem srazil ze sedla scouta. Byl to od něj vynikající výkon — strefil se první ranou a na vzdálenost dobrých sedmdesáti metrů.

Tři další kulky umístil Simon do těla valacha, za kterým se kryl vysoký kníráč. Valach padl a vysokého muže přimáčkl pod sebe.

Jorika jektala zuby. Teprve teď pochopila, co jsme to já se Simonem za řezníky.

„Nechtěla jsem nikoho zabít," hlesla.

„Oni tě taky nechtěli zabít," zachraptěl Simon. Došel až k nám a pohlédl do očí muže zavaleného valachem. „Tebe ne," dodal. „Tebe si chtěli nechat na hraní."

Bez jakéhokoliv komentáře vpálil muži pod valachem kulku do hlavy.

„Musíme je uklidit," kývl na mne. „Zatáhneme je do lesa." Znovu vystřelil, tentokrát do zátylku malého muže. „Vezmi koně a zapřáhni je do té mršiny... jejich flinty vypadají dobře. Nechceš si některou vzít?"

„Ne," řekl jsem hluše. Přistoupil jsem k chvějícímu se Joričinu klusákovi a začal jsem rozepínat přezky sedla. O kus dál houkla třetí rána, kterou Simon dorazil hubeného scouta. „Jo, jasně," řekl. „Joriko, vezmi si támhle tu klisnu. Odstroj ji a přehoď přes ni svoje sedlo. Uzdu nech tak, jak je. Pěnkavko, proč jsi nestřílel?"

„Neměl jsem to nabitý," zahučel jsem.

„Aha," kývl jen. „Tak jo,"

Hodil si scoutovu mrtvolu přes rameno a zamířil do lesa. Ani já jsem nemarnil čas. Scoutova kobyla i valach malého muže měli u sedel stočená lana — použil jsem je. Omotal jsem je mršině kolem krku a druhé konce přivázal k sedlovým hruškám, pak jsem koně pobídl, řídkým smíšeným lesem odtáhli mršinu asi padesát metrů od cesty. V rozdrceném podrostu za námi zůstala krvavá stopa.

Nebylo to příliš obtížné a netrvalo to ani tak dlouho, slabou čtvrthodinku. Cesta zůstávala prázdná, žádní náhodní cestující. Štěstí stálo vytrvale při nás. Simon mezitím odnosil do lesa malého i velkého muže. Všechny mrtvé zběžně prohledal, V náprsní kapse scouta našel podobnou vlaječku, jakou jsme měli my, vstupenku do Frajlandu.

Jorika se mezitím vzchopila natolik, že opatřila kobylu svým sedlem. Bylo jednodušší přendat celé sedlo než přizpůsobovat to původní pro Joričinu postavu, zkracovat třmeny a přendávat stočenou přikrývku i sedlové brašny.

Zbýval zraněný klusák a přebytečný valach. Klusáka zavedl Simon do lesa a tam ho odstřelil, ale nebyl natolik tvrdý, aby totéž udělal i s valachem malého kníráče. Odstrojili jsme ho a postroje naházeli do lesa, pak jsme ho plácli přes zadek a zahnali směrem do regenství. Snad ho tam potkal nějaký lepší osud.

Zdálo se to neuvěřitelné, ale od chvíle, kdy jsme pašeráky poprvé potkali, až do odklizení mrtvol neuběhlo ani tři čtvrtě hodiny. Před pětačtyřiceti minutami jsme je neznali, netušili jsme, že někdo jako oni vůbec existuje. Jejich životy se křivolakými pěšinkami odvíjely až sem, na hranici mezi pustinou a regentstvím Boiohiem. Teď leželi mrtví mezi kapradím a zakrslými smrky jako potrava pro hmyzí larvy a drobné hlodavce. V lese, jako je tento, z nich za čtrnáct dní zbyde jen hromádka čistě obraných kostí.

Nevzali jsme jim nic, jen tu vlaječku a dva balíčky patron do Simonovy pušky. Všechny jejich pěkné věci, teplé bundy, zbraně, přikrývky, postroje na koně, tam shnijou s nimi, protože nikdo nebude takový blázen, aby opouštěl stezku v těsné blízkosti Frajlandu.

Spěchali jsme. Kdesi na území regentství se ozvaly hlasy a zněly blíž, než nám bylo milé. Další kupecké vozy, které do večera chtějí překonat prales. Narychlo jsme se pokusili zahladit ty nejkřiklavější stopy — nakopat prach na krvavé skvrny, narovnat trávu a křoví, polámané vlečenou mršinou. Pak jsme vyskákali do sedel a zrychleným tempem vyrazili opět po císařské cestě.

Po očku jsem pozoroval Joriku. Teď byla ta pravá chvíle, ve které se mělo projevit, co v ní je. Její první bitva. Hloupě, nesmyslně ji vyprovokovala, ale pak do ní už nezasáhla. Přesto si nevedla špatně. Na chvíli se sice zdálo, že se sesype, ale pak se vzchopila a pomáhala nám zakrýt stopy zápasu.

Teď byla bledá a zamlklá. Pokoušela se to všechno vstřebat. Měla dost námětů k přemýšlení.

Tohle jsi chtěla, Joriko? Takhle sis to představovala? Mizernou špinavou rvačku mezi námi a lidmi, které jsme vůbec neznali? A jaký je teď tvůj názor na Simona, toho laskavého, trochu směšného človíčka, který bez mrknutí oka odstřelil tři raněné muže?

Kapitola desátá
FRAJLAND

Spěchali jsme. Lenz nás čekal tam, kde jsme ho nechali, opuštěný, v sedle svého valacha, s uzdou zásobního koně omotanou kolem sedlové hrušky. V té chvíli byl hrozně podobný těm dvěma, malému i velkému muži s pěstěnými kníry a pečlivé zastřiženými vlasy, oblečeným do hezkých teplých bund bez jediné poskvrnky. I Lenz byl takový — upravený, sebejistý. Rváč z chudinské čtvrti přístavního města, který se vypracoval a dokázal si sám sebe vážit.

Nezeptal se, co se stalo, a my mu nic nevysvětlovali. Vlastně nikdo z nás nepromluvil. Ale on si to určitě domyslel.

Udržovali jsme rychlé tempo a tu skálu s rysí hlavou jsme objevili asi za hodinu, tedy chvíli před třetí. Nedala se přehlédnout, namalovaná jasnými, nesmazatelnými barvami v jakémsi pseudoprimitivním stylu.

„Tady to je," řekl Simon. Byl to on, kdo první porušil dlouhé mlčení.

„Jo, to je ono," přitakal jsem.

„Seš si nějak jistý," otočil ke mně svůj drobný úsměv. „Jsem si jistý. Je to malované stejným stylem jako obrazy na stěnách základny pašeráků v Betonstadtu. Někdo z těch lidí, které jsi zabil ty a Lenz, byl zřejmě malíř. Možná vzal tuhle fušku jen proto, aby měl peníze na barvy a plátno. Možná —"

„Přestaň!" zaječela Jorika. „Prosím tě — přestaň!"

„Podíváme se po stopách," řekl Simon poklidně. Vešli jsme do porostu, každý po své straně balvanu. Po chvíli jsme se opět setkali na cestě.

„Našli jste stopy?" zeptala se Jorika.

„Jo," kývl Simon.

„Já taky," přisadil jsem si. „Dnešní i včerejší. V lese už nebudeme jejich stopy hledat. Spolehneme se na kompas. Je čas vztyčit vlaječku. Uříznu kus nějaké větve."

Jorika vytáhla ze sedlové brašny teleskopickou anténu, roztáhla ji a na její špic připevnila praporek. Druhý konec antény zasunula do zvlášť připravené kapsičky u hrušky sedla. Tak tohle měla promyšlené, tohle ano. Ale zřejmě už nic jiného.

„Podívej," vytáhl Simon vlajku, kterou vzal mrtvému scoutovi. Na první pohled vypadala podobně, podobný pták i ty letící šípy. Ale byla jiná — odlišný rozměr, jiné uspořádání letících šípů, a dokonce ještě něco navíc — hvězdici, která zřejmě představovala slunce.

„Chytré," řekl Simon. „Zřejmě ani jedna z těch vlaječek není stejná."

„Jaký to má smysl?" zeptala se Jorika.

„Nedá se kopírovat. O každé té vlaječce divocí lidé ve Frajlandu vědí, komu byla vydána a proč. Měla jsi kliku, že jsi tu svou dostala tak snadno. Jistě jich není víc než patnáct dvacet." Opatrně svou vlaječku poskládal a nastrkal do kapsičky na flakvestě. Nezbylo než pobídnout koně a vyrazit. Prales nás pohltil.

Ne, tohle nebyla žádná neprostupná džungle, ale přehledný smíšený les s převažujícím zastoupením listnáčů, s velkými rozestupy mezi kmeny stromů a s kapradím, hnijícími padlými stromy a křovisky při zemi. Neznámý svět. Utápěli jsme se v přítmí plném barev podzimního listí, co chvíli seskakovali z koní a vedli je, aby si zvířata při došlápnutí do kapradin nezlomila nohu ve skryté jámě. Prales byl protkán stovkami zvířecích steziček. Nebýt kompasu, nikdy bychom nedokázali udržet přímý směr.

Postupovali jsme lesem více než dvě hodiny a ve mne sílil pocit, že nás Petr Braun obelhal, že neexistuje žádná cesta severovýchodně od císařské silnice. Přesto jsme šli vpřed, mlčeli jsme a stíny kolem nás se dloužily.

První to nevydržela Jorika. „Už jdeme skoro tři hodiny! Říkal jsi, že na té stezce budeme za dvě!"

„Jo, to jsem říkal," pokrčil jsem rameny. „Ale za dvě hodiny tam dojdou ti, kteří to tady znají. Nezoufej, děvče, já myslím, že už tam musíme být,"

Simon se už po sté plácl přes tvář: „Zatracení komáři. Já nevím, že ještě nevymrzli, vždyť v noci už bývá mráz!"

Lenzova zelená parka se ztrácela asi třicet metrů napravo od nich. „Halo!" zavolal tlumeně. „Hýr ist das."

Došli jsme k němu. Mezi stromy vedla cesta z asfaltobetonu tak kvalitního, že ji ani za dvě stovky let nedokázal prales strávit. Nebo si dal někdo práci s jejím udržováním.

„Našli jsme to," oddechla si Jorika. „Musíme na sever," srovnal jsem kompas.

„Podívejte — co to tamhle je!" vyjekla Jorika.

Ve vzduchu stála bílá lidská postava. Kdosi se tam vznášel a mával na nás rozepjatýma rukama.

Ve zmatku jsme sáhli po zbraních, ale hned jsme se upokojili. Ta postava byla jen figurínou ukřižovaného Krista, vyrobená z nějaké zvláštní, nerezavějící a působení času odolávající slitiny. Zato žulový kříž, na němž byla socha zavěšena, už dávno splynul s pozadím, zčernal, porostl mechem.

„To je zvláštní," dotkla se Jorika kovu sochy. „Jako by to vyzařovalo nějakou energii."

I já jsem na Krista sáhl. „Nějaká divná technologie. Aktivní kov, ale ještě ze staré doby, řekl bych. Pojeďte pryč, mám z něj depresi,"

I ostatní cítili v blízkosti bílého Krista zvláštní sklíčenost. „Aktivní kov, který působí na lidskou psychiku," přitakal Simon. „Slyšel jsem o tom, ale vidím to poprvé."

Jeli jsme dál po té asfaltobetonové cestě, která se vymkla fyzikálním zákonům a dokázala vzdorovat času i přírodě. Mlha, dosud skrytá za stromy, vyšla proti nám. Nahoře, nad korunami stromů, byl ještě jasný den, ale uvnitř pralesa se šeřilo.

„Utábořme se," řekl jsem.

„Sejdeme ze stezky?" zeptal se Simon.

„Stačí zajít sto metrů do lesa a nikdo nás nikdy nenajde. Hlavně si pamatujte, že odbočujeme západním směrem a že musíme jít zítra na východ. Mohlo by se nám stát, že bychom se se stezkou už nikdy nesetkali."

„Přeháníš," otočila se po mně Jorika.

„Že přeháním?“ zasmál jsem se. „Děvče, v takovémhle lese jsem se zašel vyčůrat trochu dál, a pak jsem hledal tábor šest hodin,“ Nedůvěřivě po mně loupla očima.

Odvedli jsme koně těch sto metrů od stezky a v provlhlém mechu a v hnijících oddencích kapradin zapálil Simon malý, nečadivý oheň. „Pokud budeme chtít něco uvařit,“ upozornil nás, „musíme teď. Za soumraku oheň uhasíme.“

Měl samozřejmě pravdu. Rychlé podzimní stmívání nás zastihlo dříve, než začala voda v cínovém kotlíku vřít. Simon nekompromisně rozhrabal ohniště a ohořelé větve zapíchal žhavými konci do mechu. Čaj jsme dovařili na zastíněném lihovém vařiči — ale modravé plaménky hořáku neměly tu uklidňující moc živého ohně.

Večeřeli jsme nechutný obsah vojenských konzerv (fazole s mastným vepřovým). Nabídli jsme také Lenzovi, protože jsme těch konzerv měli dost, ale on si vážil svého zažívání a raději vytáhl vlastní sendviče. Mlčeli jsme. Všude kolem stála bílá mlžná hradba, vlhká, nepřátelská. Ta pak zmizela s úplnou tmou, s tím, jak přišel mráz. Nad mřížovím větví se zaleskla vyleštěná čerň oblohy. Ještě nebylo půl osmé večer.

„Ochladilo se,“ řekla do tmy Jorika a přetáhla si přes záda sedlovou přikrývku. „Léto je už úplně pryč.“

Mezi podzimem orvanými větvemi zářilo jasné těleso — jeden z největších orbitálních ostrovů.

„Co je to tam nahoře?“ zeptala se Jorika. „To je CODA?“

„To je Idaho,“ ozval se ze tmy Simonův hlas. „Říká se mu také Maják.“

„Myslíte, že tam, uvnitř Idaha, Cody, Zephyru a všech těch vesmírných měst ještě žijí lidé?“

„Už skoro dvě stě let nikdo nevyletěl nahoru, aby se o tom přesvědčil. Já osobně si myslím, že už tam není nikdo naživu. Udržet biosféru ve skořápce uprostřed vakua a absolutní nuly asi není jen tak. Četl jsem nějaké studie. Všechny, tedy ty rozumné, dokládaly, že je nepravděpodobné, aby se uvnitř satelitních měst udržel život,“

Jorika vyhrkla nečekaně vášnivě: „Evropa je Evropa. Evropa je teď momentálně oslabená. Slyšela jsem o jiných, silných kontinentech, které se jmenovaly Japonsko a Amerika. Třeba se na nich zachovala stará atlantická kultura a pořád ještě udržuje s vesmírnými městy spojení!“

„Stará atlantická kultura,“ řekl jsem váhavě, „byla globální. Všudypřítomná. Pokud není tady, v Evropě, není ani nikde jinde. Navíc by se neutajilo, kdyby někdo létal do vesmíru.“

„Ale vždyť císařští technologové dokážou postavit létající stroje,“ nechtěla se Jorika dát.

Simon se suše zasmál. „O tomhle zase vím něco já. Jistě, císařská armáda disponuje průzkumnými zepelíny a v podzemních hangárech má pár letadel, která v Den sjednocení vzlétají na oblohu pro větší slávu císaře. Do jejich palivových nádrží lejou líh — ty bestie toho sežerou neuvěřitelně moc a na jedno vzlétnutí se ve vzduchu neudrží déle než hodinu.“

„Ale jak to naši předkové udělali, že dokázali postavit vesmírná města? Vždyť prý dolétli až na jinou planetu, na Mars, a tam postavili kolonie. Co chybí nám, že to nedokážeme?“

„Energie,“ řekl jsem. „Naši předkové měli energii. Naftu, uhlí, plyn. Zkamenělé mikroorganismy, uložené pod povrchem země. Během pár generací je vytěžili, vycucali a přeměnili v energii. Nám nenechali nic, jen zemi, zamořenou spalinami a odpady, epidemie nemocí, které kdysi vznikly ve vojenských laboratořích.“

„Ahhh...“ vzdychla Jorika. „Nám nenechali nic.“

„Něco nám zbylo,“ řekl jsem do tmy. „Technologie. Dokážeme vyrobit většinu z těch zařízení z konce atlantické civilizace. Telefon. Telegraf. Rádio. Televizi. Aktivní kov. Pojízdné a létající stroje. Video. Ale sériová výroba většiny z těch zařízení je příliš drahá.“

„Vím, co je rádio, ale pověz mi, Gowery, k čemu je ta — televize a video?“

„Hračky bohatých rodin v Císařství.“

A pak, s ignorováním všech zásad slušnosti, se Jorika zeptala tmy: „Pěnkavko, kdo byl ten druhý vyjednavač, víš, tehdy u Laramise?“

„Nikdo,“ hlesl jsem. Nečekal jsem, že se zeptá takhle přímo. „Von Ogilvy měl jenom mne.“

„Koho zabili v brodu?“

Dotkla se mého slabého místa. Ne, tohle jsem ještě nikdy nikomu nepovídal.

„Jmenovala se Agnes,“ řekl jsem tiše.

„Tys ji znal?“

„Jistě... Udělala to, aby mne zachránila. Když jsem spal, vzala si mé pončo a mého koně... Vánočku. Nechala se zabít místo mne.“

„Proč?“

„Chtěla, abych zůstal naživu.“

„Vy jste byli... milenci? Měl jsi ji rád? Miloval jsi ji?“

„Poslal jsem ji pryč, do bezpečí — ten večer před bitvou. Chtěl jsem, aby jí se nic nestalo. Vrátila se v noci...“

„Miloval jsi ji?“

„Byl bych si ji vzal! Měl jsem ji rád! Byla to normální holka do nepohody, která se mi připletla do života...“ Hlas mi zadrhával. Změnila téma. „Co to znamená... berserkr?“

„Berserkři byli legendární bojovníci starých Germánů. Každý z nich, když se rozběsnil a dostal do bojového transu, dokázal zlikvidovat celou armádu.“

„Jako ty u Laramise.“

„Jako já...“

„Jak to myslel ten tvůj přítel, ten Mauz, že jsi byl první berserkr?“

„To já kdybych věděl. Taky mi to leží v hlavě.“

„Chemické ovlivňování,“ ozval se ze tmy Simonův hlas.

„Cože?“

„To, po čem teď jdeme, možná souvisí s bitvou u Laramise," vysvětlil.

„Nesmysl," odfrkla Jorika. „Tomu nevěřím. Bitva u Laramise proběhla před čtyřmi roky, sedm set kilometrů odsud. Jak by mohla souviset s námi — s Frajlandem a se zavlečenými dětmi?"

„Počkej," řekl jsem. „Marek Kašpárek! Někdo mu namluvil, že jsem garantem toho, co se děje ve Frajlandu. Toho výzkumu. Proč si vybrali zrovna moje jméno? Simone — ještě nevím jak, ale cítím, že máš pravdu. Výzkum souvisí s bitvou u Laramise. Tehdy tam něco vzniklo a teď to pokračuje dál. Musí to tak být, ten Kašpárek má za ušima a nenechal by si namluvit nějaké blbosti. Tenkrát u Laramise mne možná někdo skutečně nadopoval, použil jako pokusného králíka, přeměnil v berserkra... Jediné, co Kašpárkovi zamlčeli, je, že já jsem tehdy o své roli nevěděl — a nedozvěděl jsem se to ani pak..."

Náhle mnou probleskla naděje, že ten, který se tak krvavě předvedl v brodech, jsem nebyl já, ale jakýsi šílenec, nadopovaný chemický kyborg. A vzápětí vztek. Zasyčel jsem do tmy: „Pokud je to skutečně takhle, tak mi někdo zaplatí za Agnes. Někdo ji přesvědčil, přemluvil nebo donutil, aby šla do brodu místo mne."

Úzká dlaň s drobnými prsty hledala ve tmě, a když našla mou ruku, stiskla ji. Byla studená, trochu se třásla (snad zimou) a patřila Jorice. „Proč myslíš, že někdo takhle... použil Agnes?"

Uklidňoval jsem se. Než jsem se odhodlal k odpovědi, udělal to za mne Simon.

„To je přece jasné," řekl. „Nemůžeš z člověka udělat vraždícího šílence jen tak. Musíš ho motivovat, nasměrovat proti té správné straně — jinak začne zabíjet všechny, kteří jsou kolem něj."

Mlčeli jsme a Jorika pevně svírala mou ruku. „Budeme držet hlídky?" zeptal se Simonův hlas.

„Ne," řekl jsem. „Myslím, že by to bylo k ničemu. Museli bychom se vystřídat my dva, ty a já. Jorika ani Lenz nemají zkušenosti. Já osobně nemám chuť být polovinu noci vzhůru. Wir kchomn slám, Lenz," řekl jsem Patriciinu osobnímu strážci. On zřejmě nerozuměl ničemu z toho, co se tady právě povídalo.

Pak bylo slyšet jen šustění rozkládaných spacích pytlů a tmou několikrát probleskło žluté světlo Lenzovy baterky. Zhasil ji, když na něj Simon výstražně zasyčel. Věděl jsem, že Lenz, nezvyklý nocovat mimo čtyři stěny, stejně většinu noci probdí, ale nijak mě to netrápilo.

Byl jsem unavený a zoufale nevyspalý. Spolehl jsem se, že se o Joriku postará Simon, a věnoval jsem se jen sám sobě. Rozhodil jsem na zem nepromokavou tepelně izolační plachtu a přikryl se jejím cípem, nezabralo mi to ani dvě minuty. Počítal jsem s tím, že sílící noční chlad mě bude udržovat v polobdělém stavu. Pravicí jsem sevřel pažbu brokovnice. Ostatní ještě šustili v temnotě, ale ke mně spánek přicházel rychle. Ve chvíli, kdy jsem usínal, jsem si uvědomil, že zbraň stále není nabitá.

Pak jsem usnul.

Asi o hodinu později jsem se mžikem probral do naprosté bdělosti. Cosi, co jsem ještě nedokázal pojmenovat, nebylo v pořádku. Zhluboka jsem se nadechl mrazivého vzduchu a nastražil uši.

Má první myšlenka patřila nenabité zbrani. Palcem a ukazovákem jsem odsunul západku a zbraň pootevřel, levicí zašmátral na řemení pod ponče m — kromě brašniček tam byly našité čtyři sumky a ty jsem včera prozíravě vyplnil patronami.

„Gowery!" Slabé zašeptání. Joričin hlas. „Pěnkavko!"

Rychle jsem vrazil náboje do komor a zbraň zaklapl, „Co je?"

„Je mi hrozná zima!"

Tma, nasvícená nebeskými tělesy, se rozprskla do různých odstínů šedé. Jorika a já jsme nebyli jediní, kdo byl vzhůru — opodál se ze země vyhrabala humpolácká postava Lenze a s tichým kašláním a funěním poodešla kousek do lesa.

Slitoval jsem se:

„Hele, děvče, vstaň a svlékni si ty propocený věci, ve kterých jsi byla celý den. V nich se v životě nezahřeješ. Půjčím ti něco svého."

Sáhl jsem pod hlavu a vyndal ze sedlové brašny trikovou kombinézu, kterou si vždycky schovávám na nejhorší chvíle. Triková kombinéza je užitečná věc, prospektoři a lovci v pralesích ji kolikrát nesvlékají dlouhé týdny, ani nemusejí, protože v tomhle kusu obleku jsou otvory pro vykonávání všech fyziologických potřeb. Moje kombinéza z bavlny s vlasem dovnitř byla, pravda, trochu obnošená, ale čistě vypraná. Párkrát mi zachránila život, nebo alespoň zdraví. Je to povzbuzující pocit, když za vyčerpávajících pochodů v deštích a v tajícím sněhu, promrzlý a promočený do nitky, vím, že ji v nočním úkrytu znovu obléknu, suchou a hřejivou.

„Ale ty ses nepřevlékal," cvakala zuby Jorika. Vůbec neprotestovala a poslechla mne na slovo. V matném nočním světle vyvstala její silueta, rychlými pohyby si svlékala oblečení i prádlo. „Ani Simon a Lenz se nepřevlékali,"

„Já a Simon jsme zvyklí spát venku. Jsme otužilí. A Lenz? Ať dělá, co umí, on není moje nevlastní sestřenice. Vždyť slyšíš, co to dělá s jeho ledvinami. Počkej, děvče, pomohu ti."

V té tmě bylo pro Joriku moje spodní triko nerozluštitelnou záhadou. Přebírala nohavice i rukávy, třásla se zimou a jektala zuby. Marně hledala vstupní otvor. Když jsem se dotkl její kůže, byl to zvláštní pocit. Už dávno jsem se nedotýkal nahé dívky.

„Děvče, ty nemáš šanci přežít v divočině ani jedinou noc!"

Oblékal jsem ji jako malé dítě, strkal jí nohy do nohavic, ruce do rukávů a pak zapnul dlouhatánskou řadu knoflíků od límce až po rozkrok. Zatlačil jsem ji na svou plachtu: „Lehni si tady na tohle."

„Jen si vezmu svetr, počkej..."

„Vykašli se na svetr. Nech ho být."

Její spacák byl obyčejný dekáč, po obvodu zapínaný na zip. Rozepnul jsem ho a dřív, než jsem ho použil jako peřinu, přehrnul jsem přes Joriku cíp své plachty. „Nechápu to," ohradila se, zatímco jsem ji různě balil a přikrýval, „Vždyť jsem dala takové peníze za ten kurs přežití."

„To bylo v létě," usmál jsem se do tmy. „Ale teď, holka, už je pod nulou."
Přilehl jsem k jejím zádům.
Pootočila hlavu: „Takhle budeme spát?"
„Máš lepší nápad?"
„Ty tu máš ale teplíčko," vyjela na mne. „Co to je za plachtu a kdes ji koupil?"
„Tu za peníze nekoupíš," přitiskl jsem se k jejím zádům ještě těsněji. „To je plášť speciálních jednotek, ale těch opravdu speciálních... Víš ty vůbec, čím se křísí podchlazené osoby?"
„Třením sněhem, to ví každý."
„Ale kdež," zasmál jsem se jí tiše do ucha a její vlasy mě zašimraly na rtech. „Podchlazené osoby se křísí biologickým teplem. Vlastním tělem. Jako teď křísím já tebe."
„Dobře. Už jsem v pořádku. A nesahej mi na prsa... ani na břicho."
„Proč? Nejsme přece přímý bratranec a sestřenice. Bratranci byli naši rodiče. Jsme tak vzdálení příbuzní, že na tebe můžu sahat bez obav."
Moje tělo reagovalo. Nedokázal jsem to ovládnout vůlí a ona si toho nemohla nevšimnout.
„Dej tu ruku dolů," zasykla o něco ostřeji.
„Když dolů, tak dolů," kousl jsem ji lehce do ucha. „Spi už."
Téměř jsem spal, když mě znovu probudila. „Pěnkavko, přemýšlím o Patricii. Říkala jsem ti, že to byla má přítelkyně?"
„Mhm... určitě ano,"
„Byla to má nejlepší kamarádka. Už od dvanácti let. Pocházely jsme z prominentních rodin, já i ona — chodily jsme do stejné třídy pro protekční děti, i když ona byla o dva roky mladší... Nějak jsme si padly do oka. Ona byla taková hodně křehká, dívčí, nikdy nepila alkohol, i když jsme vymetaly ty nejdivočejší mejdany. To já se kolikrát zlískala až nadoraz... Lenz chodil s námi — vždycky na nás čekal venku, ať sněžilo nebo pršelo. Jako ten velký věrný pes... Všichni kluci nás pokaždé chtěli doprovázet, ale jeho se báli. Měli z něho respekt."
„Nemluv už. Spi."
„Chci ti jen říct, že nějak nemůžu uvěřit, že by se mi stalo něco zlého, když je se mnou Lenz... a ty."
„Poslyš!" náhle jsem byl úplně vzhůru. „Říkáš, že ta malá Patricia byla pěkná křehotinka —jak to, že ona se nechala najmout do soukromé armády?"
„Myslím, že chtěla být jako já. Ano, já za to můžu. Chtěla se mi vyrovnat. Mám z toho výčitky."
„Tys jí povídala o všem, co jsi zjistila, že je to tak? O tajném výcvikovém táboře ve Frajlandu."
„Ano, řekla jsem jí o tom. To jsem asi neměla, viď?"
„Ach, nech to být. Zvorala jsi, co jsi jen mohla. Doufám, že už neexistuje nic, co bys mohla pokazit."
„Nebuď na mne škaredý!"
„Vyslechl někdo ty dvě holky, co jsem vytáhl z Betonstadtu? Zeptal se jich na Patricii?"
„Snad jo. Já nevím... Je to důležité?"
„Neee... Spi už."
Usínala. Ale já jsem byl úplně bdělý. Kam se to hrnu? Tichá, něžná, způsobná Patricia van Hasse se nechala naverbovat do výcvikového tábora, aby se vyrovnala své přítelkyni Amazonce. Šla najisto, a oni si toho nemohli nevšimnout. Vytáhli z ní všechno. Plukovník Hoffmann nám povídal něco o svém agentovi, kterého propašoval mezi rekruty. Nezáviděl jsem mu jeho osud. Jorika skutečně pokazila všechno, ale jejích kiksů bylo mnohem víc, než jsem si dokázal představit.

Kapitola jedenáctá
PRALESNÍ LIDÉ

Usnul jsem hlubokým spánkem beze snů, který trval asi tak do třetí hodiny ranní. Vzájemně jsme se s Jorikou zahřívali, koordinovaně se převraceli, chvíli hřála záda ona mně a chvíli já jí. Kolem třetí po půlnoci se do mého spánku vloudily sny, a to takové, které bych nikomu nevyprávěl. Před čtvrtou hodinou jsem bojoval sám se sebou — najednou jsem měl pocit, že bych z Joriky měl svléknout kombinézu, do které jsem ji tak obtížně nastrkal.
Ne, nedovolil jsem si k ní nic. Odtáhl jsem se, zabalil se do jejího spacáku a pokoušel se znovu usnout. Moc se mi to nedařilo, její tábornická přikrývka se opravdu hodila jen pro teplé letní noci. Podle pokašlávání, popotahování a občasného smrkání svých společníků jsem poznal, že ani jim se spánek nedaří. Spát pod širákem v tomhle ročním období nebyl dobrý nápad.
Prodírmali jsme se do bílé mlhy. Všechno bylo nasáklé vlhkostí, přesto Simon, jako by to nebyl výkon hodný obdivu, rozdělal z mokrého dřeva ohýnek a uvařil kávu. Taková mokrá rána mají zvláštní účinek — provlhlé spacáky a oblečení se zdají být bez užitku, lépe je odhodit a nezatěžovat se s nimi. Já i Simon jsme podobné pocity znali, a tak jsme všechny své věci pečlivě smotali a sbalili. Jorice a Lenzovi nezbylo než nás napodobit. Jen tak pro legraci jsem vyzval Joriku, aby našla stezku, kterou jsme včera opustili. Nechal jsem ji bloudit mezi stromy asi deset minut a teprve pak jsem vytáhl kompas.
Našli jsme cestu a vyrazili správným směrem. Sluneční paprsky se brzy prodraly prořídlým listovím, zabarveným do žlutá, hnědá, červena. Koním od nozder a nám od úst stoupaly obláčky kondenzovaného dechu. Našel jsem si zvláštní zábavu — odplivoval jsem si a díval se, jak se sliny v mrazivém jitru tříští do tisíců mikroskopických kapiček. Občas se mi v té mlhovině podařilo na milisekundu zahlédnout duhu.
Potom asfalt definitivně zmizel pod návějemi listí, jehličí, křovisky a trsy vysokého kapradí. Sledovali jsme stezku vydupanou kopyty koní i těžkými botami, tu a tam jsme zahlédli v bahnitém výmolu také otisk protektoru pneumatiky.

Nic nenasvědčovalo tomu, že tu před čtvrttisíciletím žilo průměrně čtyři sta lidí na jednom kilometru čtverečním.

Uzavíral jsem řadu a dával pozor. Prales kolem bzučel křídly hmyzu, který ještě nestačil pomrznout v chladných nocích. Ve větvích pokřikovali ptáci, při zemi se občas mihl stín srnky nebo králíka. Čas utíkal, slunce hřálo. Přál jsem si, aby tato cesta pěkným barevným lesem nikdy neskončila.

Kolem poledne jsem se, ukolébán poklidem babího léta, rozhodl, že si na čtvrthodinku zdřímnu. Nebylo mi to dáno. Koutkem oka jsem zahlédl pohyb něčeho většího a jinak zbarveného, než by mohla být srna. Navíc — srna by prchala směrem od nás.

Naklonil jsem se v sedle, jako bych spal, dalo mi velkou práci, abych při tom neusnul doopravdy. Zpod přivřených víček jsem sledoval okolí. Stezka se vinula mezi křovisky a vzrostlými stromy, houpal jsem se v sedle a konej šil ty, kteří nás sledovali.

Pak, na vteřinku krytý kmenem rozložitého dubu, jsem se naklonil až k uchu rezavé klisny a zašeptal:

„Jdi!“

Sklouzl jsem ze sedla a Vánočka šla dál, aniž se nějak narušil rytmus jejích kroků.

Neslyšný stín klouzal pralesem po straně stezky. Neznámý človíček v hnědých cárech zavířil mezi slunečními skvrnkami a byl zase pryč. Nechal jsem ho přejít, pak jsem vystoupil zpoza kmene, napřáhl prst a vykřikl: „Ty! Vidím tě!“

Z barevného listí, spadaného na zem, se mžikem vyloupl lučištník s nataženým lukem. Syknutí tětivy a klepnutí šípu. Chci uskočit, ale je pozdě. Šíp mi projel ponče m a přišpendlil látku k dubovému kmeni. Vzápětí totéž ještě jednou.

Šípy projely ponče m a přistřelily je ke stromu. Nejsem zraněný, jen omezen v pohybu. Trhám sebou, abych se uvolnil, látka praská. Dusot kopyt, to se vrací bok po boku Lenz a Simon, každý z nich už drží svou zbraň v rukách.

Chci zamávat rukama, ale látka, přišpendlená šípy ke stromu, mi v tom brání. „Nestřílejte! Nestřílejte!“

Simon švihne rukou a hlaveň jeho karabiny udeří Lenze přes zápěstí. Čtyři rychlé výstřely z automatu, ale kamsi do křoví. Zbraň vylétla Lenzovi z pěstí, stále však visí na řemenu přes hromotlukova záda. Simon udeří Lenze pažbou do žaludku. Lenz hekne a znovu sahá po automatu.

Simon zarazí strakáče, založí pažbu karabiny do ramene a řve germánštinou: „Nesahej na to, Lenzi, nebo tě zabiju!“ Jorika mává vlajkou na teleskopické anténě. Přede mnou se zhmotní další postava, oblečená v kůžích, v rukách kamennou sekeru.

Sekera dopadá na mou hlavu a celý svět ztmavne.

* * *

Tma. Rudá mlha. Výkřiky. Hukot padajících vod v kataraktech. Ječivé řehtání koní. Koní — ale ti přece za nic nemohou!

Simonův hlas říká: „Prober se! Potřebujeme tě!“

Má pravice právě vbodává dlouhou dýku pod čísi neprůstřelnou vestu. Řev. Mamma, mamma! křičí umírající voják.

„No tak už se prober!“

Zamrkám. Ležím v barevném listí a Jorika mi vodou z polní láhve omývá spánky. Kolem postávají ostatní: uraženě se tvářící Lenz, Simon, ten se pro změnu tváří starostlivě. A pak dva neznámí — nervózní hubený mladík s dlouhými řídkými vlasy a zavalitá žena, asi čtyřicetiletá. Oba jsou oblečeni v kůžích a kožešinách. Jejich strakatě sešívané obleky jsou ve švech rozřezány do třásní, což v daném prostředí vytváří dokonalé maskování. Jsou vyzbrojeni dlouhými luky, za pasem mají zastrčeny nože a kamenné sekery. Mladík nervózně přešlapuje, žena stojí pevné jako skála.

Zavrtím hlavou, abych zjistil stav krční páteře.

„Jsi v pořádku,“ přesvědčuje mě Simon. „Vzal tě tupou stranou a s citem.“

„Díky, Simone,“ usmál jsem se s obtížemi. „Díky, že jsi Lenzovi zabránil ve střílení. To už by bylo po nás.“

Pomaličku jsem vstal a mé vidění se rozostřilo. Slaboučký otřes mozku, diagnostikoval jsem sám sebe. „Lenzi,“ zachraptěl jsem. „Ty máš jednu chybu, hrozně rád zabíjíš.“ „Promluv s nimi,“ ukázal Simon na pralesní lidi. „Už chtěli odejít, ale Jorika je zadržela.“

„Dobře,“ zašklebil jsem se. Hlava se mi motala, a tak jsem se radši zase posadil. Koně přešlapovali po straně, přivázaní k mladým stromkům. Simonova karabina i Lenzův samopal s Joričinou pistolí ležely stranou na znamení, že nemáme nepřátelské úmysly.

„Já,“ vyzkoušel jsem starou germánštinu, „ani moji přátelé, nemáme špatné úmysly. Gowery,“ udeřil jsem se do prsou, „das ist majne náme. Das ist Jorika, hýr Simon, dort Lenz.“

Žena pohnula rty a slovo, které vyslovila, znělo nějak jako šajn.

„Okenšajn?“ zeptal jsem se.

„Oakeršejn.“ opravila mne.

Ukázal jsem na luk v ženině ruce: „Der Bógn,“

Podívala se na zbraň: „-e bó-en.“

„Dý Hand,“ natáhl jsem pravici.

„-e Ha-an.“

„Jasně,“ kývl jsem. „Používají řeč, kterou jsem předpokládal. Jenom ji jinak vyslovují.“

Vyzkoušel jsem další slova — bota, kůň, noha, žena, muž, cesta, strom a snažil se zachytit přízvuk. Horečně jsem přemýšlel. Dala by se získat podpora těchto divokých lidí? Mám jim říct pravdu?

Rozhodl jsme. „Po této cestě chodí lidé. To špatní lidé.“ Pro zdůraznění špatnosti těch lidí jsem si položil ruku na žaludek a naznačil nevolnost. „To naši nepřátelé“ — úder pěsti do dlaně druhé ruky. „Vodí zajatce.“ (Překřížené, jakoby spoutané ruce.) „Zajatci naši přátelé.“

Všichni přihlíželi mému řečnickému výkonu bez pohnutí. Náhle žena pustila luk a sundala si vestu, „-e Lus-s,“ řekla a

ukázala na podšití ze žíhané kožešiny. „Lus-seu hoót."

„Rysí kůže," přikývl jsem. „Domy. Výkřiky. Zabíjení."

Žena se prudce rozbrebentila, jen s velkými obtížemi jsem sledoval, co vlastně říká. Pro jejího druha, nervózního mladíka, bylo probírané téma nesnesitelné — sedl do mechu, sepjal ruce za hlavou, lokty si zakryl uši. Kýval se sem a tam a vyrážel tlumené výkřiky.

Ano, říkala žena. Po této cestě někdy jezdí válečníci na koních a vodí zajatce do osady (?) — zakázaného místa (?) uvnitř pralesa. Ta osada (skupina starých domů) je odsud už nedaleko. Tam se dějí zlé-zlé věci. Bohové lesních lidí jsou velmi pobouřeni. Duchové lidí (zajatců?), kteří zemřeli v osadě — zakázaném místě, jsou neklidní, přicházejí do vesnic lesních lidí a pozorují je při práci, což, jak jsem uznal, není dvakrát příjemné. Lesní lidé už několikrát chtěli vytáhnout proti zakázanému místu a válečníky i jejich čaroděje (?) zabít a ukončit i trápení zajatců, ale jsou vázáni přísahou, kterou složili muži-veliteli.

Pak žena poprosila, abych zlé-zlé lidi vyhnal z lesa, pokud to dokážu, ale abych si dal pozor na čaroděje (?), kteří kolem sebe šíří strach, nenávist i (zaváhání) neslušné způsoby.

Žena používala jedno a totéž slovo pro les a lesní lidi, jiné slovo měla pro osadu i dům. Musel jsem se dlouho vyptávat, než jsem porozuměl. Po chvíli se mi informace začaly skládat v celek. Uvnitř pralesní základny mělo být něco mezi dvaceti a třiceti bojovníky, zhruba stejný počet zajatců a asi deset lidí v bílém oblečeni, které žena označovala slovem tzór. To jsem si ztotožnil se slovem „wizard" (čaroděj) z evropského univerzálu, což je obvyklý název pro zasvěceného technologa.

„Pomůžete nám v boji proti zlým-zlým lidem?" zeptal jsem se ženy.

Rozhodila ruce v omluvném gestu. Ne, oni nám nemohou pomoci, protože dali přísahu muži-veliteli. Mohou však mne i mé bojovníky provést lesem, ukrýt nás, opatřit nám potravu. Kýval jsem a obsah sdělení překládal všem ostatním:

„Je tam nějaký areál, patrně stará fabrika, ve své době dost důležitá. Že byla důležitá, soudím z cesty, po které jedeme, ta je vybudovaná tak festovně, že ji za ty dvě a půl století nedokázal prales pohltit."

„Myslíš, že se jim dá věřit?" zapochyboval Simon.

„Ano. Myslím, že dá. Jsou vyděšení, bezradní. Tam v té fabrice se asi opravdu dějí zlé-zlé věci a pralesní bohové jsou hodně-hodně rozzlobeni. Teď už stejně nemáme jinou možnost než jim důvěřovat."

Jorika pomalu a s uklidňujícím úsměvem vytáhla z mladíkova toulce jeden opeřený šíp. Palcem vyzkoušela hrot.

„Pazourek," řekla užasle. „Něco takového jsem viděla v muzeu. Nechce se mi věřit, že před dvěma sty padesáti lety tady byla normální osídlená země. Za naší hranicí, uprostřed Evropy, je doba kamenná. Jako bychom se vrátili o desetitisíce let nazpátek."

„Tohle není minulost," upozornil jsem ji s neveselým úsměvem. „Tohle je budoucnost pro naše děti."

Nevím, zda by se bylo něco změnilo, kdybychom byli putovali po asfaltové cestě až do konce. Po krátké poradě jsme přistoupili na nabídku divokých lidí. Opustili jsme oficiální cestu a nechali se vést nezřetelnými pěšinkami, na nichž jsme museli většinou jít pěšky a koně vést. Lenz se poddal osudu — zřejmě vůbec nepochopil, co se stalo. Simon se rozhodl důvěřovat mému úsudku. Jorika byla téměř bez sebe — ne strachy, ale úžasem nad tím, co všechno se může přihodit.

Asi po půl druhé hodině, když jsme se pěšmo prodírali houštinou, se zařadila za zadek mé Vánočky a polohlasem se zeptala: „Chápeš vůbec, co se to tady děje? Ti lidé — ten nervózní kluk a ta stará ženská? Proč nám pomáhají?"

Pootočil jsem k ní hlavu: „Jistě, chápu to. Oni vědí, že jsme na válečné stezce. Nechtějí se plést mezi nás a ty druhé. To se nedělá. Není to slušné. Primitivní národy respektují cizí války... Přidali se k nám, protože ti druzí popřeli zásady, podle kterých oni žijí."

„Ty se nebojíš, že nás zavedou do pasti? Ze nás jednoduše zabijou?"

„Ne. Můžeš se divit, ale já jim věřím."

„Tak proč nás vedou tady tím roštím?"

„Chtějí nám dokázat, že jsou na naší straně. Takže se na ně usmívej a dělej, že ti to připadá normální. Zkratka je sice delší, ale méně pohodlná... Oni dobře vědí, jakých setkání nás chtějí ušetřit."

Zmlkla. Ztratil jsem pojem o čase i prostoru a mé občasné kradmé sledování kompasu bylo k ničemu. Hlava, otupělá po ráně sekerou, se mi pomaličku vyjasňovala.

Po namáhavém, asi tříhodinovém pochodu nervózní mladík v čele zastavil, mávl rukou a prudce se rozbrebentil.

„Začínám mu rozumět," podotkl Simon. „Říká, že zlé-zlé místo je už nablízku."

Bylo kolem půl páté a smrákalo se. Nacházeli jsme se u naší staré známé asfaltobetonové cesty. Podívali jsme se průsekem kolem cesty — asi sto padesát metrů od nás ji ukončovaly křiklavě červené zdi.

„Rozumím slovům, ale ne obsahu," řekl Simon. „Kluk říká, že mu křik červeného... nebo snad mrtvého (?) muže naplňuje uši."

„Tak se podívej tamhle," kývl jsem, vytáhl zpod ponča dalekohled a podal mu ho. „Vypadá to jako brána a před ní je ještě něco."

„Pro Matku! Ježíši Kriste!" vyrazil ze sebe malý bojovník.

Do dalekohledu se pak podívala Jorika a zpopelavěla. Po levé straně brány se jako výstraha tyčil kůl a na něm, ruce i nohy doširoka roztažené, bylo naraženo nahé mužské tělo.

Simon se obrátil k zásobnímu koni a začal jej odstrojovat. Rozmotával balíky, vyndával z nich plastikové chrániče a přilby s průhlednými štíty před obličejovou částí. Ke své flakvestě, kterou nikdy neodkládal, přikšíroval kryty ramen, loktů, stehen, holení i kloubů a ve chvilce byl oblečen do lehoučkého, účinného plastikového brnění s matnou kamuflážní kresbou na povrchu. Zatímco se strojil, pohybovala zdrcená Jorika neslyšně rty a Lenz, jak bylo jeho zvykem, stál nehnutě opodál.

Divocí lidé zmizeli. Ještě před okamžikem tady stáli, ale teď čekali někde stranou v úkrytu na výsledek naší mise.
„To je ten váš agent?“ zeptal jsem se a mávl k chlapíkovi na kůlu.
„Jo,“ hlesla Jorika, kterou Simon právě navlékal do pancíře z vytvrzeného plastiku.
„V tom případě už uvnitř nikoho nemáte.“

Kapitola dvanáctá
ZAKLETÝ ZÁMEK

„Co uděláme? Co budeme dělat?“
Mlčel jsem. Utečeme, chtěl jsem říct. Vrátíme se zpátky — ne do regenství, ale do Císařství, kde věci mají svůj řád a s každým Christopherem Lynxem je naloženo podle zásluh.
Nikdy předtím jsem se neobrátil na útěk. Možná to bylo proto, že jsem si nevážil vlastního života. Ale teď mi záleželo na ní — na té divoké holce — a chtěl jsem jen, aby ji nepotkalo nic zlého.
Jenže pokud utečeme, tak to, co je za těmi červenými zdmi, se rozroste a pohltí celé regentství.
„Průzkum,“ řekl jsem. „Já a Simon bychom se mohli připlížit k té zdi a zkusit se přes ni podívat. Vyfotografovat to tam. Se soumrakem zmizíme v pralese, tam budeme v bezpečí. Pralesní lidé se nás ujmou.“
„To bychom mohli udělat,“ kývl Simon. „Podívat se. Nic víc.“
„Chci jít taky,“ vydechla Jorika. Musím přiznat, že měla kuráž.
„Ne,“ zarazil jsem ji. „Nejdříve to omrkneme a pak se poradíme. Za hodinu se začne stmívat.“
„Gowery má pravdu,“ souhlasil Simon. „Máme sotva tu hodinu. Po soumraku už nemůžeme nic dělat, kolem těch zdí je určitě plno nástrah.“
„Budou tam nástrahy,“ přisvědčil jsem. „Ale já je nenajdu.“
„Já jo,“ trumfl mne Simon. „To není zas tak velký problém.“ Jemně se usmíval, tak jako vždycky.
Sundal jsem si pončo, obrátil ho naruby a znovu oblékl. Podšívku jsem měl z černozelenohnědé maskovací látky. Byl jsem připraven. „Hodinu,“ zdůraznil jsem. „Víc ne,“
„Máš foťák?“ zeptal se Simon. Věděli jsme přesně, co děláme: hráli jsme spolu hru na zdržování. Jen hodinu, pak se stáhneme hlouběji do lesa a zítra... Třeba tu červenou zeď už zítra nenajdeme.
„Jo, vidíš, foťák,“ přisvědčil jsem. „Chceme to tam přece vyfotit. Ne, já ho nemám. Jorika ho měla vzít. Vyndej foťák, děvče,“
„Myslíte fotoaparát?“ zamračila se na nás. „Tak ten já nemám.“
„Ale říkala jsi přece tam v pevnosti majorovi Hofmannovi, aby ti ho dal!“
„Dal mi ho. Ale já jsem ho zapomněla zabalit.“
Pokusil jsem se o co nejtišší zavytí. Zavřel jsem oči a počítal do deseti. Nepomohlo to.
„Tak jdeme,“ zavelel jsem radši. „Podél cesty, pak podél zdi.“
„Ssst!“ udělal Simon drobné gesto. Pohnul jsem hlavou a otočil oči k bráně.
V pootevřených veřejích, kde se vzal, tu se vzal, stál vysoký chlapík ve strakaté fialovobílé haleně a v přiléhavých temně rudých kamaších.
Vlastně byl oblečen jako šašek. Z ramen, hrudi i lemu haleny visely třásničky, na jejichž konci se občas leskla nějaká cetka. Křížem přes prsa měl dva řemeny. Na jednom visela pochva s mačetou, plouhala mu až ke kolenům, na druhém měl zavěšen zvláštní patvar, který byl zřejmě karabinou s upilovanou hlavní a pažbou.
Strakaté fialové a bílé kosočtverce nekončily zároveň s halenou, pokračovaly na tvář, a pokud jsme mohli vidět, tak i na lysou hlavu.
Muž v šaškovském oblečení se rozhlédl a zase zašel dovnitř. Ještě chvíli jsme mlčeli, mně osobně tlouklo srdce jako splašené.
„Tetování, všimli jste si?“ vyhrkla pak tiše Jorika. „Tam uvnitř je Lynx!“
Mlčeli jsme. To, že je uvnitř Lynx, jsme tušili už dávno. Pak, když mlčení bylo už příliš dlouhé, promluvil Simon: „Všimli jste si jeho náhrdelníku?“
„Nějaké bílé kameny?“ nadhodil jsem.
„Ne. Byl z lebek. Zdály se mi lidské.“
„Z lidských lebek?“ zhrozila se Jorika. „Ne, to není možné, bylo to příliš malé!“
„Mohly to být lebky dětí,“ nedal jí Simon šanci. Pak se otočil ke mně. „Půjdeme, Pěnkavko. Do tmy se musíme stáhnout zpátky do lesa.“
Otočil se na patě a šel, já za ním.
Smýkali jsme se lesem asi deset metrů podél cesty. Nechal jsem to na Simonovi, zjevně věděl, co dělá. Šel první a úspornými gesty ukazoval, kudy mám jít a která místa se mu nezdají. Opravdu, na dvou místech z trávy a spadaného listí vykoukly kolíky, k nimž byl připevněn drát, natažený nízko při zemi. Těch nástrah tam bylo zřejmě víc, lépe zamaskovaných, ale Simon mne přes ně provedl bez problémů.
Pět metrů před červenou zdí se zastavil. „Máš nějaký plán?“ zašeptal. „Jo, mám plán,“ zašeptal jsem mu v odpověď. „Budeme dělat, že to prozkoumáváme, a asi za hodinu se stáhneme zpátky. Tím získáme čas do zítřka,“
„A zítra?“
„Budeme pozorovat. Čekat.“
„Čekat na co?“
„Čekat, až zahřmí.“
„Mně osobně to připadá jako skvělý plán,“ přisvědčil Simon.

Tělo, naražené na kůl, viselo deset metrů od nás, našel jsem si skulinku v záclonì z listí a kapradí, abych si ho prohlédl. Dřevěný zčernalý hrot procházel v oblasti kříže a trčel půl metru nad zvrácenou hlavou. Příčné břevno zabraňovalo tomu, aby se tělo vlastní vahou smeklo až na zem. Mrtvý neměl žádné jiné zranění než díru skrz trup, vyplněnou kusem dřeva. Koneckonců, pomyslel jsem si, měl docela jednoduché umírání, trvalo pár minut. Ale z mužovy strachem zkřivené tváře nebylo znát, že by ho jeho lehká smrt nějak těšila.

Simon se podíval tím směrem taky a pak ukázal na druhou stranu, podél červené zdi. Měl pravdu, strávit hodinku v přítomnosti napíchnutého chlapíka bylo jako říkat si o pasažérskou jízdenku do blázince. Přikrčeni a v podřepu jsme postupovali dál, Simon tu a tam zalomil stvol kapradiny nebo větvičku keře, abychom našli zpáteční cestu i za šera. Možná stačil jen krok stranou a bouchla by nám pod patou šrapnelová mina.

Po dalších padesáti metrech jsme dorazili k rohu areálu. Vegetace v těchto místech přiléhala až ke zdi, zakusovala se do ní, pnula se vzhůru. Zastavili jsme se. „Myslíš, že se zítra něco stane?“ obrátil se ke mně Simon.

„Nevím. Možná.“

„Máš na mysli Karla Mariana van Hasse? Otce té Patricie?“

„Možná.“

„Vůbec jsme ho neměli nechat odejít,“ nadhodil Simon.

„A co jsem měl udělat? Zlomit mu nohu? Nebo ho nechat vojáky z pevnůstky eskortovat do Ústí a tam ať ho uvězní?“

„Jasně. Něco z toho. Nebo obojí dohromady,“

„Nevšiml sis, že jsem měl v zádech Lenzův samopal? Ty nevíš, že Lenz je van Hassův bodyguard? Navíc Jorika se s van Hassem velice dobře zná, byla k němu pěkně uctivá, koneckonců van Hasse asi není jen tak někdo. Nechal jsem ho jít, a bylo to špatné rozhodnutí. Ale v té chvíli bylo každé rozhodnutí špatné.“

Simon přikývl a mlčel. Chvíli jsme čekali.

Pak Simon, snad že měl dlouhou chvíli, vytáhl z jedné z kapsiček na flakvestě kapesní periskop. Vlastně to bylo jen vypouklé zrcátko, které se dalo připevnit na teleskopickou vysouvatelnou tyč. Roztáhl tyč, měla na délku přes dva metry, což stačilo. Zvedl zrcátko nad zeď a díval se do něho.

Obraz byl zkreslený a zmenšený, viděli jsme jen nějaké rumiště, závěj kopřiv a stěnu nějaké budovy.

„Mezi zdí a tím barákem uvnitř je proluka,“ komentoval to Simon. „Vypadá to, že je tam koridor, do kterého nikdo nechodí. Ty kopřivy vypadají dost svěží.“

Zase jsme se odmlčeli. „Simone,“ řekl jsem po dalších pěti minutách. „Dej mi stoličku. Nakouknu přes zeď osobně.“

Malý bojovník propletl prsty do kolíbky, já do ní vsunul špičku boty a vzepřel se vzhůru po zdi. Mé prsty dosáhly až na její okraj. Přitáhl jsem se.

Neviděl jsem nic než ten koridor, prorostlý kopřivami a bezovými keři, široký asi pět metrů. Táhl se z rohu, kde jsme se nacházeli, rovně až k bráně i napravo, kde se ztrácel v zeleném přítmí. Z jedné strany červená zeď, z druhé zchátralé šedé zdi betonových baráků.

Asi patnáct metrů ode mne čenichal v kopřivách černý, hnědě tónovaný pes, vypadal jako kříženec vlčáka a dobrmana.

Slezl jsem zpátky k Simonovi. „Je tam pes. Jestli nás navětří, začne štěkat.“

„To jsme v hajzlu, sakra!“

„Ne, nejsme, já vlezu dovnitř a vyřídím to s ním.“

„Zabiješ ho? Dokážeš to potichu? Neměl bych tam jít já?“

„Ne, nechci ho zabít. Uklidním ho,“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Mám kurzy ze zoopsychologie a znám psí dorozumívací znaky.“

„Kecáš.“

„No,“ přiznal jsem se, „mám k dorozumívání se psy zvláštní dispozici, nejspíš vrozenou. Bez té by to určitě nešlo.“

„Jo takhle,“ připustil. „Už jsem slyšel o chlapech, kteří to se psy umějí. Ale nikdy jsem žádnýho neviděl v akci.“

„Tak se dívej zrcátkem,“ poradil jsem mu. Vytáhl jsem z opasku svou postříbřenou brokovnici. „Podrž mi to, překážela by mi.“ Znova mi nastavil stoličku a já se přitáhl na hřeben zdi. „Ty Simone,“ zašeptal jsem dolů, „když už tam budu, jen se trochu porozhlídnu. Dvacet minut a jsem zpátky,“

Neřekl nic, jen na mne zespodu upřel svůj drobný úsměv.

Lehoučce jako kočka jsem se přehoupl přes hřeben zdi a z výšky dvou a půl metru jsem skočil dolů. Téměř metr silná vrstva odumřelých stonků kopřiv zbrzdila můj pád. Dopadl jsem do podřepu, pod patami mi zaskřípaly úlomky betonu a noha mi uklouzla po mechu, kterým byl beton pokrytý. Svalil jsem se, popálil si ruce o kopřivy, ale jinak se mi nic nestalo. Napřímil jsem se, ty vyšší z kopřiv mi sahaly až nad hlavu.

Poodstoupil jsem k šedému baráku, tam zřejmě nikdy nezasvitlo slunce a kopřivy tam byly nižší. Dobrman už se ke mně hnal, Neštěkal, byl vycvičený pro tichý útok. Vlnění kopřiv jsem zahlédl i z druhé strany: psi byli tedy dva.

Zahvízdal jsem hodně vysokým tónem, když se to naučíte správně, máte šanci zbrzdit většinu velkých psů. Ale nezastavíte je tím.

Doběhli až ke mně, zuby vyceněné, uši sklopené, čtvrt metru ode mne pocukávali silnými krky a výhružně vrčeli. Hvízdal jsem o půltón níž, pomalu jsem přidřepl a zvedl ruce. Dlaněmi jsem ve vzduchu modeloval oblé tvary.

Nevím, jestli ta znamení, která při takových příležitostech provádím, mají nějaký magický význam. Myslím, že ne, jenom mi pomáhají koncentrovat se. Uklidňují mne, dostávají mne do vstřícné nálady. A psi to cítí. Cítí to z mého potu.

Na jejich útok reaguju neadekvátně — nemám strach, nechci utéct ani zaútočit. Pořád hvízdám. To všechno dohromady je upokojí.

Přestali vrčet a nechali na sebe sáhnout. Podrbal jsem je za ušima. Lehce a přesvědčivě jsem na ně tiše mluvil, chválil

jsem je, jací jsou hezcí a silní. Bylo důležité, že ze mne nasáli i Simonův pach. Přestal je rozčilovat.

Pak jsem vstal a nechal psy být. Prodíral jsem se kopřivami prolukou u delší strany areálu, u té, ve které nebyla brána. Šel jsem podél zadní stěny baráku až tam, kde končila. Mezi jeho rohem a stěnou další zpustlé budovy byla mezera asi pět metrů. Tou mezerou jsem popolezl dál do vnitřku areálu, až tam, kam jsem si troufal. Skrytý v kopřivách jsem se rozhlédl.

Šero, houstnoucí pod klenbou stromů, poodstoupilo. Přede mnou se rozkládalo uzavřené obdélníkové prostranství o rozměrech zhruba sto krát dvě stě metrů, lemované dlouhými jednopodlažními halami, většinou se zborcenými střechami.

Pohlédl jsem směrem k bráně, uviděl jsem jen ty pootevřené veřeje, ale žádného člověka. V přední části areálu, poblíž brány, kdosi odstranil náletové stromy, keře, i trávu. Vyvezl navátou hlínu a obnažil původní asfaltobetonový povrch. V těch místech také zapracoval na rozvalených haluznách — pospravil střechy a vyplnil okenní otvory sklem, které tu snad bylo někde k dispozici. Směrem od brány se šedé betonové stěny ztrácely v houštinách, z okenních otvorů se draly větve keřů a zkroucených stromů. Zahlédl jsem však, že vzadu, na opačné straně obdélníku, než byla brána, je výběh pro stádečko koní.

Starý areál byl stavěn důkladně a s rozmyslem. Jeho funkcionalistická architektura připomínala třicátá léta dvacátého století. Snad to bývala muniční továrna Třetí říše, což byl státní útvar, který svého času válčil proti zbytku Evropy. Vykoukl jsem ještě dál a zahlédl robustní třípatrovou budovu. Stála kousek od brány, po mé straně. Mezi těmi továrními halami byla nápadná, kdysi v ní zřejmě sídlilo ředitelství. Byla důležitá i teď. Sedlovou střechu měla zakrytou rezavě hnědými taškami, okna v prvním i v druhém patře zasklená. Lákala mne.

Podíval jsem se na hodinky: z dvaceti minut, slíbených Simonovi, už uběhla čtvrthodinka. Ale on se nezblázní, počká ještě půl hodiny a pak se určitě vrátím. Bylo to tak jednoduché — koridorem mezi červenou zdí a stěnami baráků projít kopřivovým polem až k třípatrovému domu a zadními dveřmi nakouknout dovnitř. To byla příležitost, která se už nebude opakovat.

Vrátil jsem se k místu, kde jsem přelezl zeď. Kusem betonu jsem si podložil nohy, vyskočil a chytil se horního okraje zdi. Přítmí sousedícího lesa během té chvilky zhoustlo, červená stěna se změnila téměř v černou. Ve své maskované pláštěnce a černých kalhotách jsem klidně mohl viset na zdi a nemusel se bát, že si mne někdo všimne.

Přitáhl jsem se a šeptem sdělil Simonovi svůj plán. Nedal jsem mu příležitost, aby protestoval, a tiše jsem seskočil zpátky. Kopřivovou houštinou jsem se prodíral k třípatrovému domu.

V zadní stěně nebyly žádné zadní dveře, jen pár vysklených okének. Byla od záchodu, jak jsem zjistil, když jsem se jedním prodral dovnitř. Pak jsem stál na dlaždicích v sousedství tří keramických pisoárů, které tu zřejmě přečkaly věky. Páchla tam moč a vlhká zeď. Pokoušel jsem se dát myšlenky dohromady — co dál? Byl jsem přímo ve lvím doupěti a neměl jsem zbraň, tu jsem nechal Simonovi. Ale vrátit se? To by celé dobrodružství nemělo smysl.

Odhodlaně jsem vzal za kliku záchodových dveří, chvíli poslouchal. Pak jsem ji stiskl a vykoukl ze dveří.

Doprava i doleva se táhla zšeřelá chodba, matně osvětlená posledními paprsky odcházejícího dne. Na jedné straně řada oken, na straně opačné řada dvoukřídlých dveří. Na podlaze dlaždice, mezi nimi rostla tráva. Některé tabulky v oknech chyběly, jiné zůstaly, ale omítka už dávno spadala, někdo ji zametl a vyvezl. Na rudých cihlách nezanechal čas podstatnější stopy.

Vzdechy. Do chodby tichounce zaznívá vzdychání. Takové zvláštní, když ho zaslechnu, přeběhne mi mráz po páteři. Ve vzduchu chodby visí cosi hrozivého i lákavého zároveň. Mimoděk si vzpomenu na své sny z dnešního rána, které jsem měl, když jsem se tiskl k Jorice. Cítím, že se červenám.

Pouštím se chodbou a hledám, odkud vzdychání vychází. Jedny z dveří jsou pootevřené, strčím do nich a otevřu je ještě víc. Po páteři mi znovu přejede zimnice.

Uvnitř je asi patnáct lidí, chlapců a dívek ve věku od šestnácti do dvaceti let. Nikdo z nich si nevšímá mé přítomnosti. Tlusté, prastaré závěsy zatemňují okna. Místnost je osvětlena girlandami svíček, přilepenými na plastikovou karoserii jakéhosi samohybného vozítka, jehož vnitřnosti už dávno sežrala rez. Ale vrak není ve středu místnosti a v centru dění.

Jevištěm pro divadlo je veliká litinová postel. Na ní leží dívenka v nadýchaných růžových šatečkách s bělostnými krajkami a pentličkami. Vlasy má spletené do složitého účesu, bledý obličej lehce nalíčený. Pootevřené rty obtažené rtěnkou, kolem hrdla několikrát obtočenu perličkovou šňůru. Oči v hezké tváři jsou široce otevřené, ale dívají se do nějakého jiného, lepšího světa. Ruce a nohy má dívka přivázané k zdobeným pelestem.

Nad dívkou klečí asi osmnáctiletý chlapec v maskáčích, hlavu má vyholenou, jen na temeni se mu táhne pruh ježatých vlasů. Pomalu, pomaloučku jí jazykem přejíždí rty, bradu, napjaté hrdlo až k důlku mezi klíčními kostmi. Pak pohybem rychlým a plavným jako úder šelmy tasí od pasu dýku. Pomalu, pomaloučku přeřízne šňůru náhrdelníku. Perličky se s jemňounkým chřestěním kutálejí po podlaze.

V tom divadle je něco děsivého. Proti své vůli jsem se připojil k půlkruhu přihlížejících. Chlapec v maskáčích pomaličku, stejně vláčně jako předtím dívku líbal, páře růžové plesové šaty. Teď už nevzdychá jen růžová panenka. Rychle a hlasitě oddechují všichni kolem. I já, starý harcovník Pěnkavka Gowery.

Sebral jsem veškerou svou vůli, potřásl hlavou a bez rozloučení vyšel z místnosti. V chřípí mi zůstal nedefinovatelný pach sexu a násilí, slábl, ale někde uvnitř mého mozku pořád probíhal rituál Růžové panenky a Nájezdníka. Rozbitou okenní tabulkou jsem se zadíval na prázdný dvůr, na němž se smrákalo.

Pak jsem si uvědomil, že se odněkud zdola ozývá křik.

Po dvaceti krocích jsem došel ke schodům do sklepa. Křik zesílil. Dole pod schody jsem zahlédl bledé světlo lampy. Elektrické lampy. Někde v areálu musela být ukryta maličká elektrárna, která udržovala v chodu důležitější zařízení než jednu mizernou výbojku ve sklepem.

Po schodech jsem sešel dolů a do cesty se mi postavily železem obité dveře. Bez zaklepání jsem je otevřel. „Co se

hejbeš, ty hovado! Postav se rovně! Ty ses mi nikdy nelíbil, Fritzi Margolde, ty budeš litovat, žes mě potkal! Radši jsi měl zůstat doma v Praze, ty hnido! Hnusíš se mi!“

To řve sedmnáctiletý kluk ve fešácké bílé košili a v černých důstojnických kalhotách. Přes prsa má řemen, v černé kravatě zlatou sponu. Vlasy pečlivě sčesané dozadu, nohy ve vysokých kožených holínkách rozkročené, ruce založené za zády. Jak křičí, šlachy na krku se mu napínají. Obličej má bledý, pokrytý rudými skvrnami.

Čelem k vlhké betonové zdi, rezavé plísní, stojí jeho protihráč — menší pořízek stejného věku v potrhané košili, vojenských pracovních kalhotách, bosý. Třese se, ale snad jen zimou, v obličeji má poměrně klidný výraz.

„Neklepej se, debile!“ řve ten úpravnější a hlas mu přeskakuje. „Máš stát v pozoru, tak se postav do pozoru!“

Postavím se za jeho záda a chvíli poslouchám, jak tomu u zdi spílá a pak mu pomocí těch nejoplzlejších výrazů sděluje, že se vyspal s jeho sestrou a že to pro něj byl velice vlažný zážitek.

Mám toho dost. Chytím křiklouna za rameno a prudce ho k sobě otočím: „Konec zábavy, študente!“

„Ticho!“ zaječí chlapec v uniformě a snaží se mne odstrčit. Vrazím mu dvě mlaskavé facky, a tím ho částečně proberu z transu. Pořízek u zdi se pootočí a hloubavě mě pozoruje. Mrknu na něj: „A co ty, seš v pořádku?“

Bosý pořízek si dá s odpovědí na čas. „Jo, já jsem dobrej,“ řekne pak. Stále se třese, ale teď už je jisté, že jeho chvění má na svědomí vlhká zima tady dole. Chlapec v uniformě cosi kuňká. Vytahuju zpod ponča fotografii Patricie Hasse: „Chlapci, znáte tuhle holčinu?“

Bosý pořízek, Fritz Margold, fotku prohlédne a pak řekne: „Jo, někde jsem ji viděl. Nejspíš na nějakým mejdanu v Paragu.“

„Tady není?“

„Nevím,“ vrtí hlavou Fritz Margold.

„Měla sem dorazit včera,“ upozorňuju. „Včera s transportem.“

„Jo,“ přitaká Fritz, „nový maso včera dorazilo. Ale tahle mezi nima nebyla. Nebo jsi ji tam viděl, Jirko?“

Otázka je položena chlapci ve fešácké uniformě, ale ten je poněkud nepoužitelný. Teď se pro změnu třese on, těká očima po místnosti a tiše si šeptá.

„U-ukažte?“ sebere se nakonec a podívá se na fotku. „A-ano, ta je tady. Ale rovnou ji sb-sbalili a zašili do těch ajnclíků nad laboratoří,“

„Hoši,“ oslovím je oba, „mně říkají Pěnkavka a jsem tady pro tu holku. Zkusím ji vytáhnout, jak vy říkáte, z těch ajnclíků. Myslíte, že by se mi to mohlo povést?"

Fritz Margold má nervy jako špagáty. Pokrčí rameny: „No proč ne?“

„Třeba tam budou Lynxovi harcovníci!“ utrhnu se na něj trošičku.

Fritz zavrtí hlavou: „Ti všichni chlastají. Agregát je na líh. My se tady buzerujeme i bez nich.“

„Takže ty myslíš, že tam prostě dojdu, vytáhnu Patricii ven a zase odejdu?“

„Jsou tam doktoři. Teď už jen dva nebo tři. Ale ty sejmete snadno, když jste se dostal až sem.“

„Poslyš, Fritzi, netaháš mě tak trochu za fusekli? To tady nikdo nehlídá — třeba vás, abyste neutekli?“ Fritzovi zřejmě připadám přespříliš tupý. Vybuchne: „A jak byste si představoval, že by smě utíkali? Pralesem? Bez kompasu? Bez vlaječky? Vy jste se sem snad dostal bez vlaječky? No tak vidíte. A i kdyby nás nakrásně nedostali domorodci, tak se za náma pustí Vlci s těma jejich čoklama.“

„Aha!“ říkám významně, abych si napravil reputaci. „Já odsud musím vypadnout co nejdřív, ale rád bych s sebou měl Patricii. Můžu s sebou vzít do Paragu každého, kdo si to bude přát.“

Hoch v bílé košili se sesype. Pláče. „Já, pane, já... tohle jsem nikdy nechtěl. Moc mě to mrzí, prosím vás, pane, vezměte mě domů.“

„To víš, že tě vezmu,“ pocuchám mu přátelsky jeho pečlivý účes. Vzápětí registruju, že se ve sklepení zhmotnila postava ještě někoho čtvrtého. Rychle se po ní ohlédnu.

Nový příchozí má tvář jakoby rozmazanou, ale to je způsobeno maskovacím vzorem, který má vytetovaný přímo na ní. Je to ramenatý, robustní rabiják, jeden z Lynxových Vlků od Laramise. Paže má nahé, na těle přepásanou halenu bez rukávů. Kalhoty z jelenice zdobené na švech třepením. Šněrovací boty pod kolena.

„Hej, vy sráči,“ vydechne lihový opar, „co se to tady děje?“

Stoupnu si tak, aby mi světlo výbojky dopadalo na tvář. „Ahoj. Známe se. Já jsem Pěnkavka Gowery a hledám Chrise. U brány nikdo nebyl, a tak —“

„Do hajzlu!“ Ruka tetovaného harcovníka sjede k pasu, k pouzdru na plochou pistoli. Než stačí pouzdro rozepnout, zatočím se na patě a bočním kopem ho naberu do žaludku. Jenže, ouha, pod halenou je neprůstřelná vesta, po níž můj podpatek sklouzne. Ztrácím rovnováhu, zavrávorám. Vzápětí mě drží tetovaný chlapík ve chvatu, zvaném kravata.

Provedu prostocvik, obvyklý v těchto případech — udeřím levým loktem dozadu a současně pravou pěstí přes levé rameno. Vzápětí totéž na druhou stranu. Lokty narážejí do flakvesty, pěsti končí v prázdnotě. Ne, nevypadá to dobře. Tetovaný muž mi tiskne hrtan a sklepení kolem mne se rozostřuje.

Jenže je tu porad ještě Fritz Margold, který se právě rozhodl, ke komu se přidá. Pěstí vezme Vlka přes ucho, není to žádná sláva, protože výškový rozdíl mezi Fritzem a tetovaným chlapíkem je téměř čtvrt metru. Přesto však tetovaný uvolní kravatu. Vysmeknu se a úderem lokte do tetovaného spánku Vlka přiomráčím. Levičkou chytnu Vlkovu pravici, která mi před vteřinou tiskla hrdlo, a pak si Lynxova harcovníka přehodím přes hlavu. Muž se zaduněním dopadne na beton podlahy, pro jistotu ho ještě seknu hranou ruky přes krk.

Hotovo. Udělal jsem přesně to, co jsem udělat nechtěl. Oběma nohama jsem skočil do té nejhustší kaše.

Sáhl jsem bezvládnému chlapíkovi na krční tepnu. Hledal jsem tep, a dokonce jsem ho i našel. Napřáhl jsem ruku a zaváhal. Pak, místo abych mu malíkovou hranou rozdrtil hrtan, jsem ho ještě naposled praštil přes spánek.

Fritz i hoch jménem Jirka mne zvědavě pozorovali. Vytáhl jsem z Vlkova pouzdra pistoli, vyrazil z ní zásobník a jen tak

pro jistotu vymačkal náboje. Bylo jich jen pět, zašlých, kulky rozpilované do hvězdice.

„Ten chlapík dělá špinavou práci za málo peněz," poznamenal jsem. „Nestačí mu to ani na to, aby si naplnil zásobník. Ale možná je pro něj práce zábavou. Tohle si vezmi, Fritzi. Jmenuješ se Fritz, ne?"

Namačkal jsem náboje zpátky a zasunul zásobník do pistole. Podal jsem zbraň malému pořízkovi.

„Myslím," řekl Fritz a vzal si zbraň, „že už bych se také rád vrátil do Paragu."

„Máte představu, jak se dostanete ven? Počkáte tu na mne a zkusíte to se mnou přes zeď?"

„Tam jsou miny!"

„No a jak si teda myslíte, že se odtud dostanete?"

„Vylezeme vratama. Než se Vlci vzpamatujou, tak budeme venku."

„A dál?"

Fritz Margold si mne pohrdavě změří: „Vy jste tu sám?"

„Ne, ostatní jsou venku."

„Flinty máte? Vlaječku máte? No tak, co se bojíte, pane! Zmizíme v pralese, když nás budou honit, tak odstřelíme psy a bez psů nás nenajdou,"

Fritzova suverenita mne konsternuje. „Ehmm... Takže si dáme sraz asi tak za... hodinu u brány? Nenápadně! Kdybych tam nebyl, ne ať utíkáte sami — nebo se strhne poprask a já zakysnu uvnitř!"

„Bez obav, pane. My víme co a jak."

„...myslíte, že se ještě někdo přidá?"

„Řekl bych, že jo. Zkusíme se zeptat nahoře."

„Zeptáme se. Povězte mi, hoši, kde tady najdu tu laboratoř?"

„Laboratoř? To je ten třetí barák nalevo od vchodu. Tam bydlí ty příšery v bílých pláštích."

„Tak jdem, hoši. Pojďte."

Vystoupali jsme po schodech nahoru, bezvládného Vlka ponechali jeho osudu, což bylo přinejmenším nachlazení na studené podlaze. Venku se zatím setmělo, chodba byla tmavá, jen dveřmi k Růžové panence, které jsem předtím zapomněl zavřít, dopadalo na dlaždice světlo svící.

Představení pokračovalo. Růžové šatečky a všechno, co bylo pod nimi, už chlapec rozřezal na cáry. Ostří nože teď črtá tenoučké linky na dívčinu kůži.

„Fritzi!" syknu. „Spoléhám na tebe! Dej je do pořádku!"

Fritz Margold jen přikývne. Projde kruhem diváků, strhne hocha v maskáčích z dívčina těla. Vrazí mu pěst do žaludku, ale tím pohyb jeho pravice nekončí, naopak, klepne klouby do mladíkova lokte, a když se prsty po zásahu do brňavky rozevřou, zachytí Fritz padající nůž a přeřízne jím dívčina pouta.

To mi stačilo. Otočil jsem se a záchodovým okénkem jsem se znova propasíroval do kopřiviště.

Mezitím přišla noc. Tentokrát žádná mlha, prudce se ochladilo a vzdušná vlhkost zmrzla do jinovatky. Kopřivy, kterými jsem se prodíral, šustily a cinkaly, jako by byly ze skla.

Znovu na výstupek pod zdí, odrazit se, vyskočit. Zachytil jsem se až napodruhé, poprvé mi prsty sklouzly po námraze. Jednou holou větou jsem Simonovi přes zeď sdělil, že jdu pro Patricii. Další, mírně rozvitou, jsem mu prozradil, že asi tak za hodinu vyjdu z brány, se mnou pár dalších uprchlíků a budeme mít napilno.

„Ty blbče!" ozvalo se tlumeně zpoza zdi. „Ty zkurvenej debile!"

Chtěl jsem se vytáhnout nahoru a podívat se, jak vypadá Simon bez úsměvu, ale prsty mi sklouzly podruhé.

Kopřivovou houštinou jsem se prodíral koridorem mezi zdí a stěnami domů, pak jsem zaváhal. Ačkoliv se stmívalo, skutečná tma ještě nenastala. Přeběhnout volné prostranství před pootevřenou bránou znamenalo vystavit se vážnému nebezpečí. Vzpomněl jsem na onoho kašpárka s náhrdelníkem z lebek. Přikrčený na okraji kopřivové džungle jsem se díval přes dlouhé oschlé stvoly a po zátylku mi stékal pot. Do jakého dobrodružství se to pouštím?

Nemohl jsem jít dál, a nemohl jsem se vrátit. Neprozřetelně jsem dal slovo van Hassovým i Fritzi Margoldovi. Instinktem jsem cítil, že jakmile vyjdu na frajplac, bude se mnou konec.

Z patové situace mě vysvobodila tichounká melodie o dvou tónech. Přicházela zleva i zprava, od satelitních měst, vyvstávajících na temné obloze i z rumiště pod mýma nohama. Po nádvoří k bráně přicházel stín. Rozježený chlap v renesančně střiženém obleku — vysoké boty pod kolena, přiléhavé kalhoty, prořezávaný kabátec křížem sešněrovaný tkanicemi. Pod paží nesl krátký luk a na jeho tětivu vybrnkával ony dva tóny.

Neviděl jsem mu do tváře, ale věděl jsem, že ji má do posledního kousku kůže pokrytou barevnými vpichy. Lynxovi harcovníci měli stejný instinkt jako já. Cítili, že se něco děje.

Lehkým, neslyšným krokem došel k pootevřené bráně a chvíli u ní postál, vyhlížel ven na cestu a nepřestával brnkat na tětivu. Pak se otočil a šel pryč. Dva tóny stále rozechvívaly vzduch.

Za jeho zády jsem tichounce přeběhl oněch patnáct dvacet metrů, které mě dělily od protější kopřivové houštiny.

Třetí dům od brány. Zpod okenních zástěn prosvítalo žluté světlo.

Opatrně jsem ošlapával terén, špičkou boty jsem při zdi nahmatal díru do země, patrně šachtici nákladního výtahu. Měl jsem štěstí, podařilo se mi do ní nesklouznout. Co dál — pokusit se dostat do domu sklepem, zřejmě přes hromady sutin? Nastával okamžik pravdy. Pokud skutečně vejdu do domu, hra skončí. Malá Patricia je tam někde uvězněná a nejspíš bude mít společnost. Všechny, které tam potkám, budu muset v tichosti... umlčet. Zabít. Měl jsem svou obuškovitou peněženku a dokázal jsem s ní zacházet.

Stoupl jsem pod jedno osvětlené okno a poslouchal. Do plic mi vnikly sladce páchnoucí páry ze spalovaného alkoholu — hned vedle okna byl vývod vzduchotechniky. Zaslechl jsem šelestění vrtule větráku a slaboučké pufání. Tam uvnitř byl agregát vyrábějící elektřinu spalováním lihu.

„Líh," zašeptal jsem sám pro sebe. „Třeba budu mít štěstí a všichni budou opravdu ožralí."

Nadskočil jsem a zachytil se za parapet. Přitáhl jsem se nahoru. Nejprve jsem si všiml okenního rámu — byl dřevěný, fortelně opravený a nově natřený bílou barvou. Podíval jsem se škvírou mezi rámem okna a roletou a zahlédl kousek bíle vykachlíkované místnosti, nasvícené slabou zářivkou.

Vypadalo to jako laboratoř. Laboratoř. No jasně!

Opřel jsem se loktem o parapet a pravicí jsem z pouzdra na opasku tasil vyhazovači nůž. Péro cvaklo, čepel se zablyštěla a já ji zabodl do okenního rámu co nejblíž stěny. Sklo zadrnčelo.

Strnul jsem a čekal, ale nic se nedělo. Opřel jsem se o zabodnutý nůž a vytáhl se na uzoučký parapet do kleku. Opatrně jsem vyviklal zabodnutou čepel a pak jsem s ní zapracoval ve střední části rámu při parapetu. Po chvilce snažení se mi podařilo nadzvednout táhlo zavíracího mechanismu. Zatáhl jsem za okenní křídlo, nejdřív lehce a pak silou. Nahoře to luplo, druhá západka se vyprostila z lůžka a okno se otevřelo.

Chvíli jsem na parapetu balancoval — představa pádu z dvoumetrové výšky se mi nikterak nezamlouvala. Otevřeným oknem jsem vlezl dovnitř.

Kapitola třináctá
MUŽ OD LARAMISE

Laboratoř byla kdysi opravdu laboratoří. Bílé kachlíky na stěnách zůstaly tak, jak bývaly. Vnitřní zařízení odpovídalo tomu, co o laboratořích vím. Ergometr čili trenažér na testování maximální zátěže organismu — sedačka s cyklistickými pedály. Velké stoly se sadami zkumavek a lihovými kahany. Dvě velké digestoře. Mikroskopy. Stůl zavalený papíry.

A kromě mé maličkosti nikdo kolem.

Chvíli jsem přehazoval papíry na stole a pak jsem našel to, co jsem hledal. Propisovací pracovní deník, používaný státními i soukromými výzkumnými ústavy. Na tuhých deskách z modrého plátna byly vyplněny předtištěné kolonky. Do té označující název výzkumného úkolu někdo vepsal energickými verzálkami:

PROJEKT BERSERKR

Zalistoval jsem v sešitu, byl z větší části hustě popsaný. V germánštinou psaných poznámkách jsem zahlédl klíčové slovo, opakovalo se znovu a znovu.

Feromon.

Nezaslechl jsem nic, jen instinktem jsem vycítil, že už v laboratoři nejsem sám. Zvedl jsem oči od pracovního deníku a uviděl před sebou malého připlešatělého chlapíka ve špinavém (původně jistě bílém) laboratorním plášti, zpod kterého vykukovaly ještě špinavější kalhoty. Na krku mu plandala filtrační maska, jen taková ta mrňavá pro ústa a nos, jakou nosí chirurgové.

„Ahoj, Vasile," oslovil jsem ho přátelsky. „To je doba, co jsme se neviděli."

Vasil Schäffer, ten potrhlý konstruktér parního děla od Laramise! Biochemie mu zřejmě seděla lépe než mechanika, ve výzkumu feromonů tady odvedl obrovský kus práce.

„Pěkně sis tady máknul, bráško," pozvedl jsem pracovní sešit a přátelsky se na něj zazubil. Pravicí jsem pod pončem tasil obušek a provedl dva úkroky, abych se k zmetkovi dostal blíž.

Jasně — žvanit a žvanit, pak mu nějakým jednoduchým způsobem prorazit lebku a tiše se vypakovat.

Mužík zvedl obě ruce — levicí si nasadil masku, v pravé držel rozprašovač. Celý ten pohyb provedl neuvěřitelně plynule, zřejmě ho nedělal poprvé. Kdyby jen na vteřinku zaváhal, tak jsem ho měl.

Nezaváhal.

Mrštil jsem po něm pracovním sešitem a vyrazil do útoku.

Chlapíček stiskl gumový balónek a z hubice rozprašovače vytryskl obláček aerosolu.

Bylo to jako rychle narůstající bolest.

V prvních dvou vteřinách jsem si říkal, že to nic není. V dalších třech vteřinách jsem s tím bojoval a zdálo se, že úspěšně. Pak jsem jen lapal po dechu, zakrýval si hlavu a ječel.

Nebyla to bolest, ale strach. Odhodil mě do kouta, zmačkal do klubíčka a donutil řvát. Čistá, koncentrovaná hrůza, jakou zažívá zvíře tváří v tvář svému druhovému nepříteli, není schopno pohybu a umírá na srdeční zástavu, pokud to trvá moc dlouho.

Zakletý zámek staré továrny obživl. Nějací muži v pancířích mě vyvlekli ven z laboratoře. Nemluvili, protože i oni měli na obličejích filtrační masky. Byl jsem jim vděčný za to, že mne táhnou z dosahu strachu, a odpouštěl jsem jim, že mne kopou a tlučou pěstmi.

Dovlekli mě do jiné místnosti v jiné budově, strhali ze mne oblečení a přivázali k dřevěnému kříži ve tvaru velkého písmene X, který tam byl připraven k nějakému podobnému účelu. Jak důmyslně to tam bylo připraveno! Kotníky, holeně, stehna, lokty, předloktí i zápěstí mi širokými řemeny připoutali k neohoblovanému dřevu. Kolem krku mi nasadili široký obojek a ten někam připevnili. Mohl jsem pohnout leda tak prstem a to bylo všechno.

Bylo mi hrozně zle. Šok, emoce vytočené až za hranici snesitelnosti.

Pomalu jsem přicházel k sobě, rozkoukával se. Místnost měla tvar kruhu o průměru asi osmi metrů. Stěny bez oken byly vyskládané z plochých kamenů, zpevněných zčernalými trámy. Někde za falešným obložením svítily elektrické lampy, jejich světlo do kamenného kruhu vnikalo spárami mezi kamenným zdivem i třemi vstupními otvory. Nepřímé osvětlení bylo tak dobře rozvrženo, že uvnitř prostoru vytvářelo konzistentní pološero bez ostrých stínů, ve kterém bylo možno rozeznat i tu nejmenší podrobnost. Ohořelé louče v železných držácích zůstaly nezapálené, taková dekorace zřejmě nebyla v této chvíli zapotřebí. Vyhaslé zůstalo i otevřené ohniště s cejchovacími železy nastrkanými v chladném popelu.

Na dvou stolech po straně byly pečlivě rozložené nástroje. Biče s háčky na konci pramenů, ostré čepele, jednoduché

svěráčky. Poctivé železo, dřevo, kůže, nejsložitější mechanismus v tom byl šroub. Tuhle napodobeninu středověké mučírny musel navrhnout nějaký dobrý psycholog, napadlo mě. Kašírovaná, ale přesvědčivá. Vzbuzuje pocit, že lidé, kteří tady pracují, mají svou práci rádi. Vše, co vykonají, bude učiněno s nevšední péčí a pozorností.

Odněkud hrozně táhlo. Dech se mi srážel před obličejem a zima mi znecitlivovala nahou kůži.

Tři bojovníci se rozestavili ke stěnám a sundali si filtrační masky. Dva si byli velmi podobní — dlouhé pláště přes ramena, mastné vlasy okudlané nožem. Těla chráněná plastikovými chrániči, posbíranými z výstrojních skladů elitních jednotek deseti různých států. Oba nesli své opancéřování přirozeně a s lehkostí, dávno už se stalo integrální součástí jejich tělesné schránky.

Lišili se především tetováním v obličeji. Jeden měl tvář překrytou černými a bílými zebřími pruhy, druhý vypadal, že ji má sešitou z několika kusů: přes lícní kosti a kořen nosu, přes rty i bradu se mu táhly hluboké, rozšklebené zářezy do kůže, jejichž okraje si nechal vyzdobit černou a purpurovou barvou. Napříč zářezy měl vytetovány hrubé, záměrně neumělé švy.

Ti dva byli jasní: řezníci, zabijáci otrlí až za hranici lidskosti. Ale ten třetí byl jiný. Dlouhé vlasy umyté a stažené úzkou čelenkou, na těle renesanční kabátec z odřené kůže, ale stále ještě pěkný, na mnoha místech ozdobně prořezávaný a stažený překříženými řemínky. Varhánky na kabátci měl zjevně vycpané kevlarem, stejně jako přiléhavé vrapované kalhoty. Nad pravým uchem se mu ježily dříky šípů, neměl je v toulci, ale v zádovém pouzdře, kde každý šíp měl svou vlastní kapsičku. Z modrého čela mu skapávaly k bradě modrozelené kapky. Vypadal jako tajemná lesní bytost, jako elf z keltské mytologie.

Čekali. Čekali na toho, který po čtvrthodince vstoupil jedním z dveřních otvorů.

„Pěnkavko! Co ty tady!“ Nezaměnitelný hlas se sykavkami muže s rozštěpem horního rtu.

Při pohledu do rysího obličeje jsem si všiml, jak se Christopher Lynx změnil. Zpustl. Stále oblékal svou jedinečnou kovoplastikovou zbroj s vytepávanými révovými listy. Temně fialový plášť, lemovaný rysí kožešinou, nebyl týž jako tehdy u Laramise, ale velmi podobný. Dlouhé vlasy Lynxovi zřídly, slepené visely přes oči jako provázky. Rysí tetování se vlnilo přes hluboké rýhy od chřípí k okrajům úst, licousy byly přerostlé a neudržované.

„Věděl jsem, že tě tu najdu,“ spokojeně jsem pohnul rozbitými rty. „Seš v průseru, Chrisi.“

Jen tak mimochodem mi škrtl o tvář rukou v rukavici. Kovové hroty na kloubech mi roztrhly kůži a zaskřípěly o lícní kost. Teplá krev mi vytryskla z tváře a skápla na rameno.

„Jo? Nepovídej. Já měl pocit, že v průseru seš spíš ty.“

„Pokusy na lidech,“ zasípěl jsem a nepřestal se usmívat. Jako bych i já měl na tváři tetování, široký přátelský úsměv. „Tohle si nikdo netroufne ututlat.“

„Pokusy na lidech? Chlapče zlatá, ty mě přeceňuješ. Já že bych dokázal dělat nějaké pokusy? Vždyť k tomu nemám kvalifikaci.“ „Projekt Berserkr, Chrisi, všechno už vím. Feromony.“

„Tak ty něco víš?“ protáhl Lynx. „A od kohopak?“

Vyrazil jsem s těžkým kalibrem. „Od Mauze.“

To Lynxe překvapilo. Na chvilku se odmlčel. Díval se mi do očí a pak střihl pohledem po svých bojovnících.

„Od Mauze?“ řekl po chvíli. „Kecáš! Mauz je už čtyři měsíce mrtvý!“

„Mauz je mrtvý sotva dva dny. Ty čtyři měsíce pomaličku chcípal ve vojenském arestu v Boiohiemu. Nevážil ani padesát kilo, když jsem ho tam objevil.“

Lynx se znovu ohlédl po třech párech očí v tetovaných tvářích. Tohle bylo vážné obvinění.

„Nemyslím, že bys byl lhář. Takže s tím Mauzem je to asi pravda. Mrzí mě to. Byli jsme přesvědčeni, že to u Kóniginburgu schytal naplno.“

Namočil ukazovák rukavice do krve, která mi stékala z tváře na prsa a skapávala na podlahu. Nakreslil jí několik čar na má žebra. „Zvláštní. Krev se nesrazí. To bude asi tou zimou. Pěnkavko, není ti zima?“

Byla to zbytečná otázka, protože jsem jektal zuby a třásl se, co mi pouta dovolovala.

„Pěnkavko, myslíš, že má cenu nějak tě přesvědčovat? Zkoušet, co vydržíš, než změkneš? Víš, že to z tebe stejně dostaneme. Rovnou vyklop, kolik vás tu je, kde jsou ostatní, kdo vás poslal a tak podobně.“

Zaťal jsem svaly v celém těle, abych se alespoň na několik vteřin přestal třást. S obtížemi, krk sevřený vysokým kovovým nákrčníkem, jsem obrátil hlavu nejprve doleva a pak doprava. Řekl jsem bojovníkům, stojícím po stranách: „Přišel jsem sám. Sám taky odejdu. Znáte mne, já jsem Gowery Fink od řeky Laramise. Nepotřebuju se schovávat za něčí záda. Nenosím zbraň, zbraně si beru od svých nepřátel.“

Tohle byl okamžik pravdy. V té chvíli mi měl Christopher Lynx roztrhnout hrtan, pěstí přerazit čelist a na závěr mi vrazit prsty očními důlky přímo do mozku. Ne pro radost ze zabíjení, ale proto, aby uklidnil své bojovníky. Protože všichni dělníci války jsou beznadějně pověrčiví, zvyklí podplácet Štěstěnu desítkami drobných úsluh. Christopher Lynx jim měl předvést, že nesmrtelnost Goweryho Finka, zvaného Muž od Laramise, je čirá lež.

Místo toho ustoupil Lynx o dva kroky vzad a udiveně si mě změřil. Podíval se na krvavou loužičku pode mnou a pokrčil rameny. „Zvláštní. Myslel jsem, že jsi chytřejší. Vždyť na začátku tohohle vědeckého úkolu jsi byl ty sám.“

„Já vím. Mauz mi to řekl. Tam u Laramise mě přeměnili v berserkra.“

Konverzovali jsme, jako bychom seděli nad šálkem čaje. Plukovník Alben Hofmann měl pravdu — já a Lynx jsme byli jedné krve. Rozuměli jsme si. On byl schopen mě zabít nebo nechat utýrat k smrti, ale až potom, co spolu dokončíme rozhovor.

„Takhle ti to řekl Mauz?“

„Jo. Někdo mě nadopoval. Myslím, že někdo nadopoval i část tvých Vlků, vždyť v tom brodu jsem nebyl sám,“

„Tak ty to vidíš takhle? A kdo si myslíš, že to byl — ten někdo?“

„Někdo se k ránu vrátil z Gartzu,“ blufoval jsem. „Někdo nechtěl, aby Thilemann zvítězil. Biochemicky nás ovlivnil,

přeměnil v monstra — ale vám tu látku nedal. Jenže vy jste práskanější, než si ten někdo myslel — ty a Vasil Schäffer, baronův technolog. Rozhodli jste se, že si tu chemikálii vyvinete sami. Zřejmě jste už od začátku věděli, že to, co hledáte, jsou feromony —“

Zmlkl jsem. Zatímco jsem žvanil, Lynx mě pobaveně poslouchal.

„Je možné, že jsi opravdu takový pitomec?“ ušklíbl se. „Chvíli jsem tě bral vážně, ale teď sis to posral. Mauz věděl hovno, když ho chytli. Ty víš ještě míň než on. Je to tak, Mauz nepromluvil. Ty se jenom tak dohaduješ. Takže znova, Pěnkavko, kde ses tu vyskytnul? Oři, nažhav letlampu, trochu mu připálíme bok.“

„Přišel jsem hlavní bránou, Chrisi,“ chrčel jsem. „Přišel jsem jako vyjednavač. Nikoho jsem nepotkal, nikdo mne nezastavil a mohl jsem strčit nos, kam jsem chtěl. Děláte tu taky něco jiného, než že chlastáte?“

„Jako vyjednavač? Čí vyjednavač?“

„Nebudu se s tebou bavit takhle, Chrisi. Řekni jim, ať mne odvážou. Obleču se a pak si popovídáme. Vždyť víš dobře, pro koho pracuju,“

„Kecáš!“ Lynx viditelně ztrácel nervy. „Zkoušíš všechno, co tě napadne — Mauze i Oggerda. Kdybys měl opravdu za zadkem Oggerda, tak by ses neplížil ve stínech, ale stál bys před bránou, troubil na trumpetu a tloukl do bubnu!“

Popošel dva kroky zpátky ke mně a podíval se mi do očí: „Máš poslední šanci, abys mi to pověděl po dobrém. Můžeš bejt klidnej, stejně všechno víme. Vytáhli jsme to z tý mrňavý holky, z tý Patricie van Hasse. Nebo mám vyzkoušet, jestli budeš tvrdší než ona?“ Vzepjal jsem se v poutech. „Ty že jsi byl někdy rider, Lynxi? Ochránce sirotků a vdov? Podívej se na sebe do zrcadla, ať vidíš, co jsi to za ubožáka! Já tebou pohrdám, rozumíš?“

Neznatelně, ale přece jen zakolísal. Nakonec jsem přece jen, metodou pokus-omyl, našel jeho slabé místo.

„Já jsem byl dobrý rider,“ zasyčel,

„Hovno jsi byl. Kdo byl jednou riderem, ten to má navždycky pod kůží! Nikdy se nesníží k tomu, aby mučil šestnáctiletou holku!“

Mlčel a jeho bojovníci mlčeli taky. Olízl si rozštěpený ret a pak řekl docela tiše a pokojně. „Víš, proč tohle všechno dělám? Ty si myslíš, že mi působí nějaké zvláštní potěšení dívat se, jak tady kolabuješ na podchlazení?“

Zvláštní. Byl jsem skoro mrtvý a Lynxovi záleželo na tom, co si myslím.

„Blázne — slyšel jsi někdy slovo Asie? Kontinent Asie? Za pásmem lesů, bažin a jaderných pouští vznikly nové říše, mnohem silnější, než je Císařství i se všemi svými spojenci. Je jen otázkou času, než nějaký nový Attila, nebo Džingischán pošle svoje jezdce na západ. My budeme připraveni. Já budu připraven, protože já budu vládnout zemi Boiohiem. Regentství je nárazníkem mezi Evropou a tím, co přijde z Asie, a aby přežilo, musí mít silného vůdce. Mne. Já si je vezmu a nikdo mi nebude bránit. To bude moje mzda za účast v Projektu Berserkr.“

Někde venku práskly dva výstřely.

„Nevěřím v Boha,“ zachraptěl jsem. „Nevěřím v Boha, ale teď vím, že Ďábel existuje. Ty jsi Ďábel, protože dokážeš každé zlo logicky zdůvodnit. Ty jsi —“ Uvědomil jsem si, že Christopher Lynx mne neposlouchá. Muž s tváří rysa měl v tetovaném obličeji ostražitý výraz.

„Hlídejte ho,“ vyprskl. „Někdo si pro něj jde. Kdyby se něco semlelo, vezměte ho s sebou. Živýho!“

Zmizel z místnosti vchodem v kamenném táflování.

Napětí. Bojovníci dotahují řemeny zbroje a na hlavy si nasazují přilby. Ačkoliv je každá z přileb z jiné série, všechny jsou typu basinet se sklopným hledím z čirého plastiku. Ve zkušených rukou se rázem ocitly zbraně — jedna pneumatická karabina a dva krátké luky, jejichž lučiště jsou z listové oceli. Muži se tisknou ke stěnám a nohy mají pokrčené, aby mohli v případě ohrožení odskočit.

Vchází muž s maskovacím vzorem přes obličej — ten, kterého jsem omráčil ve sklepem.

„Konec poplachu,“ řekne a jde ke mně. Ohne prsty, jeho dlaň se podobá hrotu kopí. Vrazí mi klouby do žaludku.

„Hej — co se děje?“ ozve se Zebra, ten s černými a bílými pruhy přes tvář.

„Nic,“ švihne mě Maskáč hřbetem ruky přes čelist. Pak lítostivě vytáhne z pouzdra svou zbraň a zkontroluje obsah zásobníku. „Boha jeho, už mi tam zbyly jen tři včeličky.“

Rozpřáhne se hlavní proti mému obličeji, ale Zebra jej chytí za zápěstí: „Nech ho, Chris ho ještě potřebuje.“

„A co se to stalo tam venku?“ zeptá se muž s jakoby sešitým obličejem. Zpod basinetu zní jeho hlas dušené.

„Ale nic, mlíčňáci dělali problémy. Můžete si sundat ty hunckapy. Já dorazím tohohle šmejda,“ „Nech ho bejt, Jocku,“ zavrčí Zebra. „Tys ho už dneska večer potkal, že jo?“

„Nestarej se!“ odsekne Jock, ale to už se ústa Zebry roztáhnou do širokého úsměvu.

„Hoši, já vím, jak to je! Tady Jock dneska večer natrapíroval tady toho chcípáka, dostal od něj přes držku a ještě přišel o bouchačku. Že je to tak, Jocku?“

Muž s maskováním v obličeji udeří Zebru do břicha, ale ozve se jen zadunění, jak pěst narazila do pancíře. Smích všech kolem. Jock obrací svůj vztek proti mně, ale v té chvíli zaúřaduje chlapík s děsivě sešívaným obličejem. Chytne rozzuřeného Jocka za rameno a smýkne jím stranou:

„Už ti taky hrabe, Jocku. Z chlastů, z těch holek kolem i z toho, co s nima můžeš všechno dělat a ony jsou za to ještě rády. Hrabe ti z těch smradů, který Schäffer míchá v laboratoři. Něco vám řeknu, nikdy jsem s Chrisem nesouhlasil, aby tenhle kšeft bral. Oni to testují i na nás.“

Chvíli mám pocit, jako by Sešívaný mluvil na mou obranu. Ale ne. To bych po něm chtěl příliš mnoho.

„Podívejte se na toho muže,“ ukáže na mne Sešívaný. „Přinesl nám pozdrav od Mauze. Mauz zemřel před dvěma dny! Bolí mě to,“ udeří se Sešívaný do prsou. „Tady mě to bolí! Opustili jsme Mauze! Do smrti si to budu vyčítat!... Tady herold Gowery Fink nám řekne, kde se s Mauzem setkal.“

„Nic ti neřekne,“ odfrkne Zebra. „Je už skoro po něm.“

„Tak na něm zapracujeme. Odvážeme ho a trochu ho zahřejeme.“

„Ne!“ zaječí Zelenomodrý vodopád. „Ty kreténe, ty bys ho chtěl odvázat? Tys nebyl u Laramise!“ Má zvláštní hlas, takový, řekl bych, školený. Ano, hlas herce. Nebo politika?

Mimoděk se postaví k boku chlapíka s maskováním. „Tady Jock má recht. On tam tehdy byl se mnou. Radši tohohle hajzla zabijeme hned, než bude pozdě,“

„Uklidni se,“ okřikuje ho Zebra. „Lynx ho chce živýho.“

„Hele — já bych taky rád zůstal naživu. Tys ho neviděl u Laramise, ale já jo. Dodnes se mi o něm zdává!“

„Přece by ses ho nebál. Vždyť je zmrzlej jako žížala o Vánocích.“

„Podříznu ho hned, a jestli mi budeš bránit, tak se hodně naštvu. Podříznu ho a pak to Lynxovi vysvětlím.“

Modrozelený vodopád tahá z holínky dlouhý nůž s tenkým ostřím. „Podříznut na útěku,“ dodává zálibně. „Dosvědčíte mi, že se utrhnul a chtěl utéct. Co na to říkáš, herolde?“

Ale já, otupělý ztrátou krve a silně podchlazený, vnímám jen hlasy z dálky. Mé tělo přehřívají paprsky rudého slunce nad Laramise, které tolik bodá do očí.

Modrozelený vodopád zatočí dlouhou dýkou v prstech, ocel zavíří jako lesklý větrník.

Prááááask!

Jockovi jako by do zad narazil omnibus. Od otvoru ve falešné kamenné zdi z obou hlavní vypálila postříbřená brokovnice. Jock letí stranou a tvrdě naráží do nasucho vyskládaných kamenů.

Zin-zin-zin! Pluffít! drnčí tětivy kladkových luků, pneumatická puška vyplivuje své poselství. Jorika u dveří klesá na opancéřovaná kolena, rukama v těžkých rukavicích láme brokovnici a snaží se do komor vecpat další patrony. Na její místo nastupuje Simon a jeho karabina chrlí olovo ve tříčtvrtečním rytmu: prásk-klik-klak, prásk-klik-klak.

Zebra je odhozen stranou a Sešívaný zasažen do boku, roztočilo ho to jako káču. Dávka z pušky Zelenomodrého vodopádu narazila do Simonových ochranných štítů a smýkla jím dozadu.

Ve dveřích stojí Lenz. V jednodílném hlavohrudním pancíři vypadá jako Golem, mechanická bestie z pověstí starého Paragu. Jeho automat ječí v krátkých dávkách jako cirkulárka, snopky projektilů ráže dvaadvacet nemají sílu mrštit nepřáteli proti zdem, jen je posunují po místnosti.

Zebra, Sešívaný i Modrozelený vodopád opětují palbu. Jejich arma defensiva, ochranná zbroj, je chrání před vážnějším zraněním. Jock se převrací na zemi, nahým předloktím si utírá krev z tváře, rozbil si ji při nárazu na kamennou zeď. On jediný z Vlků si nenasadil přilbu, nemá oblečené ani chrániče paží a nohou. Flakvesta, kterou má pod halenou, mu zachránila život, ale zásah z lovecké dvojky dokáže způsobit vnitřní zranění i přes pancéřování.

Pneumatická karabina v rukách Zebry je nepříjemná, její projektily vyvádějí Joriku, Lenze i Simona z rovnováhy a při čelním nárazu je dokážou posunout o čtvrt metru dozadu. Šípy z kladkových luků jsou nebezpečné. Hroty ze štípaného pazourku jsou ostré jako žiletky a neskutečně pevné, prořezávají plastik chráničů a zasekávají se až centimetr pod něj. Krátké ocelové luky naštěstí nemají průraznost těch velkých, kladkových.

Jorika vypálila znovu a Zebra, jakoby zaseknut obřím rybářem, prolétl dozadu, až z obložení vyrazil pár kamenů. Lenz a Simon se kryjí navzájem. Lenz střílí, jen když Simon mačká do krátké karabiny náboje. Lenz nabíjet nepotřebuje, do zásobníku jeho chrastítka se vejde devadesát malorážních patron a on jimi obmyslně šetří.

Zebra, Vodopád a Sešívaný se už v situaci orientují. Neochvějně vytlačují útočníky za dveří. Jock se plazí při zemi a špinavýma rukama si utírá krev z očí. Ve své flakvestě je směšně bezbranný. Stejně jako já.

Výstřely, bublání pneumatické karabiny, drnčení tětiv i nárazy střel do zdí a plastikových pancířů splývají v ohlušující kakofonii. Místnost se plní cementovým prachem, odštěpky z kamenů i kouřem ze střelného prachu, který není tak úplně bezdýmný, jak tvrdili obchodníci. Obrovští brouci v dutinových krunýřích spolu vedou nelítostný boj.

Prásk! Jorika vypálila nízko při zemi a Zebra má místo kotníku pahýl, z něhož tryská krev v rytmu srdečního tepu. Zebra strhává holenní chránič, od pasu odmotává řemen a stahuje si tepnu.

V houstnoucí mlze vidím Simona, jak se pěti rychlými kroky dostal na nepřátelskou stranu a vmáčkl hlaveň své zbraně mezi spodní okraj přilby a vrchní lem renesanční kazajky Zelenomodrého vodopádu. Než stiskl spoušť, hodil rychlý pohled dozadu — Jock mu zespodu nacpal ústí své povyprázdněné pistole do nechráněné podramenní jamky.

Po vnitřku hledí Zelenomodrého vodopádu se rozprskla krev, bílá vlákna i šedavé žmolky. Vzápětí do Simonova těla udeřila kulka, ta poslední, která v Jockově pistoli zbývala.

Krvácím z třiceti drobných oděrek, způsobených létajícími štěpinami. Cítím, jak má pouta povolují. Z posledních sil se pokouším nabýt vědomí, otvírám oči, vidím průhledný plastikový štít a za ním Lenzovu zpocenou tvář, nos vycpaný protichřipkovými tampony.

„Rychle! Rychle!“ křičí Jorika, která mi přeřezává pouta.

Lenz si mne hodí přes rameno a vyráží do temné noci. Přivítá nás několik sporadických výstřelů.

Prostranství mezi domy je nasvícené Codou, která stojí v nadhlavníku — zřetelně je vidět půlkruh jezdců ve vzdálenosti asi třiceti metrů od nás. Uprostřed, rozkročený a s rukama v bok, stojí vysoký muž, stříbrné světlo pableskuje na lesklých černých chráničích. Christopher Lynx.

„Zatáhněte je!“ křičí Lynx. „Je jich jenom šest!“ Jeho hlas je silný a sálá z něj sebedůvěra. Ne, on nebude ztrácet rozvahu kvůli takovéhle lapálii.

„Kde je Simon?“ sípám.

„Nevím!“ křičí Jorika. „Já nevím!“ Její hlas kolísá na hranici hysterie.

„Je po něm,“ hučí Lenz, golemovitý pancíř i tampony v nose zkreslují jeho hlas.

„Jděte po nich!“ velí Christopher Lynx. Řada jezdců i pěších se pohne k místu, kde se za vstupem do baráku skrýváme my tři. Sbírám se. „Lež,“ zatlačuju Joriku k zemi. Ztuhlými prsty jí beru postříbřenou brokovnici, nešikovně zbraň rozlomím a pokusím se zkontrolovat, zda jsou v komorách náboje. V bříškách prstů nemám žádný cit, a tak se spolehnu na nejlepší. Zaklapnu zbraň, dělá mi potíže dostat ukazovák a prostředník do lučíků spouští, musím si pomoci levicí.

Pajdám jim vstříc, nahý a téměř mrtvý muž proti dvacítce obrněných, dobře vyzbrojených zabíječů. V stříbrném svědě nebeských těles se cítím jako červ, vyrytý z temné hlíny.

Zaječím: „Jsem tady!“ Povzbudím hlasivky k vrcholnému výkonu. „Vy sráči! Já jsem Gowery od Laramise a jdu si pro vás! Jdu pro tebe, Lynxi!“

„Dorazte ho!“ vykřikne Christopher Lynx, ale hlas mu zakolísá.

Vypálím z obou hlavní a pak — pak padám na obličej.

Nevidím temný pramínek krve, tryskající ze slabiny Christophera Lynxe. Jeden kousek olova našel mezeru mezi chráničem stehna a spodním okrajem flakvesty. Přestřihl Lynxovu třísłovou tepnu.

„Hej!“ řve Christopher Lynx hlasem o oktávu vyšším. „Rozepněte mi někdo přezky!“ Prsty si tiskne do třísla a snaží se ucpat díru v tepně.

Jorika sahá do postranní kapsy a tahá granát, z jiné kapsy vytahuje metací prak, širokou kapsu na dvou dlouhých řemenech. Zuby trhá pojistku granátu a vkládá jej do kapsy praku. Roztáčí prak nad hlavou.

„Tak mi pomozte! Ten bastard mi prostřelil tepnu!“ řve Christopher Lynx. Tenounký pramínek krve vystříkává tak, jak se stahuje jeho srdce.

„Pro Krista!“ ječí někdo. „Ten hajzl ho dostal!“

Jiný hlas: „Já to věděl! To není člověk, to je kyborg!“

Jorika pouští řemen praku, granát obloukem vylétá. Nad hlavami jezdců se roztrhává. Lenz vykročí a stiskne spoušť automatu, z kapsiček nábojového pásu je ještě dobrých třicet naplněných.

Výkřiky bolesti. Ržání koní. Štěkot psů. Dupot kopyt.

A pak — pak už nic.

Kapitola čtrnáctá
UMÍRAJÍCÍ NEPŘÍTEL

Teplo. Teplo, které má hnědočervenou barvu, stejnou jako stará, do ruda rozpálená litinová kamna. Bolest, jak zimou ztuhlé vnitřní orgány přicházejí k sobě. Zavrtím se, abych byl blíž teplu, přímo v epicentru.

Přesně vím, kde mám ledviny. Jejich tvar cítím dokonale ohraničený. Do břicha mi někdo nacpal kuřecí droby, právě vytažené z mrazáku. Bolí to.

Teplo hučí jako kamna, rozpálená do rudého žáru. Jistě, jsou to kamna. Ze vzdálenosti tří metrů mi horce dýchají do obličeje.

Opatrně sahám za sebe a nahmatám nahou kůži. Jen si nejsem jist, zda patří mně, nebo někomu jinému.

„Jsi to ty, děvče?“

„Ahhh... Pěnkavko, já jsem tak ráda, že žiješ!“ Jorika se mi tiskne k zádům svým mladým, horkým tělem. Pak udělá pohyb, jako by se chtěla odtáhnout.

„Lež,“ tisknu ji na sebe. „Ještě chvilku vydrž.“ V konečcích prstů mi mravenčí, jak se do nich vrací cit.

Podívám se na rozžhavená kamna. „Co se stalo?“

„Byl jsi úplně bez sebe. Jako kus ledu. Myslela jsem, že je po tobě. Chvílemi jsi vůbec neměl znatelný puls.“ „Zmrzlý jako žížala o Vánocích... Kde zůstal Lynx?“

„Odjeli. Jsou pryč. Nechápu to... Lynxe jsi poranil, možná vážně. Ale stejně to nechápu.“

Přikývnu. „Byla šance, že zpanikaří. Kde je Lenz? A Simon?“

„Lenz je někde tady. Simon je mrtvý,“

„Mrtvý... To je mi moc líto. A našla jsi tady... Patricii?“

„...ano. Nevím, je divná. Vůbec mne nepoznala. Našli jsme ji v...“ Nedomluvila. Asi to, jak Patricii našli, bylo příliš hrozné.

„Nejspíš je v šoku, ne? Špatně s ní zacházeli.“

„Ano, asi je v šoku. Co myslíš, dostane se z toho?“

„Nevím. Vždyť ji vůbec neznám. A co ty ostatní děti? Kolik jich zbylo?“

„Asi dvacet. Někteří odjeli s Lynxem, přidali se k němu. Dobrovolně. Mrzí mě to. Nechají si poletovat obličeje a příště budou stát proti nám, proti Čechám,“ řekla starý název regentství.

Mlčel jsem. Zatínal jsem zuby, protože být naživu hrozně bolelo. Někde uvnitř mne se něco třáslo, neovladatelně, nekontrolovatelně. Šok z podchlazení. Ve tváři, roztržené Lynxovou pěstí, mi škubalo.

Dveře se otevřely, na chodbě zřejmě kdosi zaslechl naši tichou konverzaci. V záři do ruda rozpálených kamen se objevila silueta malého človíčka s pažbou karabiny trčící nad ramenem. Zadoufal jsem: „Simone!“

„To jsem já,“ ozval se nepovědomý hlas. Vzápětí Jorika rozsvítila baterku a v její záři vyvstal Fritz Margold. Levou tvář měl jednu velkou podlitinu, přes prsa řemen a na něm v Simonově závěsu Simonovu karabinu. „Zhasni to!“ zavrčel. Zahlédl jsem krvavé dásně a mezeru tam, kde ještě včera měl zuby.

„Zdravím, Fritzi,“ pozdravil jsem ho. „Jak se vede? Neměl jsi onehdy víc zubů?“

„Co bejvalo, už není,“ podotkl jen.

„Vidím, že jsi povyrostl, Fritzi. Řekl bych, že tak o půl pažby.“

Jenom pokrčil rameny. Řemení pro závěs bylo potrhané a posvazované, Fritz Margold je násilím urval ze Simonovy flakvesty, na které bylo přinýtované.

„Proč sis nevzal taky Simonovu vestu?“ zeptal jsem se.

„Tys přece viděl ty patrony, co měl Jock v pistoli. Kulky měl rozpilovaný do kříže.“

„Správně, Fritzi. Jock si z nich udělal střely dum-dum.“

„Už jsem o tom slyšel, ale fakt jsem netušil, že to opravdu funguje. Tlaková vlna vyhodila ze Simona plíce. Vnitřek vesty byl plnej rozmixovanýho pajšlu.“

Na chvíli se odmlčel a pak se mi svěřil s tajemstvím: „Poblil jsem se, když jsem to viděl.“

V té chvíli jsem Fritzi Margoldovi záviděl. V sedmnácti letech prošel zkouškou ohněm a obstál. Dnešní noc ho prověřila a zakalila jako ocelovou čepel. On se už nikdy nebude trápit pochybami, nikdy nebude mít morální zábrany a výčitky svědomí. Lidé pro něho budou znamenat jen potenciální zářezy na pažbě.

Možná jsem mu křivdil. To on mne zachránil, Lynxovi pochopové ho dostihli, ale on se jim vytrhl, uprchl ven za bránu a tam vešel do kontaktu se Simonem a Jorikou.

„Radši bych se tu nezdržoval,“ řekl Fritz. „Lynxe by mohlo napadnout, že se sem vrátí.“ „Dobře, Fritzi. Pojedeme. Vzbuď mne za svítání.“

„Už svítá.“

„Tak jo, Fritzi. Běž ven, dáma se chce obléct.“

Fritz odešel. Ta huspenina v oblasti mé bránice se pořád třásla. Hlavu jsem měl jako včelín a v puse jako v sirotčinci, nutně jsem potřeboval na záchod. Pomalu jsem se posadil. Přejel jsem si prsty po tváři a nahmatal gázu, nasáklou zaschlou krví. Strhl jsem ji a bříšky prstů prozkoumal stav své roztržené kůže. Rána už nekrvácela, zatímco jsem byl v mdlobách, někdo mi ji sešil jediným stehem režné niti.

Na židli vedle postele bylo naházeno mé oblečení. Prohrabal jsem se v něm, s bouchnutím z něho vypadla zkrácená brokovnice a pak jsem z něj vytřásl ještě pět červených brokových nábojů. V záři rozpálených kamen jsem prohlížel hromádku hadrů dál. Obuškovitá peněženka byla pryč. Kdosi potřeboval mé řemení s brašničkami víc než já, a tak si je vzal. S šitíčkem a spínacími špendlíky jsem tak přišel i o lékárničku, dalekohled, cestovní doklady a peníze. Nevadilo mi to příliš. Zůstalo mi jen potrhané triko, kalhoty, košile, pončo a boty, na kterých nějaký zlosyn přeřezal tkanice.

Všechno, co zbylo, jsem si oblékl, brokovnici naládoval a zastrčil za opasek. Na nejistých nohách jsem vyšel z pokoje na chodbu a pak na nádvoří.

Fritz měl pravdu — obloha byla světlounce šedá a na východě už přecházela do modré. Kousek od brány se hemžilo několik lidských postav, kromě nich tam postávaly tři nebo čtyři koňské siluety. Ze všeho nejdřív jsem odškobrtal za domy ke kopřivovým závějím a rozepnul jsem kalhoty.

A pak, když jsem skončil, jsem po straně zahlédl pohyb. V kopřivišti se ukrýval robustní černý stín. Podíval jsem se pozorněji a pak jsem zapískal ten vysoký tón, který psy tolik fascinuje.

Z houštiny se vynořil zapomenutý dobrman. Promluvil jsem na něj a on radostně přiběhl, vrtěl přitom pahýlem useknutého ohonu. Události prošlé noci byly nad meze jeho psího chápaní, ale on nejspíš cítil, že propásl svou životní šanci, když dal v noci přednost služebním povinnostem, tedy hlídání jakýchsi dveří, místo toho, aby utekl společně s lidmi, kteří jej krmili, cvičili a dávali mu povely. Sehnul jsem se a podrbal ho na hřbetě.

Šero se měnilo v pološero a děti u brány na sebe vztekle křičely, snažily se na koně navěsit co nejvíce přikrývek, vaků s jídlem a nádob na vodu, nedařilo se jim to.

S dobrmanem v těsném závěsu jsem se vydal napříč prostranstvím, abych se pokusil najít nějaké stopy a zjistil, co se to tu včera stalo. Chodil jsem v kruzích v místech, kde jsem naposled viděl Christophera Lynxe. A pak jsem to našel.

Stržený kovoplastikový chránič zdobený motivem révových listů, pokrytý černým škraloupem. Prach pokropený zaschlým výtryskem krve. Temná louže. Další krvavý výron. Černé otisky podkovy, která šlápla do krvavé kaluže. Temné kapičky, jako by tudy někdo šel s kropicí konví.

Kolik krve to z Lynxe vyteklo?

Po krvavé stopě jsem se doloudal k bráně. Chlapec v maskáčích, kterého jsem včera viděl jako aktéra psychodramatu Nájezdník a růžová panenka právě řval na svou partnerku: „Je nás šestnáct, ty káčo, každej musí mít deku na noc, alespoň čtyři litry vody a něco k jídlu. Něco z toho si prostě budeš muset hodit na záda, protože na ty fuksy toho už víc nenavěsíme, navíc Wendy má zlomenou ruku, Karl horečku a Patricia je v komatu, všichni tři budou muset jet v sedle!“

„Strč si svý deky do krku!“ oponovala mu Růžová panenka sopránem. „Já už určitě nebudu přespávat někde pod stromem! Když sebou hodíme, tak jsme před půlnocí doma!“

„Jasně,“ podpořila ji Jorika. „Dojedeme k bunkru u bažin a oni nám zatelefonují do pevnosti pro vůz, nebo náklaďák.“

„Ty ses asi zbláznila, komtesko!“ rozeřval se na ni hošík, mně známý pod jménem Jirka. „Chceš nás dostat do pevnosti? Aby nás tam rovnou zavřeli za dezerci z armády? Mně osobně z toho vynech, já jak vidím vojenskou zelenou, tak dostávám kopřivku. To budu radši ještě tejden přespávat v lese!“

„Bacha!“ zaječel další z chasníků. „Zůstala tady jedna ta čuba! Fritzi, ty máš flintu, pojď ji odstřelit! Ustupte, pane, Fritz je mizernej střelec!“

Dobrman vedle mne pochopil, že se mluví o něm, rozkročil se doširoka, sklopil uši a výhružně zavrčel.

„Žádný střílení nebude,“ usmál jsem se na ně. „Tenhle pes teď patří ke mně.“ Sklonil jsem se ke zvířeti a poplácal ho po pleci. „Hodný hoch, klid, oni ti nic neudělají,“ promluvil jsem k němu germánštinou.

„Co myslíte, pane,“ osmělila se Růžová panenka, „není zbytečné tahat na cestu všechno to oblečení, deky a celty?“

„Asi tě zklamu, kamarádko,“ mrkl jsem na ni povzbudivě, „ale cesta domů vede pustinou, pralesem. I kdyby trvala jen pár hodin, vyplatí se vzít si výbavu na týden, protože nikdy nevíš, co se stane. Stačí ti takováhle rada moudrého starce?“

„Stačí, díky,“ pípla. Nebyla tak oražená jako Fritz Margold. Usmál jsem se, připadali mi jako školáci na výletě. Pak jsem vyšel pár kroků za bránu a úsměv mi ztuhl na rtech: iluze byla pryč a realita se vrátila. Před bránou stále trčel kůl s nabodnutým mužským tělem.

„Hej,“ zařval jsem na ty uvnitř. „Tohohle jste zapomněli sundat a pohřbít.“

Hlouček dětí se vyhemžil z brány. „Proč?“ zazněly hlasy. „Je to plný mrtvolnýho jedu... byl to zkurvenej fízl... tomu je to už stejně jedno.“

„Všeho nechejte a pohřběte ho,“ řekl jsem pevně a možná jsem se i trochu naježil. Nevím, proč mi na tom tolik záleželo. Možná jsem taky slyšel ten tichý křik.

Ukázalo se, že děti ze mne mají pořádný respekt. Bez reptání se do toho daly: odkudsi vyčarovaly sekeru na dlouhé násadě, plachtu a dvoje gumové rukavice. Hubený blonďáček čtyřmi ranami skácel kůl, někdo další ho vytáhl z těla a jiní zabalili tělo do plachty a odvlekli dovnitř areálu. Když se snažili, vytvářeli sehraný tým, tohle celé jim nezabralo ani deset minut.

Mrtvý muž zmizel a den jako by se projasnil. Stál jsem na cestě a díval se do podzimem orvaných korun stromů, které zlátly slunečními paprsky. Dobrman u mé nohy varovně zavrčel.

Ohlédl jsem se — na tři kroky ode mne stál pralesní chlapec, ten, který mne včera praštil kamennou sekerou. Vůbec jsem neviděl, kdy se ke mně přiblížil. Jedno jsem ale chápal: mrtvý muž byl pryč a s ním i jeho duch, který lesního hocha tolik obtěžoval křikem. Kývl jsem lesnímu chlapci na pozdrav a chytil dobrmana za kupírované ucho.

Chlapec ukázal na chránič se vzorem révových listů, který jsem pořád držel v ruce, a pak máchl směrem do lesa. „Lynx?“ zeptal jsem se. Hoch mlčel.

„Tam někde jsou jezdci?“

Nic. Žádná reakce. Posunkovou řečí se dá vyjádřit cokoliv, ale jen tehdy, když váš protějšek komunikuje. Tenhle se se mnou vůbec neměl snahu bavit. Stál, díval se na mne. Pak mne obešel, přiblížil se ke mně z opačné strany, než z jaké jsem přidržoval psa. Chytil mne za lem ponča a jemně potáhl směrem do lesa.

Přikývl jsem, jako že chápu. „Fritzi! Joriko!“ zavolal jsem. Oba vyšli ven z brány. „Změna plánu,“ chrlil jsem na ně. „Vyrazíte do regentství sami, já tady mám ještě nějaké vyřizování.“

„Cože?“ vyjevili se oba.

„Podívám se po Lynxovi — vyteklo z něj krve jako z píchnutýho prasete. Je někde blízko, tenhle hoch mne k němu dovede! Jdu s ním — nechte mi tu Vánočku a hlavně ať tu zůstane Lenz! Rozumíš, Fritzi? Joriko! Lenze s sebou v žádném případě neberte!“

„Nemůžeme tě tu nechat bez vlajky,“ namítl Fritz. „Lesní lidé by tě zabili.“

„Nezabili,“ zavrtěl jsem hlavou. „My máme vlastní vlajku. Simon ji má v kapse... na své vestě,“

Fritz pocukl ramenem: „Myslím, že je skrz naskrz prosáklá krví,“

„Nevadí. Joriko, sežeň ji, zkus ji vyprat a nech ji tady Lenzovi. Pokud se ti nepovede krev vyprat, tak se snad nic neděje, já ani Lenz nepotřebujeme vlajku. Jsme dobří známí divokých lidí. Odehnali jsme odsud zlé duchy.“

„Jak myslíš,“ kývl Fritz. Choval se ke mně jako k sobě rovnému, ačkoliv byl téměř dvakrát mladší než já. „Naberu všechny ostatní a odcházíme.“

„Běž, Fritzi. Potkáme se v Paragu. Vezmu tě na pivo někam, kde ti nalejou,“ Ve vnitřnostech mi pořád ještě pulzovala mražená huspenina, ale krev mi rozpalovala lovecká horečka. Teď, v příštích pár hodinách dostihnu toho tetovaného zmetka, nebo najdu alespoň jeho mrtvolu.

„Gowery!“ Do ucha mi zaječela Jorika. „Ty ses zbláznil! Co chceš dělat?“

„Už jsem ti to řekl. Jdu za Lynxem. Stůj, kam jdeš!“ zakřikl jsem na pralesního chlapce, který se otočil na patě a zamířil si to přímo mezi stromy. Chlapec rozhodil rukama, jako že mi chtěl prokázat službu, ale já ho jen zdržuju. To mě dopálilo.

„Hlídej ho!“ štěkl jsem na psa germánštinou a ten hned věděl, co má dělat. Rozkročil se před divochem a výhružně zavrčel.

Jorika mne pěstmi udeřila do prsou: „A co já? Co bude se mnou?“

„Ty se vrátíš do regentství. Nic se ti nestane.“

„Ty sobeckej zmetku! Proč mi to děláš!“

„Já? Já ti nedělám nic. Dělám jen to, co jsme chtěli. Ty jsi to chtěla. Simon to chtěl. Dlužím to Simonovi. Dokončím jeho práci. Chápeš, že tahle příležitost se nebude opakovat?“

„Ahhh! Myslíš si, že něco dlužíš Simonovi? A mně nedlužíš nic? Ale byla jsem to já, rozumíš? Já jsem je přesvědčila. Simon se chtěl stáhnout zpátky do pralesa, ale já jsem mu řekla, že je srab a že pro tebe jdu sama. Tak šel se mnou a Lenz se přidal. To já jsem tě zachránila... A já pro tebe nic neznamenám, že?“

„Děvče — ty nechápeš, že v příštích hodinách se může všechno rozhodnout?“

„Chápu. Major Hoffmann mněl pravdu, jsi stejný jako oni. Stejný jako Lynx. Pamatovala jsem si tě jinak. Myslela jsem, že jsi... jenže ty jsi zrůda! Jsi opravdu kyborg, stroj na zabíjení!“ Chytil jsem ji za ramena a zatřásl s ní: „Nechápeš, že tohle dělám pro tebe? Víš, co mi včera řekl Lynx? Že si zabere regentství pro sebe, rozumíš? Že přijde a prostě tvoji zem ovládne, to bude jeho odměna za účast v projektu.“

Pověsila se mi na krk. „Ne! Ty jsi měl pravdu! Nemáme proti nim šanci! Neubráníme se, tak co na tom sejde! Neodcházej, prosím tě. Simon je mrtvý a ty jsi málem zemřel, ještě pořád se třeseš! Nechci tě ztratit, rozumíš? Co chceš, abych ti dala, abys zůstal se mnou? Já už nic nemám, jen sebe! Chceš mě? Tak si mě vezmi, ale nikam nechoď! Pošleme všechny pryč i s Lenzem a zůstaneme tu spolu. Nebo se ti nelíbím? Nepřitahuju tě?“

Objal jsem ji: „Mám tě rád, Joriko! Mám tě moc rád, ale nechci ti ublížit! Přeju ti někoho lepšího, než jsem já!“

„Nikdo lepší než ty už není!“

Objímali jsme se a já jsem jen tiše žasl, co na mně vidí. Sám sobě jsem připadal odporný jako týden nošená ponožka, zmačkaný jako krabička od cigaret.

Pak se mi vyvinula z objetí. „Počkám tu na tebe,“ řekla se sklopenýma očima. „Zůstanu tu s Lenzem a s malou Patricií, musíš nám s ní pak pomoci. Ona je úplně bez sebe a já myslím, že v tomhle stavu ji nedokážeme dostat přes prales.“

Kývl jsem. „Uděláme to takhle. Jenom do pralesa nakouknu. Tři čtyři hodiny, víc ne. V poledne jsem určitě zpátky.“

Chytil jsem dobrmana za kůži na krku a kývl na nervózního mladíka: „Můžeme jít. Pojďme.“

Stehenní chránič s révovými listy jsem obloukem zahodil do lesa.

* * *

Můj průvodce kličkoval lesem. Tam, kam jsme šli, určitě vedla nějaká pohodlnější cesta, ale on ji ignoroval. Táhl mě nezřetelnými stezičkami vysoké zvěře, erozními rýhami i přímo přes ostružinové zátarasy a závěje kapradí. Kladl jsem si otázku, proč a kam mne teď vede — k Lynxovi? S naládovanou brokovnicí za pasem a se psem po boku jsem si nepřipadal bezmocný. Pes by v případě potřeby určitě našel cestu zpátky.

Cesta pralesem trvala snad půl hodiny, možná hodinu, nedokázal jsem to odhadnout, protože i moje hodinky pohltil vír včerejších událostí a vnímání času jsem měl silně rozostřené. Pak mne mladík vyvedl na lesní cestu.

Tato cesta, či spíše jen stezka, vedla kamsi k jihovýchodu a každopádně ji vyšlapali a udržovali pralesní lidé. Vůbec se nehodila pro jezdce — byla klikatá a větve stromů příliš nízko, přesto jsem na ní našel čerstvé otisky kopyt. Myslím, že Lynxovi lidé tuto stezku využívali při svých cestách do hornoslezských bažin, kde měl Lynx svůj hlavní stan. Jsem přesvědčen, že to, že Lynx používal jejich vlastní stezku, muselo divoké lidi dovádět k šílenství a čekali jen na příležitost, kdy mu budou moci vysvětlit své pocity.

Na první nahou mrtvolu jsme narazili po nějaké čtvrthodině. Seděla stranou u cesty, ruce a nohy zlámané, podepřená ostrým pahýlem, jehož hrot trčel nad klíční kostí. Ostré štěpiny zpřerážených kostí prorážely kůži na loktech i stehnech a nebyly kolem nich modřiny — podle toho jsem poznal, že zlomeniny byly způsobeny až po smrti. Mrtvý měl obličej sklopený na prsa a z hlavy stržený skalp. Šel jsem dál. Z druhé strany se ke mně jako duch připojil další pralesní člověk, tentokrát starý muž, až na bederní roušku nahý, obutý do mokasínů, které mu sahaly do půli stehen. Na hlavě měl pořádnou pleš, zato zplihlé vousy dlouhé až na prsa. Loupl po mně očima, ale pak dělal, jako že mne nevidí. Raději bych na jeho místě viděl onu starší silnou ženu se jménem Oakeršejn, ale nemohl jsem si vybírat.

Další mrtvola na sobě měla flakvestu — oštěp byl vržen takovou silou, že sklouzl po kompozitové vložce, prorazil látku v místě švů a vnikl dovnitř — krev, která se pak vyvalila z otevřeného hrudníku, vestu znehodnotila.

Dobrman vrčel, kňučel, vzpíral se. Vzduch kysele čpěl obnaženým masem.

Na mršinách dvou koní, ležících napříč stezky, se činila čtveřice lesních bojovníků. Z jednoho koně stahovali kůži pomocí malých lištových nožů, druhého, už staženého, právě porcovali a veliké kusy masa nakládali na smyk ze smrkových větví. Všichni čtyři, dva muži a dvě ženy, byli nazí, od hlavy až k patám pokrytí krustou zaschlé krve.

Za mršinami, uprostřed stezky, ležel Lynx.

Ležel naznak, částečně zahalený do svého teplého pláště, kovoplastikové pláty jeho opancéřování se temně leskly. Zdálo se, že jeho osobně se pralesní lidé ani nedotkli. Tvář měl svraštělou, zešedlou, chvíli mi připadalo, že tetování se vznáší jako holografie půl palce nad ní. Hruď se mu nepravidelně zvedala, oči měl zavřené, ale otevřel je, když jsem k němu přiklekl.

„Co se stalo, Chrisi?“

„Vlaječka,“ zachrčel, „Neměli jsme tu zkurvenou vlaječku.“ „Jak to, žes ji neměl? Přece jsi nějakou musel mít, ne?“

„Poslal jsem Scháffera pryč, včera, hned potom, co jsme tě objevili. Vlaječku jsem dal jeho eskortě. Ahhh... a druhou mají chlapi, kteří jeli pro zásoby. Ti mizerní trpaslíci by si na mne netroufli, kdybych byl v pořádku. Nemohl jsem sedět v sedle, chlapi nám ujeli, zůstalo se mnou jen pár jezdců... Byli jsme pomalí. Ti trpaslíci snad vidí ve tmě.“

Ohlédl jsem se po divokých lidech — Lynx měl pravdu, všichni byli malí, nejvýš tak metr pětašedesát. Nejspíš degenerovali v důsledku toho, jak byli vzájemně pokrevně spřízněni.

„Proč nezabili tebe, Lynxi?“

„Já jsem s nimi vždycky jednal, mne už neberou jako vetřelce,“

Pochopil jsem: Lynx byl oním mužem-velitelem, kterému složili divocí lidé přísahu. Neublížili mu, ale ani mu nepomohli.

„Kurva,“ zachrčel Lynx. „Vsadím se, že mě tu nechají ležet a radši si prosekají novou stezku o sto metrů vedle, než by mne odklidili,“

Pochopil jsem i ten zbytek — jakési tabu bránilo divokým lidem Lynxe zabít, proto poslali pro mne, abych ho dorazil a pokud možno odklidil ze stezky.

„Můžu ti nějak pomoct, Chrisi?“

„Mně už těžko někdo pomůže... Podívej.“

Úsporným pohybem ruky si shrnul plášť z levé nohy. Kalhoty od rozkroku ke kolenu měl rozříznuté, ve slabině chuchvalec sražené krve, kůži na stehně nestvůrně napuchlou a temně fialovou zčernalou krví.

„Trefil jsi mne přímo do tepny, Pěnkavko. Chlapi mi to stáhli obvazem, ale když jsem tady... zůstal sám, pochopil jsem, že pokud se nepostarám, tak vykrvácím. Měl jsem baterku, jehlu a nit. Celkem dobrou šanci. Zpackal jsem to. Celou tepnu jsem si dokurvil. Noha je v hajzlu, a pokud mi ji někdo do večera neuřízne, tak se do ní dá gangréna.“

Mlčel jsem. Vzpomněl jsem si na Joriku, kterou jsem nechal o samotě s Lenzem. Bylo na čase Lynxe dorazit a pro jistotu mu uříznout hlavu, aby náhodou neobživl.

A Lynx — Lynx to věděl.

„Jsem rád, že jsi přišel, Pěnkavko,“ zasípěl znova. „Alespoň ti můžu povědět, jak to bylo u Laramise. Víš ty vůbec, co znamená slovo berserkr?“

„To náhodou vím. Je to název pro hyperzabíječe starých Germánů. Takový berserkr, když se dostal do bojového vytržení, zlikvidoval celou armádu.“

„Chyba!“

„Ne, Chrisi, je to tak,“ protestoval jsem.

„Poslouchej dobře, Pěnkavko, a já budu sledovat, kdy to pochopíš. Jistě, berserkr se rozběsnil do bělá, to je hlavní podmínka. Ale s armádou se nevypořádal proto, že byl takový řezník. Jeho kůže v potu vyloučila pachovou složku,

můžeme jí říkat feromon, která v nepřátelích vyvolala naprostou hrůzu. Takovou hrůzu, že nebyli schopni se bránit... Už ti svítá? Něco je v nás ukryto ještě z dob, kdy byli naši předkové porostlí srstí a lovili ve smečkách. Neverbální komunikace. Pachové povely, které v lidech vzbudí nepříčetnou zuřivost, nepříčetný strach.“

A pak jsem to pochopil. „Ne!“

„Ale jistě, Pěnkavko. Tenkrát u Laramise, když Thilemannovi žoldnéři zabili tvoje děvče, ses ty sám změnil v berserkra.“

„Ne! Mauz mi řekl, že mě někdo přeměnil. Nadopoval!“ Lynx laskavě přikývl, „To jsme si mysleli taky. Že by ses sám od sebe změnil ve válečníka? Ty, taková nula? Ale je to tak, Pěnkavko, chlapče. Ty sám jsi dal impuls k Projektu Berserkr.“

„Nevěřím ti!“

„Tehdy u Laramise jsi měl kliku, že tě nestačili odstřelit z dálky a že ses dostal k nim. Díval jsem se na to shora, vážně, byl to hrozně zvláštní pohled. Jako když hodíš kámen do vody. Jedna vlna v kruhu prchala od tebe, další se valila k tobě, ale vzápětí se i ona obracela. Šlo to samo. Ti poblíž tebe se nadechli tvého vzteku, věř mi, že pár molekul stačí. Snažili se uprchnout, jejich vlastní strach byl tak velký, že se jim vyrážel v potu a působil paniku dál a dál, Ne, já jsem nechápal, co se děje. Tehdy ještě ne. Ale ještě někdo jiný se díval shora. Někdo mnohem chytřejší než ty a já. Vasil Schäffer. On si pak sehnal sponzora a vyhledal mě v Horním Slezsku, abych to zorganizoval. Neměl jsem to brát.“

Olizoval suché rty jazykem tak šedivým, jako by mu byl už dávno odumřel. Utrhl jsem kus své košile a vymáchal ho v trávě zmáčené rosou. Mokrým hadříkem jsem mu pak svlažoval rty.

„To ty jsi prosadil, aby frekventanti dostali mzdu a směli odejít?“

„Já. Vidíš, něco z mýho riderství ve mně ještě zbylo.“

Mlčel jsem. Neměl jsem k tomu co dodat. Já. Byl jsem to tedy já. Nikdo ze mne nesejme vinu za ty mrtvé.

„Závidím ti,“ zachrčel po chvíli Christopher Lynx. „Vyšlo ti to neuvěřitelnou náhodou. Dostal ses do toho správného rozpoložení, ovládl tě takzvaný spravedlivý hněv. Zapsal ses do dějin válečnictví a koneckonců i medicíny. Od teďka už bude možné berserkry vytvářet cíleně, pomocí chemie.“

„To znamená,“ zasípěl jsem, „že Projekt Berserkr měl prozkoumat tyhle... feromony. Vytvořit chemický vzorec nepříčetného vzteku, neovladatelného strachu. Rozšířili jste výzkum i do oblasti sexu.“

„Tak, tak. Získat empirické údaje a testovat je v kontrolovaných podmínkách, jak říkají technologové.“

„Zkoušeli jste to na těch dětech. Vytočili jste jejich emoce na maximum a pak zkoumali složení jejich potu. Hledali jste pachové vzorce, které okamžitě ovlivní jiné, nepřipravené lidi.“

„Ano, tak. Teď to chápeš správně.“

„Výzkum... byl dokončen?“

„Tak, tak, chlapče. V podstatě jsme byli hotovi. Už jsme jen, jak říkají technologové, ověřovali empirické údaje v kontrolovaných podmínkách.“

„Vlastně, co se ptám,“ povzdechl jsem. Vždyť jsem to sám zažil, ten vztek i strach.

„Vyvinuli jste novou zbraň,“ obvinil jsem Lynxe, „se kterou nějací šílenci znova přemění Evropu v jeden veliký hřbitov.“

Lynx zkřivil rty do poťouchlého úsměvu. „Včera jsi řekl, že jsem ďábel. Já teď vyzkouším, jestli ty jsi takový Ježíš Kristus, za jakého se vydáváš. Podívej,“ sáhl do vnitřní kapsy pláště. Prsty bledými a průsvitnými jako ifsirenský porcelán vytáhl tlustý sešit v plátěných deskách. „Myslíš si snad, že bych tohle svěřil tomu podrazákovi Schäfferovi?“

Pracovní deník PROJEKTU BERSERKR!

„Je tvůj, Pěnkavko,“ zachechtal se Lynx.

Hrábl jsem po něm a už jsem ho držel v hrsti. Svazek papírů cennější než žebříňák naložený zlatem! Zbraň mocnější než atomová bomba! Chemický vzorec nepříčetného strachu, který obrátí na útěk celé armády! Formule, která astmatického úředníčka přemění v nordického berserkra! Použití jiného preparátu z toho úředníčka udělá sexuální modlu, při jejímž očichání ze sebe budou ženské rvát šaty!

V mozku mi proběhlo krátké spojení a já jsem náhle přestal uvažovat. Nevím, jestli jsem se rozloučil a co jsem vlastně udělal. Zřejmě jsem se otočil na patě a utíkal pryč po stezce. Teprve, když mě začalo píchat v boku, jsem zpomalil a trochu se ovládl.

Lynx vyhrál. Vyměnil svůj život za pracovní sešit. Rychle jsem ho otevřel, zda náhodou nejsou zápisky kódované, nebo stránky vytrhané. Ne, nezdálo se. Číslování bylo na listech natištěno přímo z tiskárny a zápisky byly psány obyčejnou germánštinou, několika víceméně čitelnými rukopisy. Zhruba od poslední čtvrtiny popsané části se začaly objevovat ony chemické vzorce, o které jsem tolik stál — většinou dlouhé tasemnice uhlovodíků.

Každá stránka se přepisovala čtyřikrát — originál i první kopie zůstaly v sešitě, ale obě zbylé kopie byly vytržené. Nebyl jsem sám, kdo měl zápisky, a to mi trochu zkazilo náladu.

Zapomněl jsem Lynxe zabít! Chvíli jsem bojoval s pokušením vrátit se a napravit to, ale neudělal jsem to. Touto dobou už ho určitě hledali jeho harcovníci, a co bych si počal sám proti přesile? Navíc dobrman, který se mi otíral o nohy, by se při setkání s Vlky přidal na jejich stranu a obrátil se proti mně.

Uvědomil jsem si, že jsem se vlastně nezeptal, kdo byl oním sponzorem projektu. Jenže sponzorovo jméno znal ještě někdo další, někdo, kdo mě čekal v táboře. Zastrčil jsem sešit za opasek a dobrmana chytil za ucho. „Hledej,“ řekl jsem mu. „Stopa,“ podstrčil jsem mu své pončo. Chvíli trvalo, než pochopil, co od něj chci.

Kapitola patnáctá
...A NAKONEC SE POLÍBILI

Domníval jsem se, že už je pozdní odpoledne a co chvíli se začne stmívat. Mé vnímání času bylo úplně rozházené, ve skutečnosti jsem z tábora nebyl pryč ani čtyři hodiny. Dobrman mě dovedl zpátky do tábora krátce před jedenáctou dopolední.

Nikde ani živáčka. Modrou oblohou připlouvala oblaka bachratá jako břicha kaprů před dobou tření. Baráky kolem nádvoří byly temně šedé a hradba pralesa nad nimi zrezivělá podzimem.

Rozhlížel jsem se, kde je kdo. V zadní části areálu jsem zahlédl v ohradě rezavou skvrnu a vydal se k ní. Jak jsem přicházel blíž, vynořila se z roští, ohryzaného koňskými zuby, Vánočka. Hrudí narazila do horního břevna ohrady, ohrnula pysky a zafrkala mi na pozdrav.

Za pahýly keřů jsem zahlédl Lenze. Stál v díře do země a oháněl se lopatou.

Lenz. Jistě — Lenz. Bude mi muset vysvětlit nějaké... podrobnosti.

Za ohradou pro koně, až úplně u zadního traktu areálu, se nacházel hřbitov. Vyklučený pás půdy a na něm osmnáct neokázalých stříšek z navršené hlíny a kamenů. U každé zapíchnuté prkno se jménem a datem. Nic víc. Hřbitov obětí projektu Berserkr.

Na konci řady hloubil Lenz devatenáctou jámu pro balík z plachtoviny. Došel jsem k balíku a odhrnul plachtu. Zadíval jsem se přímo do vytřeštěných mrtvých očí v bledé tváři. Chvíli mi trvalo, než jsem poznal, že je to Simon. Že to býval Simon. V těsném obětí s ním tam ležel jako jeho nejlepší přítel Zelenomodrý vodopád. Tetovaný obličej mu ztuhl do posmrtné masky, temeno hlavy mu chybělo. Simonův projektil nadělal uvnitř basinetu pěknou paseku.

Přetáhl jsem plachtu zpět přes obličeje mrtvých. Zdálo se, že mne Lenz ani nezaregistroval. Nepřestal vyhazovat hlínu, pracoval pomalu, metodicky a vytrvale. Potil se, zelenou parku nechal přehozenou přes jednu náhrobní desku, samopal položil k ní. Díra do země už byla přes metr hluboká.

Přidřepl jsem na okraj jámy a dobrman se mi přitulil ke kolenům.

„Ahoj Lenzi," řekl jsem. Přestal pracovat a s jistým údivem se na mne zadíval.

„Nezeptáš se, jak se mi daří?" usmál jsem se. „Daří se mi dobře, už jsem se konečně zahřál, akorát mám rozhozené ledviny a nejspíš budu muset čurat každých patnáct minut."

„Chmm," udělal Lenz nosem. Možná to bylo jen hlasitější vydechnutí.

„Poslyš, Lenzi, to je teda poradná díra. Myslíš, že bych se do ní vešel i já?"

Lenz se opřel o lopatu. „Můžeš si to zkusit," zachraptěl svou hrdelní germánštinou. Vypadal trochu nepatřičně v šedých vlněných kalhotách, zválených a špinavých, na roláku temné mapy potu. Očima zabloudil ke svému kafemlejnku, ležel mimo jeho dosah. Pokýval jsem hlavou. „Nech to být, Lenzi. Pro mne vykopeš jiný. Já jsem individualista a nesnesl bych ležet v hrobě pohromadě s někým dalším," Má pravička zabloudila do hladké psí srsti a drbala dobrmana za uchem.

„Gut," kývl Lenz.

„Včera jsi měl zase ty své tampony proti chřipce," řekl jsem. „Věnoval bys mi jich pár? Nechám si u známého v laboratoři udělat rozbor a podle receptu vyrobit další."

Lenz pomaličku zavrtěl hlavou. „Žádná chřipka."

„Poslouchej mě dobře, Lenzi," zakřenil jsem se na něj. „Ty jsi od samého začátku věděl, o co jde. V Betonstadtu. V jedné malé místnosti jsme byli při vědomí čtyři, z toho tři nepříčetní vztekem z pachu toho svinstva, kterým měl Petr Braun napuštěný kapesník. Na tebe to nepůsobilo. Měl jsi nos vycpaný vatou, která obsahuje nějakou neutralizační látku a ta feromony prostě zrušila. I včera jsi věděl, do čeho jdeš a co tě tu může potkat... Lenzi, s kým jsi a proti komu? Jsi se mnou? Nebo proti mně? Jestli proti mně, tak proč jsi mne včera zachraňoval?"

Čekám, co z něho vypadne, a on mlčí. Téměř slyším ty zvuky, s nimiž pracuje parní mašina jeho mozku. „Dú trotl," zachrčí pak. „Zý zind šon dá." Ty blbče, oni už jsou tady.

Psí kůže, na které mám svou ruku, se zachvěje a svaly pod ní ztuhnou. V jediné vteřině pochopím.

V podřepu, stále s pravičkou na psí kůži, se otočím za sebe. Oni už jsou tady. Přicházejí.

Jorika, bledá a k smrti vystrašená, kolem ramen vede dívenku, kterou znám z fotografie. Tak tohle je malá Patricia? Vojenské kalhoty, tlustý svetr a netečné veliké oči. Pohybuje se jako loutka. Obě dívky před sebou strká jako štít saský konzul, ten postarší mrňavý chlapík, na kterého onehdy tolik spoléhala velká Patricia. Je rozrušený, neoholený, kůže na lícních kostech se mu chvěje. Ke konzulovi patří tři poskoci v zelených parkách, znám je ze zahrady konzulátu. Pojmenoval jsem si je tehdy Lenzův dvojník (s pneumatickým samostřílem), Číslo dvě (s pumpovací brokovnicí). Ten třetí je psovod ze zahrady, v pěstích svírá poloautomatickou karabinu.

„To je překvapení," hlesnu. Ve vteřině vím, na čem jsem: Karl Marian van Hasse se neobrátil na své známé v Bornnu. Raději se svěřil svému starému příteli Waltrovi.

Jak se sem mohli dostat tak rychle?

„Tak tady jsi!" vyjekne konzul. „Kde ses tu, cum tojfl, vzal? Tvrdili mi, že jsi práskl do bot!"

„Ehhh!" vydechnu. „My jsme si posledně začali tykat?"

„Pěnkavko!" vytřeští oči Jorika. „Myslela jsem, že jsi jim utekl!"

„Ho?" podivím se. Chápu, že jsem to totálně zvoral. Pracovní deník mi zatemnil mozek.

„Horste, ty idiote," řve konzul, „Jak jsi to tady prohledával? Chlapi, vezměte si toho parchanta na mušku! Lenzi, uhni se, překážíš."

Klečím na jednom koleni a prsty zarývám do hladké psí srsti. Takhle alespoň tvořím menší cíl. Závěry zbraní v rukou poskoků zarachotí a já už to vím: smrt mi sedí za krkem. Včera Simon, dneska já. Takhle hloupě.

Zbytečně.

Pomoc přichází nečekaně. „Waz ist mit dýr, Patricia?" Lenzův hlas. Co je s tebou, Patricie? Je to poprvé, co v Lenzově hlase postřehnu nějakou emoci. „Drž hubu, ty kreténe!" zařve konzul, „S tebou si to ještě vyřídím! Takhle se postavit

proti našim spojencům, no ty ses snad zbláznil!“

„Aber Herr van Hasse hat mich gesagt —“ brání se Lenz.

„Co máš co poslouchat Karla Mariana! Toho máš chránit a ne poslouchat!“

„Aber Patricia —“

„Je to tvoje vina, tys ji měl hlídat! Nedával jsi na ni pozor! Nechal jsi tuhle pitomou holku, tuhle frojlajn Stanek, aby ji do toho navrkala!“

Aby dodal svým slovům důraz, tasí konzul zpod bundy velikou pistoli a udeří s ní Joriku přes tvář.

Lenz je neoblomný. „Herr Waszastakomski, was ist mit Patricia?“

„Je v šoku, Lynx si ji trochu podal,“ ječí konzul. „Nečum na mě, blbče, mně taky není jedno, co se s malou Patricií stalo. Mrzí mne to, stačí?“

Lape po vzduchu, rudne, sípe. Zdá se, že se o něj pokouší infarkt.

Dušičkou mi prokmitne slaboučká naděje: znám konzulovo jméno. Primitivní bojovníci vědí, že pokud znáte jméno nepřítele, máte nad ním určitou převahu. Zvláštní je, že to skutečné funguje. Walter Waszastakomski.

„Takže jsi to ty, Waltře,“ vyslovím jeho jméno. „Ty jsi sponzor projektu Berserkr.“

„Šajze! Švajneraj! Všechny rodinný úspory jsem do toho vrazil a tenhle bastard mi to posere! Teď abych Lynxe hledal někde v bažinách, abych od něj dostal, co mi patří!“ Konzul prská vzteky, na tváři mu vyvstávají rudé skvrny. Kde zůstala jeho hoch-varieta germánštiny? „A až Lynxe najdu, bude mi tvrdit, že ho tady přepadla císařská armáda! Hovno! Vlezla mu sem jedna mrňavá holka a tři chlapi, z toho jeden byl můj! Horste! Detlefe! Zastřelte ho! Zastřelte ho, než mě z něj trefí šlak!“

„Počkejte!“ vykřiknu. „Počkejte jen minutu!“ Zpocenou levicí páčím brokovnici zpod opasku. Snažím se vzpomenout si, zda je opravdu nabitá a natažená. Pod mou pravou dlaní se chvějí napjaté psí svaly. „Zabijete mne. Je mi jasné, že to uděláte. Dobře. Ale varuju vás, nesmíte zabít Joriku!“

„Že ne? A pročpak?“ ošklíbne se konzul.

„Je pro vás úplně neškodná. Živá pro vás nepředstavuje žádné nebezpečí. Nikoho v Císařství nezná, nikdo jí neuvěří.“

„Moc řečí!“ uštěkne konzul. „Horste!“

„Počkejte! Mrtvá Jorika — to je pro vás jistá smrt! Pokud ji zabijete, půjde po vás celá armáda regentství! Major Hoffmann osobně povede útok na konzulát a všechny, kteří přežijou, nechá ukřižovat! Jemu nezáleží na nějaké diplomatické imunitě!“

Na tom něco je. Konzul se zarazí a ohlédne se po-svých lidech.

Mám velice malou šanci. „Laufe!“ zasyknu. Běž!

Dobrman se vymrští jako uvolněná pružina.

Jeden skok, druhý. Konzul, Lenzův dvojník a psovod současně tisknou spouště svých zbraní. Olovo trhá pružné psí tělo na kusy.

Skočím do strany, tasím brokovnici, několikrát se převrátím. Nestřílím, váhám, nechci zranit Joriku.

Doufám jen, že vydržím tolik zásahů jako tehdy u Laramise a vyřídím jich co nejvíc.

Číslo dvě zakládá pažbu pumpy do ramene, vypálím po něm.

Práskprásk!

Brokovnice je zbraň, kterou není možné netrefit, zvlášť na takovouhle vzdálenost. Ale mně se to podaří. Dvě hrsti broků neškodně přefičí kolem chlapíka.

Lámu zbraň a vyhazuju horké hilzny. Ta pravá se zasekla, pokouším se ji vydloubnout palcem. Nejde to. Akorát si zlomím nehet.

Jsem v hajzlu.

Jsem totálně v hajzlu. Za mými zády ječí Lenzův kafemlejnek jako cirkulárka. Lenz! Vždyť Lenz je jejich člověk! Na něj jsem zapomněl!

Nad mou hlavou zuří bitva, ze všech stran práskají výstřely. Puška, pumpovací brokovnice, pneumatický samostříl. Ležím na boku a zoufale se snažím vydloubat nábojnici — a nakonec se mi to podaří. Vrazím do komor dvě nové patrony,

Vstávám. Je po všem. Téměř po všem.

Psovod a Lenzův dvojník leží na zádech, těla tečkovaná malorážkovými projektily z Lenzova automatu. Číslo dvě klečí, kucká, z úst mu skapávají krvavé sliny. A Lenz — Lenz s ramenem rozervaným srnčími broky stojí rozkročený vedle mělkého hrobu. Dva rychlé výstřely z konzulovy pistole ho srazí na hromadu čerstvě vykopané hlíny.

Sevřu pistolovou pažbu oběma rukama a namířím na konzula. Ten se okamžitě skryje za Joriku a přitiskne jí hlaveň k zátylku: „Nehýbej se!“ řve. „Nehýbej se, nebo ji zabiju!“

A já — já jdu blíž k němu.

Byl bych ho odstřelil, a on by zabil ji. Nevím, jak bych se s tím pak vyrovnal.

Malá Patricia, do této chvíle netečná a bez vůle, se náhle probere k životu. „Nech ji být!“ zaječí a pověsí se konzulovi na ruku s pistolí. „Nech ji být!“

Vrazím spřažené hlavně do obličeje konzula Waltra Waszastakomského a stisknu obě spouště zároveň. Hlava se rozprskne jako přezrálý meloun, tělo zplihne a kácí se na zem.

Shrábnu pistoli, která vypadla konzulovi z ruky, a obrátím její ústí k Číslu dvě. Poskok má na rtech krvavou pěnu, vztahuje ke mně prázdné ruce: „Bitte! Bitte nicht šísen!“

Brnknu ukazovákem o spoušť, z hlavně v automatickém režimu vylétnou tři poloplášťované včelky a rozervou mu hrudník. Tohle si měl rozmyslet dřív, chlapec!

Pro jistotu vpálím po kulce do těl psovoda i Lenzova dvojníka — to jsem se naučil od Simona.

A pak, s prázdnou pistolí spuštěnou k boku, se rozhlížím a snažím se pochopit, co se vlastně stalo.

Lenz.

Byl to Lenz, kdo se postavil na naši stranu.

Malá Patricia klečí u hrošího Lenzova těla. „Lenzi," vzlyká. „Tak dlouho jsi nešel!"

Hromotluk má na místě pravého ramene krvavé cucky — maso, úlomky kostí, cáry šedého roláku. Žaludkem mu prolétly obě kulky z konzulovy pistole. Zbývá mu sotva pár minut.

Ramínka v tlustém svetru se zachvívají pláčem. „Já jsem tě čekala, Lenzi. Každou minutu jsem si říkala, kde je, kde je, vždyť už u mě musí být!"

A Jorika — Jorika stojí vedle bezhlavého konzulova těla, bledá jako smrt, na pravé straně tváře i blůzy kropenatá kapkami konzulovy krve, třískami lebky i šedavými žmolky mozku. Skočím k ní: „Joriko! Co je s tebou? Zasáhli tě?"

Vláčným pohybem si ukáže na ucho: „Ne-sly-ším!"

„To tě ohlušil výstřel!" křičím. „To bude dobrý!" třesu s ní. Strhávám si pončo, odhazuju ho a z košile, která dneska dostala už pořádně zabrat, trhám další kus látky. Otírám Jorice z tváře krev, jezdím jí rukama po těle, hledám, zda tam někde není malý otvor po kulce.

„Říkala jsem jim to," vzlyká mi za zády Patricia. „Říkala jsem jim, když mě bili: přijde pro mě Lenz a všechny vás zabije!"

„Pěnkavko!" Jorika se konečně probere a obejme mě, sevřu ji v náručí tak silně, jak jen můžu.

Odstrčí mne.

Odstrčí mne, sehne se a rozváže si šněrovadlo na botě. Pak na druhé. Zatímco si skopává boty, svléká si blůzu. Ruce sejí třesou, jako by dostala Parkinsonovu nemoc. Dívám se na ni: proboha, co to dělá? Že by to byl následek šoku?

Blůza i kalhoty potřísněné konzulovou krví už jsou dole, Jorika stojí jen v ponožkách na studené zemi, zápasí s knoflíčky trikové kombinézy.

„No tak mi pomoz!" zakřičí na mne.

A pak...

V hlavě mi vybuchl fosforový granát.

Myslím, že jsem křičel. Myslím, že křičela i ona a pak se mi zahryzla do ramene.

Bylo to odbyté za deset minut.

Když jsem se probral, ležela Jorika na zemi a měla oblečené jenom ponožky. Já jsem ležel na ní, tím myslím na Jorice. Prudce, přerývaně jsem oddechoval, jako bych právě doběhl maratón, a ona na tom byla stejně. Měl jsem na sobě kalhoty, ale stažené až ke kotníkům, kolena odřená do krve a na rameni stopy Joričiných zubů.

Pak jsem si uvědomil, že někde za mnou pláče malá Patricia:

„No tak, medvěde, jak je, už to nebolí, viď, že ne." „Proboha," vydechla Jorika. „My jsme ji tam s ním nechali."

Zvedl jsem se, nohy se mi třásly jako po bodákovém útoku. Svým způsobem to bodákový útok byl. Vytáhl jsem si kalhoty přes boky a postavil se Patricii za záda.

Lenz chrčel, z jeho očí, zvrácených v sloup, byla v popelavé tváři vidět jen krvavá bělma.

„Byl to konzulův člověk," vydechla za mnou zdrcené Jorika. „Po celou tu dobu všechno věděl, O Lynxovi, o tomhle táboře."

„Nebyl to ničí člověk," řekl jsem.

Drobné křeče zaškubaly Lenzovými svaly v obličeji i na krku. Hruď se mu nepravidelně zdvihala, krvavou kaší jeho těla probublávaly růžové bublinky. Rty umírajícího se pohnuly, jako by zápasily s obrovskou tíhou.

„Patriciaaa..." zachrčel hromotluk. „Patri-ci..."

To byla odpověď. Lenzovi od začátku nešlo o nic jiného než o Patricii. Celý její život se o ni staral, jako by byla jeho dcerou. Chránil ji, ale ona se mu vysmekla a vrhla se po hlavě do šíleného dobrodružství. Možná to bral jako profesionální chybu. Ale spíš si myslím, že ji měl rád.

„Šel s námi kvůli Patricii. Postavil se proti konzulovi, protože věděl, že by nás nechal konzul všechny zabít. Mne, tebe i ji,"

„Děkuju ti," šeptala Patricia. „Děkuju ti, Lenzi."

Pak zemřel. Bez přechodu, bez varování. Náhle byl mrtvý.

Malá Patricia se po mně ohlédla a odhodila si z obličeje zplihlé vlasy: „Už umřel."

Opravdu řekla: Už umřel. Znělo to jako vlak už přijel nebo podzim už začal. Zvedla se ze země. Rukávem si utřela oči a pousmála se na mne. „Já jsem Patricia Anna-Lisa van Hasse."

„Gowery Fink," vyhrkl jsem.

„Já vím. Já vás znám, Jorika mi o vás hodně vyprávěla — ještě v Paragu."

Z očí jí zmizel ten skelný lesk.

* * *

Poslal jsem děvčata pryč z bitevní zóny. Řekl jsem jim, ať připraví Vánočku, že odjíždíme, ale ukázalo se, že v jedné haluzně jsou čtyři neodstrojení hnědáci, na kterých přijel konzul a jeho tři chlapci. Na sedlech měli vyraženo Joachim Penke, Zinsstall Múhlbitz.

Do Lenzem vykopané jámy jsem přivalil Lenzovo tělo i Simona a muže se zelenomodrými kapkami ve tváři. Zaházel jsem je hlínou.

Od jisté doby nemám žádné zábrany vůči olupování mrtvol. Prohledal jsem konzulovy poskoky a zabavil jim obsahy jejich peněženek. Podíval jsem se do kapes na bezhlavém konzulově torzu — a našel jsem mapu. List, vytržený ze starého atlasu, do kterého kdosi načrtl hranice Frajlandu a na území Císařství silně obtáhl městečko jménem Múhlbitz. Věděl jsem, že Múhlbitz je první vlaková stanice na území Císařství, samozřejmě pokud jedete z regentství. Záhada, jakým způsobem se konzul dostal do Frajlandu hned po nás, byla vyřešena. Vlakem. Co na tom, že z Paragu zrovna

neodjížděl žádný osobák? Možná použili diplomatický speciál, nebo, pravděpodobněji, využil konzul svého vlivu a nechal si připřáhnout vagón za nákladní vlak.

Z Múhlbitzu byla do mapy zakreslena linka, k níž kdosi připsal, že je to vozová cesta do obchodní stánice uvnitř Frajlandu. Věděl jsem, že v pustině existují takové cesty, používali je lesníci, dřevaři a obchodníci, zásobující divoké lidi moukou, korálky a železnými hroty k šípům. Z vozové cesty odbočovala čárkovaná čára, u které onen kdosi připsal slovo ‚Kerben'. Záseky.

Ať jsem studoval mapu, jak chtěl, vycházelo mi, že se do Múhlbitzu musíme dostat za méně než deset hodin.

V náprsní kapse konzulovy parky jsem objevil vlaječku — povolení pro vstup do Frajlandu. Měl jsem hned lepší pocit.

Rozvinuli jsme vlaječku a vyrazili vzápětí. Obě dívky statečně nasedly do sedel a nechaly se vést po záseky vyznačené cestě. Nereptaly a vůbec se chovaly způsobně. Rozprávěly o samých příjemných věcech a při zastávkách mi připravovaly jídlo, tedy jakési žitné placky, ochucené hořčicí a nadrobno nasekanou cibulí.

* * *

Múhlbitz bylo hnízdo asi o deseti spořádaných ulicích, žilo především ze své vlakové stanice. Dorazili jsme do něj dvě hodiny po soumraku, ulice byly ztichlé, vyprázdněné. Zato nádraží zářilo světlem bioplynových lamp do daleka. Nádražní restaurace hučela, na peróně se hemžil dav lidí, převážně obchodníků. Na opačné straně kolejiště stál nákladní vlak, u otevřeného dobytčáku s nápisem Antonín Lásek — přeprava koní se hlasitě hádali celník, mašinfíra a jakýsi civil. Lokomotiva naklaďáku tiše odfukovala — čekala, až projede rychlík, aby se zařadila za něj.

Přijeli jsme právě včas, do příjezdu expresu Bornn—Parag zbývala necelá hodina. Poslal jsem podomka, aby vrátil hnědáky do stáje, a v kase jsem koupil dvě jízdenky do Paragu.

Obě děvčata postávala před nádražím ve společnosti mé rzivé Vánočky. Podal jsem Jorice fárkarty: „Tohle si schovej."

Podívala se úkosem, zřejmě už tušila, co bude následovat.

„Děvenky," řekl jsem jim ještě, „za chvíli se rozloučíme."

„Proč?" zeptala se Jorika.

„Protože já do Paragu nepojedu. My s Vánočkou tady počkáme a zítra dopoledne se vrátíme do Bornnu."

„Proč se se mnou nechceš vrátit do Paragu?"

„Mám k tomu nějaké důvody," pokusil jsem se ji odbýt.

„Pěnkavko," trochu se jí zadrhl hlas. „Nemusíš mi nic namlouvat, já... já vím, proč jedeš radši do Bornnu."

„Ne, nevíš," řekl jsem prudce a pod ponče m se mimoděk dotkl plátěných desek sešitu, zastrčeného za opaskem.

„Jak to vlastně dopadlo s Lynxem? Je mrtvý?"

„Když jsem ho opouštěl, část z něj už byla mrtvá," řekl jsem a měl jsem na mysli jeho levou nohu.

„Cože? Jak to myslíš?"

„Nijak. Je po něm." Jasně, zázraky se nedějí, a když, tak nejvýš třikrát za den. Já jsem dneska vyčerpal kompletní příděl pro všechny.

Chvíli jsme mlčeli, Jorika přešlapovala a dívala se do země. Pak vzhlédla.

„Vrátíš se někdy? Přijedeš za mnou?"

Prohlížel jsem si ji v záři těch hustě nasázených bioplynových luceren, slabě syčely a trochu páchly, asi jako dvůr venkovské hospody. Brada se jí třásla. Byla tvrdší, než jsem si zpočátku myslel, ale teď vypadala, že se sesype.

Musel jsem ji nějak povzbudit.

„Něco mi říká, že se vrátím."

Náhle jsem ji měl v náručí. „Budu na tebe čekat, Pěnkavko," plakala mi do ponča. „Počkám na tebe."

V dálce slabounce zaklepala kladívka, jak kola vlaku narážela do spojů v kolejnicích.

„Vlak nepočká," vyvinul jsem se z jejího objetí. „Promiň... Budeš mi mávat z okna batistovým kapesníčkem?"

„Ne. Vždycky když brečím, tak mi zčervená nos,"

Vlak vjížděl do nádraží a lokomotiva s kvílením brzdila.

Vzal jsem Vánočku za uzdu.

Vzal jsem Vánočku za uzdu a vedl ji ze světel do tmy.

Epilog
DŮM SKŘÍTKŮ

Stojím u nádražní budovy a dívám se do noci, tam, kde před chvílí zmizela koncová lucerna rychlíku Bonin—Parag. Peron se vyprázdnil, pikolík zamkl dveře nádražní restaurace a bioplynové lampy pohasly. Na čtvrté koleji se stále hádá financ, strojvůdce a onen civil, patrně Antonín Lásek, přepravce koní osobně.

Mám takový nejasný pocit, že jsem měl v tuto chvíli sedět ve vlaku, mít Joriku na klíně a muckat se s ní bez ohledu na spolucestující. Myslím, že by se mi to líbilo.

Pak pod ponče m stisknu desky pracovního deníku PROJEKTU BERSERKR. Tohle je to, co všichni chtěli. První cena dostihu. Odrazový můstek k poctám a pohádkovému majetku.

Stojím u nádraží městečka Muhlbitz, v pravičce tisknu sešit, v levici uzdu rezavé klisny. Náhle mi bleskne hlavou vzpomínka. Dívka v jezdecké sukni a v důstojnické blůze. Agnes.

Nepletu se? Je pracovní sešit projektu skutečně hlavní trofejí v tomhle závodě? Není skutečnou hlavní trofejí něco jiného? Nebo někdo jiný?

Není to Jorika? A aj, třetího dne byl přišel k němu ďábel, aby ho pokoušel sliby. Dám ti magickou formuli, řekl mu, která prudce akceleruje tvou kariéru. Získáš moc nad zástupy, jakož i důstojenství a prestiž. Sám císař tě vyznamená

před jinými a obdaruje hodnostmi i latifundiemi. Jenže, hochu, musíš být hbitý a lstivý. Musíš být rychlý, abys předstihl Vasila Schäffera i jeho fámuly, protože to, co ty máš na papíru, oni mají v hlavách. Pokud nebudeš mít dobrý odhad při vybírání spojenců, stane se ti dozajista, že se jednoho rána probudíš na dně Rýna.

A nebo... nebo můžu ten sešit prostě ignorovat.

Náhle jsem rád, že jsem neodjel s Jorikou. Kdybych teď seděl s ní ve vlaku, měl bych pochybnosti, to vím dobře. Měl bych pocit, že jsem kvůli chvilkové slabosti prohrál svou budoucnost. Takhle už žádné pochybnosti nemám.

Na čtvrté koleji se stále hádá Antonín Lásek s financem o výši cla. Zastrkávám sešit zpátky za opasek a zajíždím prsty pravice do zadní kapsy kalhot, abych po hmatu spočítal, kolik že to měli konzul a jeho poskoci v kapsách.

Vypadá to na pořádný balík. Určitě to bude stačit.

Když Tondovi Laskovi zaplatím clo, bude štěstím bez sebe a vezme mě i Vánočku do Paragu.

Budu v Paragu pár hodin po Jorice. U Sumečka se trochu prospím. Zítra se hodím do gala, s flaškou koňaku a pugétem růží navštívím svého nemilovaného nevlastního strýce, abych ho požádal o ruku jeho jediné dcery.

Sumeček pro mne určitě ještě drží tu cimru v patře.

A pak si vzpomenu na ten veliký dům na nábřeží s vybledlou fasádou, na prkna, která jsou natlučená přes okna a dveře. Dům, kde na půdě žili skřítkové. Možná jsou tam pořád.

Dům, ve kterém kdysi bydlel tlustý chlapeček Gouvy Fink s maminkou, otčímem, nevlastním bratrem, kuchařkou, zahradníkem, se spoustou koček a strýčků i tetiček. Všichni umřeli v pětapadesátém na tyfus. Jenom já jsem přežil a ten dům teď patří mně.

Utrhám prkna, jimiž jsou zatlučená okna i dveře, a spálím je v krbu.

Rovnám si uzdu v pěsti a lehce jí švihnu Vánočku mezi uši. Táhnu ji přes kolejiště k Antonínu Lasekovi, který už téměř ochraptěl.

„Pojď," říkám jí, „Jedeme domů."

Malá knižní řada Poutník č. 5
Vladimír Šlechta: Projekt Berserkr
Ilustrace na obálce a frontispis: Patrik Krásný
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 1999
Odpovědný redaktor: E. Čierny Adresa redakce: Matěchova 14, 14000 Praha 4
Sazba: K(typo)grafické služby, systémem TEX
Cena: 149,-Kč